esmer kızın davası

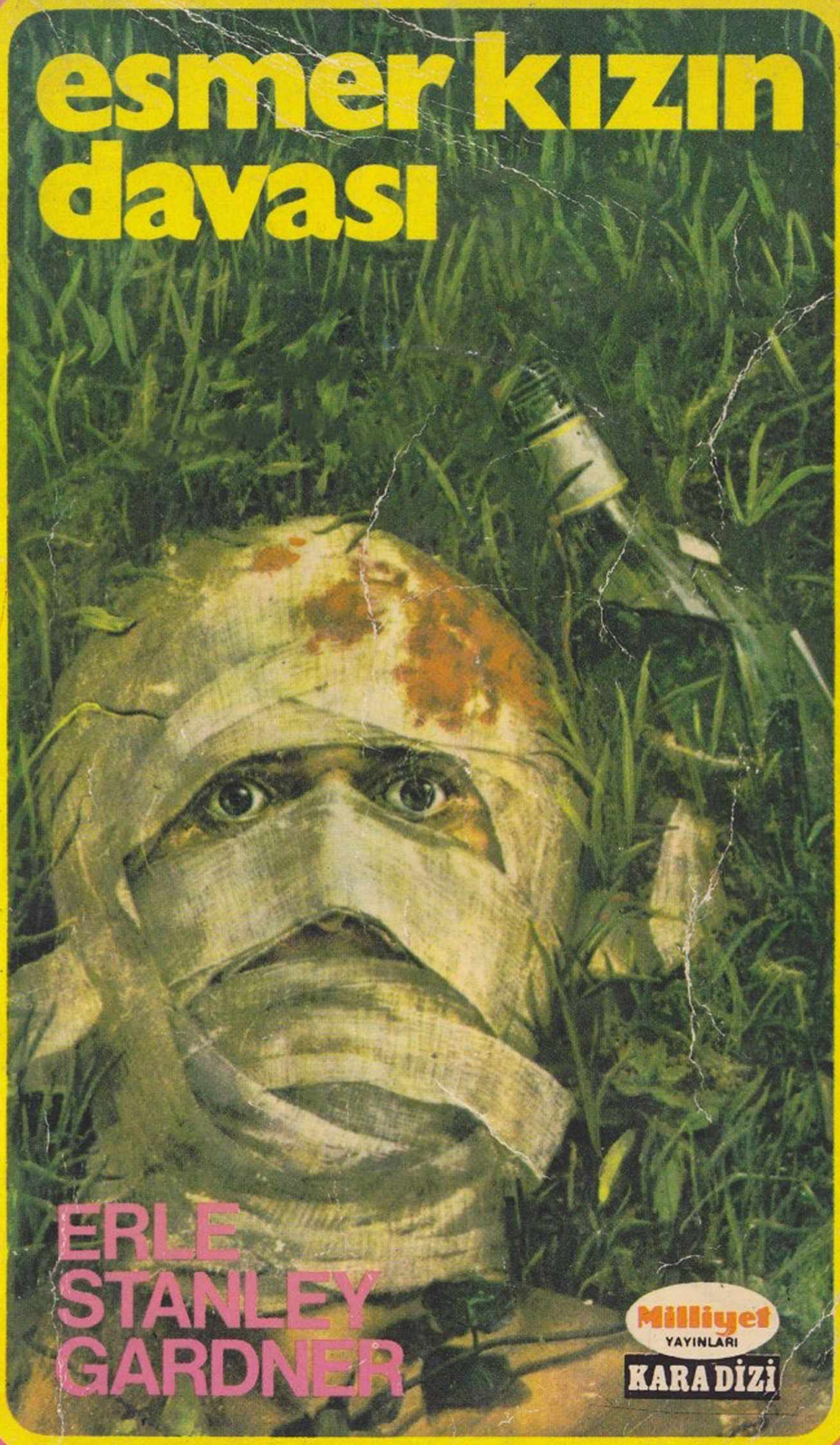

ERLE STANLEY GARDNER

Milliyet YAYINLARI
KARA DİZİ

MİLLİYET YAYIN LTD. ŞTİ. YAYINLARI

●

Kara Dizi : 62

●

Yayın hakkı (Copyright): Milliyet Yayın Ltd. Şti.

●

Birinci baskı : Eylül 1974

Bu kitap ÖZAYDIN Matbaasında dizilip basılmıştır.

ERLE STANLEY GARDNER

ESMER KIZIN DAVASI

Türkçesi :
Nejat DALAY

Millîyet
YAYINLARI

BİRİNCİ BÖLÜM

AKŞAM üstleri, Adams Street'de pek kimseler olmazdı. Yayalar, işle oturma muhitleri arasında uzanan bu caddeden ancak otobüs ya da tramvay duraklarının bulunduğu anacaddeye çıkmak için geçerlerdi.

Biraz önce dışişleri mahkemesinde zorlu bir davayı sonuçlandırmış olan Perry Mason, mahkeme salonundaki sinir harbinden sonra kendine gelebilmek için arabasını ağır ağır sürüyor, Mason'un huyunu - iyi bir sekreterden beklendiği gibi - bilen Della Streetse hiç konuşmuyordu.

İnsanlarla ilgilenmekten hiç bir zaman vazgeçmeyen Mason, bakışlarını trafiğin izin verdiği ölçüde yoldan ayırarak kaldırımlardaki tek tük yayaları süzüyordu. Birdenbire yavaşladı, arabayı ayırarak kaldırımlardaki tek tük yayaları süzüyordu. Birdenbire yavaşladı, arabayı yolun iyice sağına yanaştıra-

rak süratini yirmi beş kilometrenin altına düşürdü.

«Gördünüz mü, Della?» diye sordu.

«Neyi?»

«Köşebaşlarını.»

«Köşebaşlarında ne var?»

«Esmer kızlar.»

Della güldü

«Vitrinlere mi bakıyorlar?»

«Hayır, hayır,» dedi Mason. «Dikkatli bakın. Her köşebaşında bir esmer kız bekliyor. Hepsi koyu renk giyinmişler ve hepsi de omuzlarına bir kürk almış. İşte, bu köşebaşında da başka bir kız var. Geçerken ona dikkatli bakın.»

Della, tramvay rayı bile bulunmayan caddede tramvay beklermiş gibi duran hoş, esmer kızı ilgiyle inceledikten sonra «Güzel,» dedi.

Mason karşılık verdi:

«Sonraki köşede de bir esmer kız olacağına bahse girelim mi?»

«Gereği yok.»

Gerçekten, bir sonraki köşede de öbürkülerine benzeyen esmer bir kız duruyordu. O da koyu renk bir elbise giymiş, omuzlarına gümüş renkli bir tilki kürkü sarmıştı.

«Bu, ne zamandır devam ediyor?» diye sordu, Della.

Mason karşılık verdi:

«Önceleri fark etmemiştim. Şimdiye dek beş ya da altı kız gördüm. En iyisi, geri dönüp kaç kişi olduklarını sayarız.»

Trafiğin uygun bir anını bekledikten sonra geri dönerek cadde boyunca ilerlemeye başladı. Mason'un başarılarının, insanların özelliklerini hemen fark etmesi ve bunun da insan tabiatını anlamasına büyük

ölçüde bağlı olduğunu çok iyi bilen Della Street; patronunun, Adams Street'in köşelerinde bekleyen esmer kızları saymak için günün sıkışık programını bozmasına hiç şaşmadı.

Sonunda Mason. «Evet,» dedi. «Sanırım, hepsini gördük. Ben sekiz tane saydım.»

Della gülerek «Doğru,» diye karşılık verdi.

«Döndüğümüz yerden sonra da daha kim bilir kaç tane kız vardı. Ne dersiniz Della, kızın şaşırmasını göze alıp en yakındakinin yanına gidelim mi?»

«Bir denemeye değer,» karşılığını alınca, Mason yeni bir dönüş yaparak arabayı geldiği yöne çevirdi.

«Şu köşeden hemen önce bir boş park yeri var. Bu fırsat kaçırılmaz,» dedi Della.

«Hakikaten öyle,» diyerek, Mason arabayı oraya park etti.

Esmer kız, kaçamak bir bakışla onları süzdükten sonra açık meraklarının farkında değilmiş gibi yeniden trafiği seyretmeye koyuldu.

Mason arabadan inerken Della'ya dönerek:

«Siz de birlikte gelirseniz, hiç değilse biraz daha ciddî bir izlenim uyandırırız,» dedi.

Della hemen arabadan inerek Mason'un koluna girdi. Mason, genç kızın yanına giderek şapkasını çıkardı. Kız hemen avukata dönüp gülümseyerek:

«Siz Bay Hines misiniz?» diye sordu.

«Bu sorunuza evet diyebilmek isterdim.»

Kızın yüzündeki gülümseme kayboldu. Çekingen bir bakışla karşısındakileri süzerek «İnşallah yanılmıyorsunuz,» dedi.

Della son derece dost bir tavırla:

«Katiyen» diye karşılık verdi.

Bunun üzerine, kız birdenbire Mason'a döndü:

«Bu bir şaka mı? Sizi bir yerde görmüş gibiyim.

Tamam, buldum. Sizi mahkemede görmüştüm. Avukat Perry Mason'sunuz.»

Della doğruladı:

«Ben de sekreteriyim. Bay Mason hepinizin burada ne yaptığınızı merak etti.»

«Hepimiz mi?»

Mason söze karıştı:

«Her köşe başında koyu renk elbiseli, omzunda kürk olan bir esmer kız duruyor.»

«Kaç kız gördünüz?»

«En az sekiz.»

«Evet, birkaç tane talip olacağını düşünmüştüm.»

«Öbür kızlardan herhangi birini tanıyor musunuz?»

Kız önce başını salladı, sonra «Birini tanıyorum. Beraber oturduğum arkadaşım, Eva Martell'dir. Benim adım da Cora Felton,» dedi.

Della da kendini tanıttıktan sonra gülerek ekledi:

«Artık tanıştığımıza göre bize bu işin içyüzünü açıklamaz mısınız? Bay Mason zihnini kurcalayan bilmecelerden kurtulmadıkça rahat edemez.»

Cora Felton karşılık verdi: «Aslında ben de bundan pek bir şey anlamadım. Gazetedeki ilânı görmüş müydünüz?»

Mason başını «hayır» anlamında sallayınca, kız çantasını açıp kesilmiş bir ilân çıkartarak Mason'a uzattı ve «Sorun bununla başladı,» dedi.

İlânda şunlar yazılıydı:

23 — 25 yaşları arasında, 1.61 boyunda, 55 kg., bel 60 cm, göğüs 80 cm, güzel, cazibeli bir esmer bayan aranmaktadır. Ölçüler tam uymalıdır. Taliplerin en az beş gün, en çok altı ay sürecek değişik, serüvenli bir iş için hiç bir bağları olmaması gereklidir.

İşe kabul edilen kimse, yanında bir refakatçi getirebilir. Ücret, iş süresindeki harcamalar dışında, günde 20 dolardır. Telefon Drexberry'den Bay Hines.

«Siz bu işe mi talip oldunuz?» diye sordu Mason.

«Evet.»

«Telefonla mı?»

«Evet.»

«Bay Hines'le mi görüştünüz?»

«Bay Hines'ın temsilcisi olduğunu iddia eden biriyle görüştüm. Adam, koyu renk elbise giyip, omuzlarıma herhangi bir cins kürk almamı ve saat tam 16 da köşeye gelerek 17'ye kadar beklememi söyledi. Eğer işe alınmazsam, buraya gelmemin karşılığı on doları alacakmışım.»

«Bu adama ne zaman telefon etmiştiniz?»

«Bugün öğlen 11'e doğru.»

«İlân bugünkü gazetede miydi?»

«Evet. Çoğunlukla artistler tarafından okunan bir gazeteydi.»

«Her halde, size başka baş vurmalar olduğunu da söylemişlerdir.»

Kız gülerek karşılık verdi:

«Aslında biliyordum. Ben telefon ettikten bir saat kadar sonra, birlikte oturduğum arkadaşım Eva Martell eve geldi Ben ona ilânı gösterince o da telefonla baş vurdu. O da esmerdir ve vücut ölçülerimiz de aynıdır. Birbirimizin elbiselerini, hatta eldiven ve ayakkabılarımızı bile giyebiliriz.»

«Bay Hines ona ne söyledi?»

«Bay Hines değil, onun temsilcisi olduğunu iddia eden adam, Eva'ya saat dörtten itibaren benden dört blok ilerideki bir köşede beklemesini söyledi. Bundan da iki telefon arasında geçen zamanda başka üç kişinin daha baş vurduğu sonucunu çıkardık.»

Mason saatına baktıktan sonra:

«Güzel» dedi. «Şimdi saat beşe beş var. Dörtten beri burada mısınız?»

«Evet, buradayım.»

«Dikkatinizi çekecek bir şey gördünüz mü? Sözgelişi, sizi dikkatle süzen birini filan.»

Kız güldü:

«Bütün gelip geçenler beni dikkatle süzdüler. Hayatımda kendimi hiç bu derece seyredilecek bir yaratık gibi hissetmemiştim. Yayalar söz attılar, Şoförler de, beni nereye istersem götürmeyi teklif ettiler, bazılarının da neredeyse dönüp bakmaktan boyunları kopacaktı.»

«Ama iş üzerine sizinle konuşan olmadı, değil mi?»

«Bay Hines denilen adam hiç gözükmedi. Ama her halde ya o ya da temsilcisi beni görmüş olmalı. Buraya geldiğim zaman, beni kimin dikkatle süzeceğini araştırmaya niyetliydim. Ama, yalnız başına köşede bir saat bekleyen genç bir kızın, sonunda dikkatinin dağılacağını siz de kabul edersiniz.»

Mason doğruladı ve takdirle:

«Gerçekten kurnazca...» diye söylendi.

«Kurnazca olan nedir?»

«Hines'in, kızların kendisini tanımaması için bulduğu çare. Elverişli bir cadde seçmeye dikkat etmiş. Sizleri korkutmayacak kadar şehre yakın, ama sizin göze çarpmanızı güçleştirmeyecek kadar da alış-veriş merkezinden uzak. Bu cadde, gelmeye kimsenin itiraz etmeyeceği kadar kalabalık ve yine isteyenin sizleri kolayca görebileceği kadar da tenha. Hines iki üç defa yanınızdan geçmiş, hatta yakınınızda kısa bir an duraklamış bile olsa, onu öbür yayalardan ayırt edemezdiniz.»

«Doğru, ben de öyle düşündüm.»

«Çok akıllıca düzenlenmiş bir iş. Ama gelmeni-

ze karşılık almanız gereken on dolar sorunu ilginç. Hem, söylenen sürede doldu. Bu işin sonucunu sizinle birlikte beklememize bir itirazınız...»

Mason kaldırımdan hızla yaklaşan bir adamın onlara doğru geldiğini görünce sustu. Adam selâm vererek:

«Bayan Felton mu?» diye sordu.

«Evet.»

«Ben, Bay Hines tarafından geliyorum. Ne yazık ki, işe bir başkasının seçildiğini size bildirmek zorundayım. Buraya kadar zahmet ettiğiniz için on dolar alacaksınız. Bay Hines, bu on doları size bizzat vermemi rica etti. Teşekkür ederiz. Hoşça kalın.»

Adam parayı, Cora Felton'un avcuna sıkıştırıp selâm verdi ve hemen yanlarından ayrıldı. Sağ elini paltosunun cebine soktu. Sol elindeyse, üzerinde adlar yazılı olan bir kâğıt tutuyordu.

Cora Felton adamın arkasından bağırdı:

«Hey! Bir dakika bekleyin. Bilmek isterdim...»

Adam bir an için döndü:

«Affedersiniz, ama bütün bildiğim bundan ibaret, Bayan Felton. Size sadece bu mesajı vermem söylenmişti. Aslında ne anlama geldiğini ben de bilmiyorum. İyi günler.»

Bunları söyledikten sonra hızlı adımlarla karşıya geçti.

Cora Felton:

«Bir şey anladınız mı?» diye sorduktan sonra umursamazlıkla ekledi: «Neyse, hiç değilse on dolar kazandım. Beni atlatıp hiç para da vermeyebilirdi.»

«İleriye doğru gideceğim,» dedi Mason «İsterseniz siz de arkadaşınızın beklediği köşeye kadar arabayla gelin, belki orada Bay Hines'in temsilcisini, yeniden görüp konuşursunuz.»

Kız gülerek karşılık verdi:

«Bu fikri beğendim. Gidelim.»

«Haydi atlayın!»

Adams Street'te ilerlerken, az önceki adamın bir sonraki köşede bekleyen kıza para verdiğini gördüler.

Cora Felton:

«Daha iki cadde var», diye söylendi.

Esmer kızların beklediği iki köşebaşını daha geçtikten sonra üçüncüye yaklaşırken, Mason arabayı kaldırıma yanaştırdı.

Cora Felton: «Eva sizi görünce çok sevinecek, Bay Mason,» dedi. «Burada olması gerek. Ama acayip şey. Onu göremiyorum.»

Mason arabayı durdurdu. Cora Felton kapıyı açtı, dört köşeye de dikkatle baktıktan sonra gülerek:

«Her halde eve gitmiştir,» dedi. «Aslında bu işi pek benimsememişti. Köşelerde durup, saatlarca bekleyecek tiplerden de değildir. Neyse, çok teşekkür ederim, Bay Mason Sizi tanıdığıma gerçekten çok sevindim. Evde Eva'ya anlatacağım çok şey var.»

Mason: «Şu anda şehre doğru gidiyorum.» dedi. «Siz de o yöne gideceksenız, buyurun götüreyim.»

«Apartmanımız Altıncı caddede. Eğer oradan geçeceksenız..... Ama benim yüzümden yolunuzu uzatmanızı istemem.»

«Benim için fark etmez,» deyince, Cora Felton yeniden arabaya bindi. «Bu iş gerçekten çok ilginç. Eva'ya anlatınca her halde o da ilgilenecektir.»

Mason, trafiğin arasına karıştı ve bir süre sonra kızların apartmanlarının önünde durdu.

Cora Felton «Acaba bir içki almak için buyurmaz mıydınız?» diye sorduktan sonra gülerek ekledi: «Ayrıca, işe kabul edildiğimiz takdirde refakatçi olarak yanımıza almayı düşündüğümüz hanımı da bu vesi-

leyle tanımış olursunuz. Onu görünce, kesinlikle çok şaşıracaksınız.»

«Garip bir insan mıdır?»

«Hırçın ve tuhaf tabiatlıdır. Bilirsiniz, bu gibi ilânların altından ne çıkacağı belli olmaz. Adelle Winters'i, Bay Hines'ın başına musallat edebilirsem bu işe alınacağımı düşünüyordum.»

Mason bir an, Della'ya baktıktan sonra arabanın kontağını kapattı.

«Adelle Winters'i anlatmaya devam etsenize.»

«Eskiden hastabakıcıymış. Kırmızı saçlı ve ufaktefektir. Kimseye bağlanmak istemez, başına buyruk yaşamaktan hoşlanır. Belki de bu yüzden, dünyanın en büyük yalancılarından biridir. Ne zaman ona fikrince sizi ilgilendirmeyen bir şey sorsanız, büyük bir doğallık ve rahatlıkla yalan söylemeye başlar. Bu işi çok iyi becerir.»

Mason sordu:

«Kaç yaşındadır?»

«Elliyle altmış beş arasında. Tam olarak kimse bilmez, o da hiç açık vermez. Haydi, çıkıyor muyuz?»

Mason «Çıkalım,» dedi. «Bir kokteyl alıp, Bayan Winters'i tanımaya. Bay Hines'ın, Bayan Winters'i aldatabileceğine ihtimal verir misiniz?»

«Bayan Winters'i aldatabilmesine imkân yoktur. Dairemiz üçüncü katta, ama asansörümüz var.»

Yukarı çıkarken Mason sordu:

«Siz ve arkadaşınız Bayan Martell, iş mi arıyorsunuz?»

«Evet, öyle sayılır. Biz artistiz. Daha doğrusu, buraya gelmeden önce kendimizi öyle sayıyorduk. Hollywood'da arada bir figüranlık yapar, bir yandan da model olarak çalışırdık. Gerçi geçiniyoruz ama, yeni işler bulmak da istiyoruz. İlâna da bu yüzden baş vurduk. Bir yerde dublör olarak angaje edileceği-

mizi düşünmüştük. Ölçüler bu kadar ayrıntılı verildiğine göre öyle bir iş olmalı.»

Cora Felton, anahtarını kilide soktuktan sonra gülerek döndü: «En iyisi ben önden gireyim de onlara haber vereyim.»

Kapıyı açarak seslendi:

«Misafir geliyor. Herkes giyinik mi?»

Sorusuna karşılık veren olmayınca: «Bu garip» dedi «İçeri buyurun; her halde kimse yok. Allah Allah, bu da ne?»

Bakışları, masaya iğnelenmiş bir kâğıt parçasına takılmıştı. Kâğıdı alıp açtı ve okuduktan sonra hiç bir şey söylemeden Mason'a uzattı.

Kâğıtta şunlar yazılıydı:

Sevgili Cora, işe alındım. Daha gideli on dakika olmamıştı ki, Bay Hines geldi, konuştuk ve benim bu iş için uygun olduğumu bildirdi. Sonra refakatçi isteyip istemediğimi sordu. Beni apartmana getirmesini söyledim ve Adelle Teyze'yle birkaç kişisel eşyamı aldım.

İş, çok esrarengiz gibi görünüyor Hoşlanacağımdan emin değilim, ama Adelle Teyze nasıl olsa dikkatli olacaktır. Eve gelmeden önce Bay Hines'la birlikte, senin durduğun köşeye gelip haber vermek istedim ama, o razı olmadı. Anladığıma göre, bu işin kurallarından biri de iş sona erene dek, tanıdığım hiç kimseyle görüşmemem. Adelle Teyzeye güveniyorum, o da yıllardır yanında taşıdığı 32 kalibrelik tabancasına. Hatta o, bu işin onuruna - bir aksilik çıkarsa diye, - yeni bir kutu mermi de aldı.

Bizim için üzülme. Sonunda eve sağ salim döneriz. Adelle Teyzeyi bilirsin!

Sevgiler,
EVA.

Mason kâğıdı geri verdi.

Cora sordu:

«Ne dersiniz?»

«Mektup için mi?»

«Hayır, işi kastediyorum.»

«Adelle Winters'in, kendini iyi koruyabileceğine emin misiniz?»

«Hem kendini hem de Eva'yı. Eva için de üzülmeyin. Kolay kolay kanmaz. Ne alırsınız? Manhattan mı, Martini mi?»

Mason «Manhattan, lütfen;» dedi.

Della Street:

«Ben de,» diye ekledi.

Cora Felton, buzdolabını açtı, hazır kokteyl dolu bir şişe çıkartarak üç bardak doldurdu.

Mason bardağını kaldırıp:

«Haydi!» dedi. «İşlenecek suçların onuruna içelim.»

«Bu, işinize geliyor, değil mi?» diye karşılık verdi Cora.

İKİNCİ BÖLÜM

SALI SABAHI, Mason bürosunda Della Street'le birlikte mektupları incelerken, Gertie kapıda belirerek:

«Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bay Mason,» dedi. «Ama bunu telefonla söyleyemezdim.»

«Ne var?»

Gertie'nin yayık gülüşü büsbütün genişledi. «Gelen hanıma, sizin randevusu olmayan müşterilerle görüşmediğinizi söyledim, o da bana nasıl randevu alındığını sordu. Ne karşılık vereceğimi düşünürken; «Bay Mason'a söyleyin, şimdi saat on.. Beş dakika sonrası için kendisinden randevu istiyorum,» dedi. Bunun üzerine belki, Della'nın onu görmek isteyeceğini düşündüm »

Mason güldü:

«Bu hanım benimle görüşmeye bu kadar kararlı mı?»

«Hem de nasıl. Her şey beklenebilecek bir tip.»

«Beni ne için görmek istediğini söyledi mi?»

«Tabiî. Aslında hiç durmadan konuşuyor. İki kızın arkadaşı mı, teyzesi mi, bir şeyleriymiş ve onlardan sizin adınızı duymuş. Sizin, sorunu bütün ayrıntılarıyla bildiğinizi, ama kendisini tanımadığınızı söyledi.»

«Adını öğrendiniz mi?»

«Evet. Adelle Winters.»

Mason başını salladı:

«Hiç tanımıyorum.»

«Bir dakika.» diye atıldı Della. «Adelle Winters mi? Bu, esmer kızın refakatçisi olan kadın. Hatırladın mı, şef? Köşelerde bekleyen esmer kızların hikâyesi.»

«Haa, şimdi hatırladım,» diye karşılık verdi Mason «Adamın biri gazeteye ilân vererek esmer kızlar aradığını bildirmiş, kızların her birine bir köşede randevu vermişti, değil mi? Kadını içeri alın, Gertie. Her şeye rağmen bir defa görmeye değer.»

Gertie kayboldu. Biraz sonra Adelle Winters içeri girdi. Kısa boylu, ufak tefek, canlı ve dinç bir kadındı.

Mason «Günaydın, Bayan Winters,» dedi.

Kadın onu uyanık ve kuşkulu gözlerle süzdü.

«Pöh! Demek avukat sizsiniz? Şu halde müşterilerinizi kabul etmek için bir büronuz olmalı. Doğru değil mi?

Mason gülerek:

«Doğru,» diye karşılık verdi.

«Sizin yerinizde olsam, dışarıdaki şu kızla biraz ilgilenirdim. Bana sizin, randevusuz müşteri kabul etmediğinizi söylemez mi? Ben de ona sizi görmeden nasıl randevu alındığını sorunca, tabiî karşılık veremedi. Anlatacaklarımı dinlemenizi istiyorum. Ama lüt-

fen, sonradan bana fatura göndermeyin, çünkü avukatlara verecek param yok. Bu konuda önceden anlaşalım. Bu hanım da kim?»

«Sekreterim, Bayan Street.»

«Ona güvenilir mi?»

«Emin olabilirsiniz.»

«Öyleyse iyi Çünkü burada bulunduğumdan kimseye söz etmemeniz gerekiyor.»

«Buna ne gerek var?»

«Şimdi anlatacağım.»

«Buyurun oturun,» dedi Mason. «Ücret konusunda bu kadar açık konuşan müşterilerimiz seyrektir. Oysa bu konuda çoğu sizin gibi düşünür.»

«Benim görüşüme göre düşündüğünü açıkça söylemekten kimseye zarar gelmez. Önceden anlaşınca, birçok güçlükler ortadan kalkar. Siz, Eva Martell'in işe alındığı gün, Cora Felton'u arabaya almadınız mıydı?»

Mason doğruladı.

«Cora bana anlatmıştı. Adınızı gazetelerde okudum. Bence dürüst bir genç adamsınız.»

«Teşekkür ederim.»

«Öyle olduğunuzu düşünmeseydim, zaten gelmezdim. Çünkü en iyi avukattan fikir danışmak istiyorum.»

Mason hafifçe başını öne eğerek anladığını belirtti.

«Girdiğimiz iş, insanın düşünebileceği en delice şey. Oysa, Tanrı tanıktır ki, hayatımda az şey görmedim. Yıllarca hemşirelik yaptım, anormal ve deliler de dahil olmak üzere her türlü insanla uğraştım.»

«Bu iş de bir tür hemşirelik değil mi?»

«Dinleyin!» dedi kadın. «Açık konuşacağım ki, yanlış anlaşılmasın. Bu sorun bir cinayetle ilgili.»

Mason «Biri mi öldürülecek?» diye sordu.

«Biri öldürüldü.»

«Kim?»

«Helen Reedley adında bir kadın.»

«Onu kim öldürdü?»

«Ne bileyim ben. Size ne için geldiğimi sanıyorsunuz?»

«Ben de bunu öğrenmek istiyordum.»

«Size iyi bir avukat olduğunuzu bildiğim için geldim. Eva Martel'le Cora Felton, benim kızım sayılırlar. Aslında akraba değiliz ama, onlar çok küçükken annelerine hastabakıcılık ettimdi. O zamandan beri kendileriyle ilgilenirim.»

Mason onun sözünü kesti:

«Anladığıma göre, Eva Martell işe kabul edildi, öyle değil mi?»

«Evet, doğru.»

«Olanları bana ayrıntısıyla anlatır mısınız?»

«İşe alınmak için iki kız da baş vurmuşlardı. Onlara bu işin bana acayip göründüğünü, ama eğer refakatçi isterlerse benim de kendileriyle geleceğimi, o zaman merak edecek bir şey kalmayacağını söyledim. Eğer herhangi bir herif bu ilân sayesinde güzel bir piliç ele geçirip refakatçisine de gözlerini kapatıp hiç bir şey duymaması için günde yirmi dolar vermeyi düşünüyorsa, çok yanılıyor», dedim.

«O gün de apartmanda oturmuş, kızların dönmelerini bekliyordum. Doğrusunu isterseniz hiç birinin işe alınacağını sanmıyordum. Hatta, ortada bir iş olduğuna bile inanmıyordum. Ama apartmanda kaldım ve bekledim. Sonra Eva geldi. Çok heyecanlıydı. Yanında bir adam vardı. Adam, Bay Hines'ın temsilcisi olduğunu, Eva'nın işe alındığını ve hemen onunla gitmemiz gerektiğini söyledi. Dediğim gibi, Eva çok heyecanlıydı. Bunda da hakkı vardı. Çünkü bu iş sayesinde hem o, hem de ben oldukça para kazanacaktık.

Harcamalar dışında hem. Her şey, gözümüze son derece cazip gözüktü ve harekete geçtik »

«Siz çıktıktan biraz sonra da biz apartmana geldik,» dedi Mason. «Bana evden oldukça acele ayrılmışsınız gibi geldi.»

«Yanımıza fazla eşya alamayacağımızı söyledi o adam. Garibimize giden ilk nokta da bu oldu ya aslında. Kişisel eşyalarımızdan, ancak dikkati çekmeyen ufak bir çantaya sığacak kadar almamıza izin verdi. Çanta diye de neyi kastettiğini biliyor musunuz, Bay Mason?»

Avukat, sorar gibi kaşlarını kaldırdı.

«Yanında getirdiği adi bir alışveriş çantası,» diye devam etti kadın: «Bizi götüreceği yerde bavul taşıdığımızın görülmesini istemediğini söyledi. Bunun için, sanki sebze almış gibi o ufak çantayı taşıyacaktık.»

«Sonra nereye gittiniz?»

«Bizi çok güzel bir apartmana götürdü. Çok iddialı olmasa da oldukça hoş bir yer. Sanki bize aitmiş gibi rahatça içeri girdik. Adam bana: «Bu apartmanı gerçi, Bay Hines kiraladı. Ama kontrat, Helen Reedley adlı bir bayanın adınadır ve onun, katında başkasını oturtmaya hakkı yoktur. Dışarı atılmamanız için, Bayan Martell şu andan itibaren Bayan Reedley'in adını kullanacak. Herkese onun adının Helen olduğunu söyleyin, o da kendini bu adla çağırılmaya alıştırsın,» dedi. Sonra ev bulmanın zorluğundan söz etti. Ev sahibesinin, aslında çok anlayışlı bir insan olduğunu, ama gerçeği öğrenirse güçlükler çıkartabileceğini anlattı. Eva'nın, Helen Reedley adını taşıdığı sürece her şeyin yolunda gideceğini söyledi.»

«Siz buna ne karşılık verdiniz?»

Bayan Winters öfkeyle:

«Ben ona bir an bile kanmadım,» dedi. «Bize bun-

ları anlatır anlatmaz, işin içinde bir bit yeniği olduğunu anlamıştım. Ama küstahlaşmasın diye bir şey söylemedim. Orada refakatçi olarak bulunuyordum ve işi sonuna kadar götürmeye kararlıydım. Bay Hines'ın dalavereler çevirmesine izin vermeyecektim.»

«Bize onu tarif edebilir misiniz?» diye sordu Mason.

«Yaşı otuz çevresinde olmalı. Beyaz tenli, saçları koyu renk, patlak gözlü, uzun boylu ve gözlüklü.»

«Her halde, sonradan gelip kızlara parayı veren adam.»

«Doğru. Cora'ya tarif ettiğim zaman o da öyle söyledi.»

«Demek ki Eva Martell, Helen Reedley'miş gibi apartmana yerleşti. Bari kat döşeli miydi?»

Adelle Winters:

«Döşeli miydi ne demek?» diye bağırdı. «Benim dikkatimi çeken de, katın bütünüyle ve kusursuz döşeli olmasıydı. Elbiseler, çamaşırlar, naylon çoraplar losyonlar, kremler, insanın ihtiyacı olan her şey vardı. Bay Hines'ın temsilcisi de...»

Mason, kadının sözünü kesti:

«Size hiç adını söyledi mi?»

«Beni ne sanıyorsunuz?» diye soludu kadın: «Adam, Hines'ın kendisiydi. Gazeteye ilân veren de, bu işi düzenleyen de ondan başkası değil. Buna eminim.»

«Ama adam, adını söylemedi değil mi?»

«Hayır. Hep, Bay Hines'ın temsilcisi olduğunu iddia etti. Oldukça da aceleci bir adam. Bizi apartmana götürüp kendisi geri dönene kadar, yerleşip orada beklememizi söyledi. Sonra da yıldırım gibi çıktı gitti. Her halde öbür kızlara, işe birinin alındığını haber vermeye gitmiş olmalı. Bir buçuk saat kadar sonra geri döndü ve işin geri kalan ayrıntılarını anlattı.»

«Bu ayrıntılar nelerdi?»

«Önce bizim, geçmişimizle olan bütün ilgimizi bütünüyle kesmemiz gerektiğini söyledi. Dışarısı ile onun izin verdiği zamanlar dışında temasımız olmadan apartmanda oturacak, arkadaşlarımızdan hiç birini ne telefonla, ne mektupla, ne de başka türlü arayacaktık.»

«Bunun nedenini de söyledi mi?»

«Hayır. İş icabı böyle olduğu için, anlattığı gibi davranmamızı istedi. Eva Martell, bundan sonra Helen Reedley'in yerine geçecekti. Benim, adımı değiştirmeme gerek görmedi. Direktiflerine göre, Helen Reedley'in dostu ve hastabakıcısı gibi davranacaktım. Asıl amacı, Helen Reedley'in hasta ve durumunun kötü olduğu kanısını uyandırmaktı. Genellikle evde oturacak, onu görmeye gelen olursa rahatsız olduğunu, kimseyi görmek istemediğini söyleyecek, bu ziyaretçiler onun yakın arkadaşlarıysa, evde olmadığını belirtecektim. Eğer telefonla, Bayan Reedley'i arayan olursa arayanın adını ve numarasını aldıktan sonra Bayan Reedley'in onları biraz sonra arayacağını söyleyip telefonu kapatacak ve Bay Hines'e yine telefonla haber verecektim. Hepsi bu kadar.»

«Ayrıca Hines, dışarı çıktığımız zamanlar Evanın kendi elbiselerini değil, apartmandaki elbiselerden birini giymesi gerektiğini söylemişti. Her halde şimdi siz de, onun neden belli boy ve verilen ölçülere uygun br kız aradığını anlamışsınızdır. Sorun, bir başkasını Helen Reedley'in yerine geçirmekmiş.»

Mason'un, kadının anlattıklarıyla ilgilendiği gözlerinden belli oluyordu.

«Ya sizin giyeceğiniz şeyler için ne dedi?» diye sordu.

Adelle Winters yine öfkeyle soludu: «Pöh! Bana, kendi giyeceklerimin hiç önemli olmadığını söyledi.

Nereye gidersem gideyim, istediğim şeyi giyebilirmişim. Bunun üzerine ben de kendisine, giyecek bir şeyler bulmama yardım etmezse, ikimizin de işten vazgeçerek çıkıp gideceğimizi söyledim.»

«Sonra?»

«Sonunda eve gidip, elbiselerimden bazılarını almama izin verdi Ama, benimle birlikte gelmek için direndi. İstediğim eşyanın apartmana getirtilmesini sağlayacağını söyledi. Hem de nasıl yapacaktı, biliyor musunuz?»

«Nasıl?»

«Bir temizleme şirketinin adamlarına, sanki elbiseler temizlemeye verilmiş de geri getiriliyormuş gibi, onları eve kadar getirmeleri için para verecekti. Apartmana ne şekilde olursa olsun, eşya girip çıkmamasına çok dikkat ediyor.»

«Pekâlâ; Helen Reedley'in çok yakın bir arkadaşı telefon etse ona ne diyecektiniz?»

«Ötekilerine dediğimi. Telefon eden herkesin adını öğrenip, onlara Bayan Reedley'in dışarıda olduğu, uyuduğu gibi bir bahane uyduracak, sonra da Hines'a haber verecektim.»

«Bunu hiç yaptınız mı?»

«Evet. İki kez.»

«Sizden Eva'nın, Bayan Reedley'i arayanlara telefon etmesini istedi mi?»

«Hayır.»

«Telefon edenler sonra yeniden arayıp, Bayan Reedley'in onları neden aramadığını sordular mı?»

«Şimdiye kadar sormadılar. Bay Hines böyle bir şey olursa, Bayan Reedley'e mesajlarını verdiğimi, ama çok acele doktora gittiği için onları her halde doktorun muayenehanesinden arayacağını söylememi tembih etmişti.»

«Şu halde, Hines size bir telefon numarası vermişti.»

«Evet. Gazete ilânındaki numarayı verdi.»

«Bu numaranın rehberde olup olmadığına baktınız mı?»

«Baktım, yoktu. Her halde özel bir numara olmalı.»

«Eğer dışarı çıkmanızı bu derece engelliyorsa, Cora Felton'la nasıl görüşüp buraya kadar gelebildiniz?»

«Pöh! Böyle yapmakla bana engel olabileceğini mi sanıyorsunuz? Onunla birlikte elbiselerimi almaya gittik. İşimi bitirince bir taksi çağırdı, ben bindikten sonra şoförü kenara çekip ona bir şeyler söyledi ve adamın avcuna para sıkıştırdı. Sonra bana selâm verip apartmanda görüşeceğimizi şoförün beni nereye götüreceğini bildiğini söyledi.

Şoför hareket eder etmez, ona nereye gittiğimizi sordum. Gideceğimiz adresi doğru olarak bildirdi. O zaman telefon etmek için bir yerde durmasını istedim. Adam gülerek: 'Olmaz,' dedi. 'Sizi hiç durmadan, doğruca verilen adrese götürmem istendi.' Meğerse Hines, adama benim biraz aptal ve unutkan olduğumu, evimden uzaklaşınca yolumu kaybettiğimi, birkaç kez beni eve polislerin getirdiğini söylemiş. Gideceğimiz yere gelmeden beni hiç bir şekilde arabadan indirmemesini tembih etmiş. Hatta apartmana vardıktan sonra da hemen yukarıya çıkmama dikkat etmesini istemiş.»

«Peki, siz ne yaptınız?» diye sordu Mason.

«Şoföre: 'sanırım, asıl sen aklını kaybetmişsin', dedim. Hines'ın benim damadım olduğunu, her zaman böyle tatsız şakalar yaptığını, eve gidince kulaklarını çekeceğimi söyledim. Sonra da ona şehri ne kadar iyi tanıdığımı göstermek için arabaya bindiğim-

den beri geçtiğimiz her caddenin adını söyleyip, daha nerelerden geçeceğimizi de sayınca bana inandı ve durup telefon etmeme izin verdi. Cora'yı aradım; şans eseri evdeydi. Ona her şeyi anlatınca, bunların doğru olduğuna inanıyorsam size baş vurmamı önerdi. 'Sorunun bir bölümünü zaten bildiğine göre, Bay Mason bize ne yapmamız gerektiğini söyler,' dedi.»

«Peki, siz ne düşünüyorsunuz?» diye sordu, Mason.

Kadın acıyan bakışlarla avukatı süzdü:

«Hey, Tanrım! Bana baksanıza, Bay Mason! Siz de avukat olacaksınız, öyle mi? Hâlâ mı anlamadınız?»

Mason «hayır,» anlamında başını salladı.

Kadın yine hırsla söylendi:

«Bakın, bu adam Hines filan değil. Helen Reedley'in kocası. Kesinlikle kadını öldürdü ve cesedini yok etti. Şimdi bunun anlaşılmasına engel olmak için bir plan hazırlıyor. Her şey yolunda görünsün diye, Eva'yla beni angaje etti. Her halde bir süre sonra da eşyamızı toplayıp herkese, Mexico City'ye ya da başka bir yere gittiğimizi söyleyerek oradan ayrılmamızı isteyecek.»

«Herkes dediğiniz kim?»

«Helen Reedley'in kız arkadaşları tabiî.»

«Ama düşünmüyor musunuz ki, arkadaşları Eva Martel'i görürlerse onun, Helen Reedley olmadığını hemen anlarlar.»

«Tabiî anlarlar. Ama anlaşılan Helen Reedley'in arkadaşları onu habersiz ziyaret etmeyen cinsten. Aslında bu hastalık bahanesi adamın işine yarıyor. Sonradan karısının Mexico City'de fenalaşıp öldüğünü ileri sürecek.»

Sonuçsuz tartışmalarla vakit geçirmek istemediği için, karşısındaki konuşurken düşüncelerine dal-

mış olan Mason, başını salladı. Adelle Winters devam etti: «O kadar aptal sayılmam, ne de olsa dünkü çocuk değilim. Bu adamın apartman katına her zaman girebilmesi için anahtarı var. Kadife terliklere kadar her şeyin yerini bulduğu gibi, apartmanın her yanını da avcunun içi gibi biliyor. Onun orada oturmuş olduğuna eminim. Helen Reedley'i öldürdü, cesetinden kurtulmak için vakte ihtiyacı var, bunun için de bir plan yaptı. Bizi bu yüzden işe aldı, sayemizde kurtulabileceğini düşünüyor.»

Mason alnını kırıştırarak karşılık verdi:

«Tabiî, teorinize uymayan birkaç nokta var: Her şeyden önce neden bu kadar çok delil bırakıyor? Sözgelişi, esmer bir kız aradığını bildiren gazete ilânı sayesinde onun izini bulmak mümkün. İkincisi, sizin ve Eva Martell'in anlatacaklarınız, onu mahkûm etmeye yeter. Eğer gerçekten bu kadar ileri gitmişse, istediğini elde ettikten sonra ikinizi de ortadan kaldırması gerekir. Bence o olsa olsa, Helen Reedley'i öldürmeyi planlıyordur ve sizin sayenizde, cinayet saatında kadının apartmanda bulunduğunu iddia edecektir... Ama bunu nasıl ispat edebilir?»

«Beni iyi dinleyin, genç dostum! Bu işin içinde işlenip bitmiş bir cinayet gerçeği olduğuna istediğiniz bahse girerim. Niçin mi? Çünkü kadının çantası bile orada.»

Mason kuşkuyla kaşlarını kaldırdı:

«Belki de artık kullanmadığı eski bir çanta...»

«Bak sen... İçinde kadının eşyaları dolu ama.»

«Nasıl eşyalar?»

«Ruj, pudra, mendil, kartlar, otuz iki dolar kâğıt, üç dolar da bozuk para bulunan ayrı bir para çantası; keçi derisinden, koyu renk bir çift eldiven ve üstünde altı tane anahtar olan meşin bir anahtarlık.»

«Anahtarlar apartman kapısının mı?»

«Yalnızca bir tanesi»

«Öbürleri nerenin?»

«Bilmiyorum.»

«Nasıl anahtar bunlar?»

«Adi kapı anahtarlarına benziyor. Eski tip değil, şimdi kullanılan yeni tiplerden.»

«Çantada sigorta poliçesi var mıydı?»

«Yoktu.»

«Ehliyet?»

«O da yok.»

«Bence bu çanta işi, sadece bir şaşırtmacadan ibaret, Bayan Winters.»

«Olabilir, ama sanmıyorum. Size söylüyorum işte: Helen Reedley denilen bu kadın öldürüldü. Adımın, Adelle Winters olduğundan nasıl eminsem, bundan da öyle eminim. Kadın önsezisinden söz edildiğini kesinlikle duymuşsunuzdur.»

Mason gülerek:

«Evet, ben duydum,» dedi. «Ama polisler duymamıştır.»

«Apartmana ilk girdiğimden beri içimde bu duygu var. Hines bizi bir cinayeti maskelemek için tuttu. Ama ne de olsa, siz avukatsınız. Eğer bana girdiğimiz işin kanuna aykırı bir yönü olmadığını, devam edebileceğimizi söylerseniz, o zaman sorumluluk size ait olur, genç dostum...»

«Bir dakika, bir dakika,» diye güldü Mason. «Aslında, Cora Felton'la tanışmış olduğum için bana geldiniz. Avukata verecek paranız olmadığını söylüyorsunuz, aslında para vermeye niyetiniz de yok. Eğer emin olmak istiyorsanız; size önerim, polise gitmenizdir.»

Kadın öfkeyle söylendi:

«Polise gidip kuşkularımı anlatırsam kimse bana

kulak asmaz. Eğer bir avukat da yol göstermezse, ne işe yarar bilmem.»

Bu sırada Della Street'in telefonu çaldı. Della sorar gibi Mason'a baktı, onun işareti üzerine telefonu açtı:

«Evet, Bay Mason'un özel sekreteriyim ..... Kim? ..... Ah, Evet ..... Nasılsınız? ..... Evet... Hayır, daha hiç sonuç yok ..... Bir dakika, ayrılmayın lütfen.» Ahizeyi masanın üzerine bırakıp önüne bir not defteri çekerek kâğıda şunları yazdı: «Telefondaki Cora Felton. Oldukça heyecanlı, sizinle görüşmek istiyor. Bayan Winters'in burada olduğunu biliyor.» Mesajı masanın üzerinden Mason'a uzattı. Mason okudu, başını sallayarak kendi telefonunu açtı. «Gertie, lütfen Della'nın telefonundaki konuşmayı buraya bağlar mısınız?..... Hello!»

«Günaydın Bay Mason.» Cora Felton'un sesi özür diler gibiydi.

«Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm. Her halde bu sorun, sizin çapınızda bir adam için çok basit olmalı, ama yine de işin bir bölümünü bildiğiniz, hem de biraz ilgilendiğiniz için düşündüm ki... Ah, Bay Mason bu işin sonunda ne olacağını bilmiyorum - Eva için tabii; - ama, eğer siz hiç değilse Eva'nın kanun önünde suçlu düşmemesini sağlamak için gerekli araştırmaları yapsanız, çok mu pahalıya mal olur?»

«Sanırım ücret yönünden anlaşmamız zor değil,» diye karşılık verdi, Mason.

«Ah, Bayım. Razı olduğunuza ne kadar sevindim bilseniz. Gerçi Adelle Teyzenin kendini koruyabileceğine ben de inanıyorum; ama durum o kadar karışık ki, belki de son çare olarak, sanırım polise haber vermek gerekecek. Yine de önce bu konuyla ilgilenerek, polise haber vermeye gerek olup olmadığını araştırabilir misiniz acaba? Ücreti ne kadar tutar?»

«Ufak bir miktarı geçmez. İlgili kimseye bu telefonunuzdan söz edebilir miyim?»

«Adelle Teyzeyi mi kastediyorsunuz?»

«Evet.»

«Tabiî. Söylemenizi isterim. O da üzülüyor ve...»

«Öyleyse iyi. Ona durumu anlatacağım. Bana numaranızı verirseniz, sonra sizi arayıp sonucu bildiririm.»

Mason, numarayı bir kâğıda yazdıktan sonra telefonu kapattı ve yeniden, Adelle Winters'e döndü: «Konuştuğum kimse, Cora Felton'dı. Benden araştırma yapmamı istedi. Pekâlâ, bu Hines'la bir görüşeceğim. Şimdi size söyleyeceklerimi iyi dinleyin. Doğru, apartmana dönün. Hines'a, buraya geldiğinizi söylemeyin. Bırakın, taksiyle doğruca oraya gittiğinizi sansın. Araba aşağıda bekliyor mu yoksa geri gönderdiniz mi?»

«Hayır, bekliyor. Döndüğümde Hines belki evde olur, eğer başka bir taksiyle geldiğimi görürse...»

«İyi» dedi Mason. «O halde şimdi hiç bir şey olmamış gibi, doğru apartmana gideceksiniz. Bir saat içinde ben telefon edeceğim. Size, Avukat Perry Mason olduğumu söyleyip, Bayan Reedley'le konuşmak isteyeceğim. Sonra, on beş dakikaya kadar oraya geleceğimi, eğer Bayan Reedley benimle konuşmayı reddederse hemen polis çağıracağımı bildireceğim. Siz hemen Hines'a telefon edip benim söylediklerimi nakledecek ve ne yapacağınızı soracaksınız. Bu arada sakın beni tanıdığınızı ya da neden aradığımı bildiğinizi ağzınızdan kaçırmayın.»

«Geldiğinizde, Bay Hines'ın da orada olacağını mı sanıyorsunuz?» diye sordu kadın.

Mason karşılık verdi: «Çevirdiği işe göre, ya orada olacak ya da ortadan kaybolacaktır.»

Adelle Winters:

«Oh, üzerimden bir yük kalktı,» diye söylendi. «Artık açıklayabilirim, Bay Mason: Gerçekten, bu iş beni düşündürüyordu. Şimdiye kadar birçok güç durumlara düştüm; ama bu sefer içimde, sanki orada biri öldürülmüş gibi rahatsız edici bir duygu var.»

«Bir şey daha var,» dedi Mason: «Ortaya hiç başka bir erkek çıktı mı? Sizden, adamın birini görmeniz ya da biriyle beraber görülmeniz istendi mi?»

«Şimdiye kadar sadece, Bay Hines'ı gördük. Oraya gittiğimizden beri bizi her akşam yemeğe götürdü.»

«Nereye?»

«Küçük güzel lokantalara.»

«Eva Martell'e hiç yaklaşmaya çalıştı mı?»

«Tabii ki hayır. Çantamda bir tabanca var, Bay Mason. Kullanmasını da biliyorum. Eğer Eva'yı rahatsız etmeye kalkarsa, onu pişman ederim. Daha da ileri giderse; ders olsun diye, tabancanın oyuncak olmadığını gösteririm.»

«Tabanca taşıma izniniz var mı?»

«Hayır, yok.»

«Öyleyse, siz de onu yok edin. Eğer üzerinizde bulunursa, başınız derde girer.»

«Benim için üzülmeyin. Siz, Eva'nın başının belâya girmemesine dikkat edin! Ben kendi başımın çaresine bakarım.»

«Buna rağmen ya bir silâh taşıma izni alın ya da tabancanızı atın. Ben oraya gelene kadar da kendiliğinizden hiç bir şey yapmayın. Şimdi söylediklerimi aynen uygulayın.»

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MASON, apartmanın kapısına gelip, yanında Helen Reedley yazılı olan zilin düğmesine bastığında saat on ikiye yirmi vardı.

Kapı otomatiğinin sesi, aynı anda yukarıdan kapıyı açan düğmeye basıldığını anlattı. Mason, kanadı iterek apartmanın holüne girdi, asansöre binerek üçüncü kata çıktı. Koridorda ağır ağır ilerleyip, aradığı kapıyı buldu ve sertçe çaldı.

Kapı hemen açıldı. Bir adam, hafifçe eğilerek elini uzattı. Bu, Cora Felton'a on doları veren adamdı. «Sizi tanıdığıma çok sevindim, Bay Mason. Ünlü avukat, Perry Mason'un ziyareti benim için onurdur. İçeri buyurmaz mısınız?» dedi.

Mason loş koridora girerken:

«Bayan Reedley'le görüşmek istiyorum,» dedi.

«Ne yazık, Bayan Reedley'in başı çok fena ağrıyor ve .....» diyen adam ansızın durdu: «Siz ha?»

Mason odaya girdiği zaman yüzüne düşen gün

ışığı, adamın onu tanımasına sebep olmuştu. Gözlüğünün arkasındaki patlak mavi gözleri hayretle parlıyor, burnunun üstünde kayan gözlüğünün bıraktığı iki çirkin, kırmızı iz görünüyordu.

«Bay Mason!» diye bağırdı. «Hiç bilmiyordum, siz... Daha önce görüşmüştük.»

«Ben de sizi daha önce görmüştüm.»

«İşe alınmayan bayanlara paralarını verdiğim zaman, değil mi?»

«Evet, doğru.»

Adam, parmaklarının ucuyla çenesini sıvazlayarak: «Şimdi iş karıştı,» diye söylendi.?

«Ne gibi?»

«Şey..... Sizin bu işle ne bakımdan ilgilendiğinizi bilmek isterdim.»

«Ben de sizin bu işle olan ilginizi öğrenmek isterdim. Adınız nedir?» diye sordu Mason.

«Ben..... Ben, Bay Hines'ın temsilcisiyim.»

«Sakın, Bay Hines'ın kendisi olmayasınız?»

«Eh..... Temsilcisi desek daha iyi olur.»

«Sizden adınızı soruyorum.»

«Eğer o kadar önemliyse bana, Robert Dover Hines diyebilirsiniz.»

«Çok önemli,» dedi Mason. «Oturun lütfen. Helen Reedley nerede?»

«Size, başının ağrıdığını söylemiştim.»

«Söylediğinizin doğru olmadığına eminim. Haydi, sözü uzatmayalım. Burada neler dönüyor?»

«Dostum Bay Mason, sizi temin ederim ki..... Lütfen bana, bu işle neden ilgilendiğinizi açıklar mısınız?»

«Helen Reedley'le görüşmek istiyorum,» dedi Mason.

«Şu anda imkânsız»

«Hiç bir şey imkânsız değildir. Telefon çalışıyor, değil mi?»

«Tabiî. Ama bunun sorunla ilgisini anlamadım.»

Mason öfkeyle karşılık verdi:

«Duyduğuma göre, Bayan Reedley'le konuşmak mümkün. Benimle şimdi, kişisel olarak görüşüp, Helen Reedley olduğunu tanıtlamasını istiyorum. Eğer bunu yapmazsa, telefon ederek polise haber vereceğim.»

Hines tatlılıkla:

«Polise ne diyeceksiniz?» diye sordu.

Mason karşılık verdi:

«Söylediğim zaman duyarsınız. Eğer merak ediyorsanız, karşılığınızı bildirin, hemen telefon edeyim.»

Hines, yavaş yavaş çenesini sıvazlamaya başladı:

«Bu büyük bir talihsizlik, Bay Mason,» dedi. Hâlâ nezaketini koruyordu.

«Kimin için?»

«Bütün ilgililer için.»

«Ben de ilgiliyim ve bu işte bir talihsizlik görmüyorum.»

«Apartmanı nasıl bulduğunuzu sorabilir miyim?»

«Ne isterseniz sorabilirsiniz. Ben de ister karşılık veririm, ister vermem. Helen Reedley nerede?»

«Bay Mason; lütfen heyecanlanmadan, olgun insanlar gibi konuşalım. Belki anlaşabiliriz. Eğer bana açıkça söylerseniz...»

Mason birden fırlayıp karşıdaki kapalı kapılardan birini açtı. Bu bir sandık odasıydı.

Hines avukatın arkasından geldi:

«Bay Mason, çok rica ederim. Apartmanı aramaya hakkınız yok. Size ısrarla...»

Mason onu kenara iterek bir başka kapıyı açtı.

Burası yatak odasıydı. Odada Adelle Winters ellerini kucağında kavuşturmuş, muzaffer bir gülümseyişle oturuyordu. Yanında Cora Felton'a çok benzeyen, düşünceli tavırlı bir genç kız vardı.

Perry Mason hafifçe eğilerek sordu:

«Bayan Reedley mi?»

Yanında duran Bay Hines:

«Bayan Reedley bu hanımdır,» dedi.

Mason «Baş ağrınız nasıl?» diye sordu.

«Ben..... Ben.....»

«Durun, Bay Mason» diye itiraz etti Hines «Bu zoraki davranışınız tamamen kanunsuz.»

«Telefon burada,» dedi Mason. «Polisi çağırıp tevkif ettirin.»

«Sinirlenmeyin,» diye bağırdı Hines da. «Sakin olalım.»

Mason karşılık verdi:

«Güzel, nasıl isterseniz.»

«Pekâlâ, içeri odaya geçip oturalım.»

«Her halde, bayanlar da bizimle gelecek, değil mi?»

Mason'un Eva Martell olduğunu tahmin ettiği kadın, sorar gibi Hines'a baktı, ama Adelle Winters hemen ayağa fırlayarak» «Gel, şekerim,» dedi. «sanırım bu Bay, bir saat kadar önce telefon eden Bay Mason olmalı.»

«Haklısınız,» diye karşılık verdi Avukat.

Hines hemen söze karıştı:

«Sizce bir sakıncası yoksa, konuşmayı ben yöneteyim.»

Mason «Bence sakınca var,» dedi.

«Yani bu bayanları ilgilendiren konular üzerinde demek istiyorum.»

«Sözü uzatmayın, Hines. Okuyucularının çoğu artist olan bir gazeteye ilân verip, gizli bir iş için bel-

li tipte kadınlar aradınız. Hepsine aynı biçimde giyinip köşe başlarında beklemelerini söylediniz. Sonunda, yerine geçmesini istediğiniz hanıma en çok benzediği için, bu Bayanı seçtiniz. Ben de bayanların alındığı işle ilgilenip, kanuna aykırı yönü olup olmadığını araştırmakla görevlendirildim.»

«Size bu görevi kim verdi?»

«Bir müşterim.»

Hines'ın sabrını kaybettiği belli oluyordu.

«Bay Mason, bu karşılık yeterli değil,» dedi.

«Bence yeterli.»

«Bu Bayanın, Helen Reedley'i temsil etmesinin, yasalar önünde sakıncalı olup olmadığını mı anlamak istiyorsunuz?»

«Evet, onu araştırıyorum.»

«Sizi, her şeyin kanuna uygun olduğuna ikna edersem?»

«O zaman sorun kalmaz. Eğer bu genç Bayan, geçimini hukuk yönünden sakıncasız bir işle sağlayacaksa, buna hiç bir itirazım yok.»

«Bay Mason, ben... Özel olarak nerede görüşebiliriz?»

«Burada.»

«Özel olarak dedim.»

«Buradan daha özel bir yer düşünemiyorum.»

Hines çaresiz:

«Pekâlâ» dedi. «Şimdi..... Olanlar beni iyice şaşırttı. İzin verirseniz önce biraz kendimi toparlayayım.»

Eva Martell'le Adelle Winters, küçük yazı masasının üzerine oturmuşlardı. Mason, onların karşısındaki rahat koltuğa yerleşti. Hines da bir anlık duraklamadan sonra, dik arkalıklı bir iskemle alarak masanın yanına oturdu.

«Bay Mason!» dedi. «Sizinle açıkça konuşmaya karar verdim.»

«Bu güzel. Yalnız, başlamadan önce çözümlenmesini istediğim bir sorun daha var. Bayanlara vaat ettiğiniz ücreti ödediniz mi?»

«Daha ödemedim.»

«O halde şimdi ödeyin.»

«Memnuniyetle öderim ama, bu teklifin sizden, hem de bu tonla gelmesini beğenmedim.»

«O halde parayı verin de uyarı gerekmesin.»

«Uyardınız bile.»

«İyi ya, ödeyin de kurtulun.»

Hines kızardı.

«Bayanlar sizin müşteriniz mi?»

«Öyle sayılır. Onların bir dostları, benim durumla ilgilenmemi istedi.»

Hines bir an durakladıktan sonra para dolu cüzdanını çıkartarak beş adet elli dolarlık aldı ve paraları Eva Martell'e uzattı. Sonra da cüzdanından bir yüz dolarlık daha çıkartıp, onu da Adelle Winters'e verdi.

Cüzdanı cebine koyarken, Mason:

«Şimdi oldu,» dedi. «Görüşmeye başlayabiliriz.»

«Bu genç bayanın adı, Eva Martell'dir,» diye söze başladı Hines. «Yanındaki hanım, onun refakatçisi Bayan Adelle Winters'tir. Eğer ilânı gördünüzse, bir refakatçiyi de kabul ettiğimi ve ona da iyi ücret vereceğimi belirttiğimi hatırlarsınız. Hem benim, hem de bu genç bayanın yönünden, durumda hiç bir karanlık nokta kalmaması, kimsenin namusundan şüphe edilmemesi için bu konuda özellikle titizlik gösterdim.»

«Peki, bu noktanın hallolduğunu, Bayan Martell'in çekineceği bir şey kalmadığını kabul edelim,» dedikten sonra, Eva Martell'e dönerek ekledi Mason:

«Sizin, kendinizi Helen Reedley olarak tanıttığınızı sanıyorum.»

«Doğru,» diye karşılık verdi esmer kız.

«Niçin?»

«Çünkü bana böyle yapmam söylendi.»

«Kim söyledi?»

Kız duraklayınca, Adelle Winters atıldı «Bu direktifleri bize Bay Hines verdi. Apartmana gelir gelmez, ilk iş olarak bunları tembih etti, biz de onun söydiklerine aynen uyduk.»

«Doğru mu?» diye sordu Mason.

Hines boğazını temizledi, isteksizce:

«Doğru sayılır,» diye söylendi.

Mason yeniden sordu:

«O halde direktiflerinizin sorumluluğunu üzerinize almaya hazırsınız, değil mi?»

«Pek tabiî, efendim. En ufak ayrıntısına dek.»

«Umarım ki birisinin, başkasının yerine geçmesinin suç olduğunu biliyorsunuzdur.»

«Ancak kötü amaçla olursa, Bay Mason. Yasada bu konuyu iyice inceledim. Sizi, attığım her adımın yasaya uygun olduğuna temin ederim. Kimseyi dolandırmaya niyetimiz yok.»

«Ama birilerini aldatmak istiyorsunuz.»

«Hukuk yönünden arada büyük fark var.»

«Biliyorum,» dedi Mason. «Bu farkı bilip bilmediğinizi anlamak istiyordum.»

«Çok iyi biliyorum.»

«Bu apartmanı kim kiraladı?»

«Ben..... Şey.....»

«Söyleyin,» diye üsteledi Avukat. «Kim kiraladı?»

«Helen Reedley.»

«Helen Reedley mi?»

«Evet.»

«Bu iki bayanı buraya getirmenizi kim söyledi?

«Şey, ben..... Bana bu konuda yetki verdi.»

«Yazılı mı?»

«Hayır.»

«Gördünüz mü?» dedi Mason.

«Bakın, Bayım. Size bir teklifim var. Helen Reedley size kendisi gelip onu temsil ettiğimi, yaptığım her şeyin dürüst olduğunu, kimseyi aldatmak istemediğimizi ve bu genç bayandan istediğimiz her şeyin sorumluluğunu birlikte taşıdığımızı açıklamaya ikna etsem. Buna ne dersiniz?»

Mason güldü:

«Esmerler listenizdeki iki numaralı bayanı kastediyorsunuz her halde.»

«Bay Mason! Helen Reedley size ehliyetini getirecektir. Ehliyette parmak izi vardır Onun parmak izini alıp ehliyettekiyle karşılaştırırsınız. Bundan daha doğru bir yol düşünemiyorum »

«Ne zaman gelebilir?»

Hines, saatına baktı. «Şimdi saat on iki. Büronuza birde gelse ne dersiniz?»

«Tamam, söylediğiniz saatta büroma gönderin,» diyerek ayağa kalktı Mason. Kapıya varınca, Eva Martell'e döndü. «Telefon numaramı rehberde bulabilirsiniz. Bilmek istediğiniz bir şey olursa telefon edin. Sizi bu akşam üstü ararım. Benden haber alana kadar kendiliğinizden hiç bir şey yapmayın.»

Hines itiraz etti:

«Ama Bay Mason. Size her şeyin yasaya uygun olduğuna yemin ederim. Her şey..... Allah kahretsin! Bu işe karışmanız beni çok güç duruma düşürdü. Ama mademki bir kez oldu, içinizin rahat etmesi için her şeyi yapmaya hazırım

«Ben kolay kolay ikna olmam» diye karşılık verdi, Avukat.

«Parmak izi sizi her halde inandırır.»

«Sadece, parmağın gerçek olduğuna,» dedikten sonra ekledi: «Başka bir şeye değil...»

Kapıyı kapayarak, Hines'ı iki kadınla yalnız bıraktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BÜROSUNDA oturan Mason, son on dakika içinde ikinci defa saatına bakarak:

«Sanırım, bizi oyalamak istiyorlar,» dedi.

Della başını eğerek aynı düşüncede olduğunu belirtti.

«Beş dakika daha bekleyelim.»

«Gerçekten geleceğini umdunuz mu?»

«Bilmiyorum. Tarafsız kalmaya çalıştım.»

«Hines, üzerinizde nasıl bir etki bıraktı?»

«Pek iyi değil.»

«Ama o da oldukça zor durumda. Size neden böyle bir söz verip sonra yerine getirmediğini anlamıyorum. Tabiî, vakit kazanmak istediyse başka.

«Vakit kazanmayı kesinlikle istiyordu. Ama sonunda yerine getirmeyecek de olsa, bizi başka türlü oyalayabilir, daha uzun bir süre isteyebilirdi. Sözgelişi, saat dörtte randevu vermiş olsaydı, üç saat fazla vakit kazanırdı.»

«Eğer Helen Reedley şimdi gerçekten gelir ve parmak izi de ehliyetindekinin aynı olursa, o zaman her şeyin yolunda olduğuna inanacak mısınız?»

Mason güldü: «Ancak beni, apartmanı kendisinin kiraladığına ve içindeki eşyaların onun olduğuna ikna ederse... Memlekette iki ya da üç Helen Reedley bulunabilir. Hines'ın neden Reedley'in apartmanında oturacak esmer bir kız aradığını öğrenmeden rahat etmem. Artık yeter, Della! Hines'ın numarası burada. Onu bulsanıza.»

Della, Gertie'ye numarayı arattı ve biraz sonra Mason'a:

«Hines telefonda, Patron!» diye bildirdi.

«Merhaba, Hines!» dedi Mason.

«Buyrun, Bay Mason?»

«Dinleyin. Sizin tarafınızdan şimdiye kadar gelen olmadı.»

«Olmadı mı?» Hines inanamaz gibi bağırmıştı.

«Doğru duydunuz.»

«Anlamadım Bay Mason. Bana size saat tam... En aşağı yirmi dakika önce gelmiş olmalıydı.»

«Ben de öyle sanıyordum.»

«Birazcık sabrederseniz her an gelebilir, Bay Mason. Kesinlikle, beklenmeyen bir şey onu alıkoymuştur.»

«Yanlış anlama olmasın? Onunla konuştunuz mu?»

«Tabii konuştum.»

«Yüz yüze mi, telefonla mı?»

«Telefonla.»

«Konuştuğunuz kimsenin, Bayan Reedley olduğundan eminsiniz, değil mi?»

«Tamamen.»

«Şimdi ne yapacağımı söyleyeyim, Hines. Size tam on dakika daha süre veriyorum. On dakika do-

lunca, müşterilerim apartmanı bırakacaklar. Onların yönünden bu iş, ben neler döndüğünü iyice anlayıncaya kadar bitmiş sayılır.»

«Bay Mason, lütfen bunu yapmayın. Hanımların, apartmanı şu anda bırakmalarına izin veremem. Bu..... Bu feci olur.»

«O halde Helen Reedley'in on dakika içinde gelmesini sağlayın » diyerek telefonu kapattıktan sonra, Mason bir kenara saatı not etti.

Della'ya dönerek: «Gertie beni Adelle Winters'e bağlasın.» dedi. «Ama çabuk! Çünkü Hines'da onları arayacaktır.»

Della numarayı Gertie'ye bildirip, acele etmesini söyledikten sonra telefonun bağlanmasını beklerken sordu:

«Adelle Winters'le mi, yoksa Eva Martell'le mi konuşmak istiyorsunuz?»

«Eva Martell'le! Korumam gereken kimse o!»

Della başını eğdi ve birdenbire dikkatini telefona verdi.

«Merhaba. Burası Bay Mason'un büirosu. Orası..... Ah, Bayan Winters, Bayan Martell orada mı acaba? Burası Bay Mason'un bürosu . Bir dakika. Bay Mason sizinle görüşmek istiyor, Bayan Martell.»

Mason'a dönerek:

«Kız telefonda,» dedi. «Gertie konuşmayı sizin telefonunuza bağladı.»

Mason ahizeyi kaldırarak:

«Bayan Martell mi?» diye sordu.

«Evet.»

«Perry Mason konuşuyor. Hines bana verdiği sözü tutmadı. Şimdi size söyleyeceklerimi aynen uygulamanızı istiyorum.»

«Evet, Bay Mason.»

«Bayan Winters'den hiç ayrılmayın. İkiniz de bü-

tün eşyalarınızı toplayın. Hepsini bir şeylere sarıp apartmandan ayrılın!»

«Adelle Teyzenin de birkaç parça elbisesi var. Acaba buradaki bavullardan bir tanesini ödünç alıp sonra.....»

Mason: «Hayır hayır,» dedi. «Kimseye, aleyhinizde kullanabileceği koz vermek istemem. Anladınız mı?»

«Pek anlamadım.»

«Apartmandan bir topluiğne bile alsanız, asıl sahibi sizin hırsızlık amacıyla girip evden bir şeyler çaldığınızı iddia edebilir. Yasalar önünde bunun cezası ağırdır. Ne demek istediğimi anladınız mı?»

«Evet, anladım. Birinin böyle bir şey iddia edeceğini sanıyor musunuz?»

«Bilmiyorum, ama kimseye fırsat vermek istemem. Eşyalarınızı bir bohça yapın. Şekline aldırmayın. Başkalarının ne diyecekleri de önemli değil. Sadece bir an önce orayı bırakın!»

«Bay Mason!»

«Efendim?»

«Bay Hines. evi bırakacağımızı biliyor mu?»

«Ona bırakmaya hazırlandığınızı söyledim.»

«O halde hemen buraya gelecektir.»

«Evet.»

«Belki bizi kandırmaya çalışır.»

Mason kıza:

«Onun söyleyeceklerine aldırmayın,» dedi. «Dediğim gibi, evi bırakacaksınız.»

«Ya sonra?»

«Sonra bana bir yerden telefon edip çıktığınızı bildirin. O zaman serbestçe hareket edebilirim. Ama yanlışlıkla apartmandan bir şey almamaya çok dikkat edin.»

«Peki, nereye gidelim.»

«Nereye isterseniz. Evinize, sinemaya ..... Yalnız acele edin.»

«Olur, yarım saata kalmaz çıkarız.»

«On beş dakika olsun,» diyerek telefonu kapattı Mason ve yeniden mektup yazdırmaya başladı.

Bir süre sonra telefon çaldı. Della telefonu açarak arayanın, Eva Martell olduğunu bildirdi.

«Merhaba, Eva. Neredesiniz?»

«Lorenzo otelinde bir telefon kulübesinde.»

«Çıkarken güçlük çektiniz mi?»

«Bay Hines telefon etti ve geleceğini söyledi, ama sonra gelmedi.»

«Sizden ne istedi?»

«Kalmamız için türlü teklifler yaptı. Sonra hiç değilse kendisi gelip bizimle görüşene kadar beklememizi söyledi. Ama, Bay Mason! Eve gitmememizin asıl nedeni şu: İzleniyoruz!»

«Sizi kim izliyor?»

«İki kişiyi fark ettik, belki daha da vardır.»

«Ben de bundan korkuyordum,» dedi Mason. «Apartmandan size ait olmayan herhangi bir şey almadığınıza eminsiniz, değil mi?»

«Bir tek sigara bile almadık.»

«Adamların sizi izlediklerinden de emin misiniz?»

«Evet.»

«Kendilerini gördüğünüzün farkındalar mı?»

«Sanmam. Eğer biz sinirden sık sık çevremize bakmasaydık, onları görmezdik bile.»

«Hines apartmana gelmedi miydi?»

«Hayır. Çıktığımızda saat ikiye çeyrek vardı. Belki tam olarak bilmek istersiniz diye saata bakmıştım. Eğer Adelle Teyze biraz ağır davranmasaydı, daha erken de çıkabilirdik. Son anda telefon etmek istedi ama, telefonu apartmanın giriş katındaki hol-

den etmesi için kandırdım. Önce sizi aradı, telefonunuz meşguldü. Hines'ın verdiği numaradaysa, kimse telefonu açmadı. İlk kez böyle bir şey oluyor. Bize, o numarada gece ve gündüz, her an birinin bulunacağını söylemişti. Önceleri, bir kez daha kendisini bulamamıştık ama, o zaman telefona hiç değilse bir kadın çıkmıştı. Size söylediklerini hatırlayınca -acaba o kadın asıl Helen Reedley miydi? - diye düşündük. Adelle Teyzeye bunu söyledim. Ama o, Helen Reedley'in ölmüş olduğunu ve.....»

«Hines size telefonda ne dedi?»

«Son derece heyecanlıydı. Mantıksız davrandığınızı, size gelmesi gereken Bayanın başka bir randevusu olduğunu söyledi. Birazdan her şeye rağmen size geleceğini, bir parça sabırlı olsanız her şeyi açıklayacağını ve işlerin yoluna gireceğini ileri sürdü.»

«Söylemesi kolay,» dedi Mason. «Şimdi ona telefon edip, bana yeterli bilgi verirse, sizin geri dönebileceğinizi bildireceğim Sizi yasadışı bir işe sürüklediğinden kuşkulandığım için evden ayrıldığınızı ve onun aleyhine her zaman zarar ziyan davası açabileceğinizi bildirip karar yermesini isteyeceğim.»

«Bize birçok yeni tekliflerde bulundu,» dedi Eva. «Yalnız, saat beşten önce eve gitmememiz için ısrar etti. Eğer genel bir yere gidip saat beşe kadar orada kalırsak, işler düzelince yeniden apartmana dönebilirmişiz; ama bir an için olsun evimize gidersek, her şey bitermiş.»

«Neden olduğunu söyledi mi?»

«Hayır, ama sesi çok üzgün ve umutsuzdu. Aynen şöyle söyledi: 'Benim açımdan, kendi evinize gittiğiniz anda her şey bitmiş olur.'»

«Bunun için mi Lorenzo oteline gittiniz?»

«Evet. Bir de, izlendiğimiz için.»

«Ne olursa olsun, apartmanı bıraktığınıza sevindim.» dedi Avukat. «Hiç değilse artık istediğimi yapabilirim. Şimdilik, ben size her işin yoluna girdiğini bildirene kadar, Lorenzo otelinde kalın. Söz veriyor musunuz?»

Karşısındaki söz verince Mason, Della'ya döndü: «Della, hemen aşağıya, Drake detektif bürosuna koşup Paul Drake'e, Lorenzo otelindeki iki kadının izlendiklerini bildirin. Onları izleyenlerin kim olduklarını ve kime rapor verdiklerini bilmek istiyorum. Paul bu işle dört beş adamını görevlendirsin. Önce izleyenleri bulsunlar, sonra da onları gözden yitirmesinler. Paul'e kadınları tarif edin ki, adamları onları kolayca bulabilsinler. Kadınlar her halde Lorenzo otelinin salonundadırlar. Paul masraftan kaçınmasın. Ona, Hines adında cömert bir adamın, masrafları karşılayacağını söyleyin.»

Della koşarak odadan çıktı.

Mason birkaç kez telefonu tıkırdattı. Gertie çıkınca:

«Bayan Reedley'in apartmanını bağlayın, numara sizde var,» dedi.

«Olur.»

«Eğer karşılık vermezse, Hines'ın numarasını deneyin, Drexberry 5236.»

«Peki, Bay Mason.»

«Acele edin.»

«Peki, efendim. Bulunca sizi yeniden...»

«Hayır. Ben bekliyorum. Ama mümkün olduğu kadar çabuk olun. Çok acele, Hines'la konuşmalıyım.»

Mason, Gertie'nin numarayı çevirdiğini telefonun tıkırtısından anladı. Sonra karşı tarafın zil sesini duydu.

«Reedley'in apartmanı karşılık vermiyor, öbür numarayı arıyorum,» dedi Gertie.

Mason aynı sesleri yeniden duydu. Sonra sessizlik oldu ve Gertie: «Orada da kimse karşılık vermiyor,» dedi.

«Beş dakika sonra yeniden arayın, Gertie. Eğer Hines arayacak olursa, onunla görüşmek için sabırsızlanıyorum. Ne olursa olsun, büroma bağlayın.»

«Bay Hines mı?»

«Evet Robert Dover Hines.»

«Olur, hemen bağlarım.»

Mason, ahizeyi yerine koyarken koridordan Della Street'in hızlı adımları duyuldu. Bunu anahtarının, avukatın özel bürosunun kapısından girerken çıkarttığı ses izledi.

«Çok hızlı iş gördün,» dedi Mason.

«Şansım varmış. Paul Drake'e, asansöre giderken koridorda rastladım. Durumu anlattım, hemen ilgilenecek.»

«Ben de bu arada Hines'ı bulmaya çalıştım, ama telefona karşılık veren olmadı,» dedi. «Eğer o beni ararsa, Gertie hemen buraya bağlayacak.»

«Arayacağını sanıyor musunuz?»

«Bilmiyorum Sadece umut ediyorum. Müşterilerim apartmanı bıraktıktan sonra, durumum oldukça düzeldi. Ama bu, Hines için bir darbe olacaktır.»

«Kadınlar kurtulduklarına göre niçin bu işten çekilmiyorsunuz, Patron?»

Mason karşılık verdi:

«Çünkü adam üzerine hâlâ pek bir şey bilmiyoruz. Ortalıktan kolayca kaybolup kadınları kendi başlarına bırakabilir. Polis de işe karışırsa; Eva Martell' in, Helen Reedley'in apartmanında oturduğunu, onun elbiselerini giyip kendini Helen Reedley diye tanıttığını duyar ..... . Eh, o zaman ne olur, tahmin edersin. Her şeyi aydınlığa çıkartmak için de oldukça uğraşmamız gerekir.»

«Kadınları izlettiren Hines mı dersiniz?»

«Olabilir. Hines onların genel bir yere gitmeyeceklerinden çok korkmuş. Eğer apartmanlarına dönerlerse her şeyin biteceğini defalarca hatırlatmış. Belki de evlerine gitmesinler diye izlettiriyordur.»

«Ama neden?»

«İşte ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum.»

«Gerçek Helen Reedley'in ölmüş olacağına ihtimal veriyor musunuz?»

«Bilmiyorum, olabilir. Şimdilik bu konuda fikir yürütecek kadar bilgiye sahip değiliz. Yalnız çok önemli bir nokta var.....»

«Nedir?»

«Hines, Adelle Winters'e, herhangi bir arkadaşı Helen Reedley'i aradığı zaman onun numarasını almasını, Bayan Reedley'in onu biraz sonra arayacağını söyleyerek telefonu kapatıp, durumu hemen kendisine bildirmesini ve sonra da bütün olup biteni unutmasını tembih etti.»

«Bu, Helen Reedley'in belki de... Ah, anladım. Eğer kadın, arayanlara telefon etmeseydi arkadaşları kuşkulanırlardı.»

«Tamam, Della. Eğer Hines, Helen Reedley'in arkadaşlarını oyalamak isteseydi daha iyi bir bahane bulabilirdi. Sözgelişi, kadının alışverişe çıktığı, seyahate gittiği v.b. gibi. Ama onun, on beş yirmi dakika sonra arayacağını bildirmek, bence Hines'ın zaman kazanmak için bir hilesi.»

«Nasıl yani?»

«Aynı, Adelle Winters'in söylediği gibi; Helen Reedley'in arkadaşlarını aramasını sağlıyordu.»

«Bunu nasıl yapıyordu?»

«Çok basit. Helen Reedley, bir şeyden korkuyor. Bu yüzden ortalıktan yok olup saklanıyor. Arkadaşlarına telefon ettiğine göre ölmüş olamaz. Tabiî, dost-

ları onun, apartmanından telefon etmediğini anlayamazlar ve.....» Telefonun sesi Mason'un konuşmasını yarıda kesti.

Ahizeyi kaldırırken:

«Bu her halde Hines'tır,» dedi.

Fakat telefondan Gertie'nin sesi duyuldu:

«Burada, Helen Reedley adında bir bayan var. Sizinle birkaç saat önce randevusu olduğunu söylüyor. Geç kaldığı için.....»

«Onu hemen içeri alın,» dedi Mason. Telefonu kapatarak Della'ya döndü: «Helen Reedley! Belki şimdi her şeyi anlarız.»

Kapı açıldı; Gertie, genç ve güzel bir esmer kadını içeri soktu.

Misafir, önce Della Street'i tepeden tırnağa süzdü, sonra Perry Mason'a döndü:

«Nasılsınız, Bay Mason? Adım, Helen Reedley. Beni hemen kabul ettiğiniz için teşekkürler. Geç kaldığım için de özür dilerim.»

«Oturmaz mısınız? Sizden öğrenmek istediğim bazı şeyler var.»

«Evet, söylemişlerdi.»

İnce beli, düzgün vücut çizgileriyle, dikkati çektiğini bilen bir kadının kendinden emin tavrı içinde, zarif ve yumuşak adımlarla büroyu geçti. Eva Martell'e çok benziyordu. Hatta yüz çizgilerinde bile hafif bir benzeşme seziliyordu. Onu Eva'dan ayıran en büyük özellik, ilk bakışta göze çarpan büyük çekiciliğiydi. Hareketleri sadece zarif ve yumuşak değil; aynı zamanda ölçülü, hesaplı, tahrik ediciydi. Della'yı hiç umursamadan, uzun kirpiklerinin arasındaki koyu renk gözleriyle meydan okurcasına, Mason'u süzüyordu.

«Bilmek istedikleriniz neydi, Bay Mason?» diye sordu.

Mason onu sınar gibi, dikkatle karşılık verdi:

«Siz bana neler anlatacaksınız?»

Kadının yüzünde bir öfke ifadesi belirdi:

«Bay Hines, sizin bana bazı şeyler soracağınızı söylemişti.» Sesi ve hareketleri gibi ahenkli ve etkileyiciydi. Mason, kadının her cümleden sonra hafifçe kaşlarını kaldırdığını fark etti.

«Benim sadece bir sorum var,» dedi. «Onu da sordum. Bana neler anlatacaksınız?»

Kadın alnını kırıştırdı.

«Ne üzerine?»

«Her şey.»

«Duyduğuma göre, apartmanımla ilgileniyormuşsunuz!»

«Aslında da sizin apartmanınız mı?»

«Tabiî.»

«Bunu tanıtlayabilir misiniz?»

«Bay Hines bana sizin zorluk çıkartabileceğinizi söylemişti... Pekâlâ. İskemlemi biraz yakına çekebilir miyim? Bu dosyayı masanızdan kaldırırsanız... İşte, kimliğimi tanıtlayan belgeler bunlar.»

Çantasını açarak içinden ehliyetini çıkarttı ve Mason'ın masasının üzerine bıraktı. «Helen Reedley adınadır,» dedi. «Adresin, sözü geçen apartman olduğunu göreceksiniz. İçinde parmak izim de var. Şimdi parmak izimi karşılaştırabilirsiniz, Bay Mason... Belki burada bir ıstampa da vardır.»

Mason, ıstampayı uzattı.

«Teşekkür ederim. Şimdi dikkat edin, parmağımı ıstampaya basıyorum. Bana bir parça da kâğıt verir misiniz? Tamam. İşte parmak izim. Ehliyetteki izle aynı olup olmadığına bakabilirsiniz.»

Helen Reedley, çantasından bir kâğıt mendil çıkartarak parmağını sildi ve mendili Mason'ın kâğıt sepetine attı. Sonra iskemlesine yerleşerek avukatın

parmak izlerini karşılaştırmasını beklemeye başladı.

«Sigara içebilir miyim?» diye sordu.

Mason bakışlarını parmak izinden ayırmadan «Buyurun,» diye karşılık verdi. Helen Reedley'in çizgilerinde yeni bir öfke ifadesi belirdi. Çantasından bir tabakayla çakmağını çıkarttı. Sigarasını yakarak, gözünün ucuyla Mason'u incelemeye koyuldu.

«İzler aynı gibi duruyorlar,» dedi Mason.

«Aynıdırlar aslında.»

«Ayrıca, buradaki adresle, sözü geçen apartmanın adresi de aynı Ama yanınızda kimliğinizi tanıtlayacak başka belgeler de vardır, her halde?»

Kadın sükûnetle:

«Tabiî,» dedi «Sizin tek bir delille yetinmeyeceğinizi düşünmüştüm zaten. Yanımda ev sahibinin imzaladığı birçok kira faturası var. Bunların geçen altı aya ait olduklarını göreceksiniz.»

Mason sordu:

«Sosyal sigorta kartınız var mı?»

«Hayır.»

Kadının sesi kızgın ve sert çıkmıştı.

«Bu ehliyetten başka kimliğinizi tanıtlamaya yarayacak herhangi bir belge yok mu?»

«Var tabiî. Kredi kartlarım, golf kulübünün azalık kartı, daha bir sürü şey var. Ama onları göstermek için bir neden görmüyorum. Sanırım, ehliyet yeterlidir. Daha altı ay önce aldım.»

«Öbür kartlardan bazılarını da gösterirseniz iyi olur.»

Bu sefer kadın gerçekten öfkelendi. Ama sesini çıkartmadan, yarım düzine kadar kartı masanın üzerine bıraktı. Mason bir kâğıt alarak kartların tarih ve numaralarını not etmeye başladı.

«Lütfen, Bay Mason, bunları yapmanız gerekli mi?»

«Bence gerekli.»

Helen Reedley dudaklarını öfkeyle sıkarak:

«Öyleyse, pekâlâ,» dedi.

Avukat işini bitirince kartları geri uzattı. Kadın, onun elinin uzanacağı anı beklemişti. Kartları alırken, parmaklarının ucuyla kasten Avukatın eline dokunup birdenbire güldü:

«Bay Mason, işin tatsız yanını geride bıraktığımıza göre artık dost olamaz mıyız?»

Mason sırıttı:

«Özür dilerim, ama tatsız yanı henüz tamamlamadık. Demek, apartman size ait! Ne için kiralamıştınız?»

«Apartmanla ilgili işlerimi, dostum Bay Hines halleder.»

«Ya apartman içinde oturanlarla ilgisi olursa.»

«Onları da.»

«Hepsini mi?»

«Hepsini.»

Mason, Della Street'e döndü:

«Lütfen yazın, Della!»

«İlgililere:

Ben, aşağıda imza sahibi Helen Reedley, altı aydan beri, Sekizinci caddedeki Siglet Manor adıyla anılan apartmanın kiracısı bulunduğumu, tarafımdan kiralanan katın 326 numaralı daire olduğunu onaylarım.

Bu yazıyla, söz konusu apartmanın içinde bulunan her şeyin sahibi olduğumu, bu apartmanla ilgili konuları yönetmek üzere, Robert Dover Hines'ı kendime tam yetkili vekil seçtiğimi, ona istediği kimseleri apartman katına getirmesi ve onların orada istedikleri sürece oturmalarına hak tanıması konusunda da tam yetki verdiğimi, ayrıca Hines'in getirdiği kimse ya da kimselerin, kişisel eşyalarım da da-

hil olmak üzere, apartmanda bulunan her türlü eşyayı kullanmaları ve değiştirmelerine izin vermeye yetkili olduğunu bildiririm.

Sözü geçen Robert Dover Hines'ın, ilgili konularda yapacağı her şeyin sorumluluğunu üzerime aldığımı ve apartmanla ilgili olarak vereceği kararların hepsine razı olduğumu açıklarım.»

«İmza için altta yer bırakın ve noterlik damgasını getirin. Hemen onaylayalım.»

Helen Reedley itiraz etti:

«Bay Mason, biraz ileri gitmiyor musunuz?»

Mason'ın bakışları kadınınkilerle karşılaştı, gülümseyerek:

«Doğru,» dedi.

Della yazıyı daktiloya çekmek için çıkınca da bir sigara yakıp arkasına yaslandı. «Şimdi işin tatsız yanı gerçekten sona erdi. Artık dost olabiliriz.»

Kadının gözleri öfkeyle parlıyordu.

«Bense, artık dost olmak istemiyorum.»

Mason güldü.

«Hines'ın ne yaptığını biliyorsunuz tabii.»

«Elbette biliyorum.»

«Peki, bütün bunlara sebep ne?»

«Bu bizi ilgilendirir.»

«Buna rağmen bilmek isterdim.»

«İmzalayacağım yazı, sizi sorumluluktan kurtaracaktır.»

«O yazı, ancak ben işin içyüzünü bilirsem, yeterli bir belge olur.»

«Size açıklamak için bir neden görmüyorum.»

«O zaman yazıyı genişletmek gerekecek!»

«Eğer onu daha da güçlendirecek bir biçim kaldıysa razıyım.»

Mason, masasının üzerindeki düğmeye bastı.

Della yandaki bürodan gelince «Bloğunuzu alın, Della!» dedi. «Yazıya bir ek yapacağız.»

Della, not defteriyle döndü. Yazı masasının iskemlesine oturarak kalemi elinde bekledi. Mason yazdırmaya başladı:

«Ayrıca, Robert Dover Hines'ın, söz konusu apartmana birkaç kişi getirdiğinden ve bu kimselerden birine Helen Reedley'in yerine geçmesini söylediğinden de haberim var. Adımın kullanılmasına itirazım olmadığını ve vekilim Robert Dover Hines'ın gerekli gördüğü zaman istediği kimseyi, istediği şartlarla yerime geçirmeye yetkili olduğunu beyan ederim. Bu yazıyla, adımın bir başkası tarafından kullanılmasına itirazım olmadığını, tam yetkili Robert Dover Hines'ın direktifleri yüzünden yerimi alan kimsenin uğrayacağı maddî ve manevî her türlü zararı yerine getirmeye hazır olduğumu da ifade ederim.»

Helen Reedley, birdenbire yerinden fırlayınca kucağındaki çantası gürültüyle yere düştü. İçindekilerin bir bölüğü ortalığa saçıldı. Kadın öfke içinde:

«Böyle bir şeyi imzalayacağımı mı sanıyorsunuz?» diye bağırdı. «Bu yaptığınız olacak şey değil. Saygısızlık, küstahlık, bu... bu... intihar demek.»

Mason tatlılıkla, kadının hiddetli sözlerini kesti:

«Bayan Reedley! Size, bana güvenerek işin iç yüzünü anlatmanızı söylemiştim. Eğer razı olmazsanız, yazıya ek yapmak zorunda kalacağımı da bildirdim.»

«Ama bu yaptığınız iğrenç, resmen gülünç. Bu yazıyla, yerime geçen kız bankaya gidip hesabımdan beş bin dolar çektikten sonra elini kolunu sallaya sallaya çıkıp gidebilir.

«Tabiî,» diye karşılık verdi Mason. «Ama ancak,

vekiliniz Bay Hines'ın ona öyle davranmasını söylemesi şartıyla!»

«Hines'a bu derece yetki vermedim.»

«O halde bana, Hines'a hangi konularda yetki verdiğinizi biraz açıklarsanız iyi olur.»

«Açıklamak istediğim kadarını zaten anlattım.»

«Özür dilerim,» dedi Mason. «Ya bana daha geniş bilgi verirsiniz ya da bu yazıyı imzalarsınız. Della, siz yazıyı temize çekiverin. Bayan Reedley, siz de çantanızdan dökülenleri artık toplarsanız iyi olur. Eğer çantanızda kazara bir de tabanca varsa, size ruhsatınız olması gerektiğini hatırlatırım.»

Kadın tersledi:

«Çantamda tabanca olduğunu nereden çıkardınız?»

«Böyle bir iddiam yok. Ama eğer ruhsatınız varsa, gösterin! Kimliğinizi tanıtlamanıza yarar.»

Kadın öfkeyle eğilerek dökülenleri çantasına doldurdu, kapağını gürültüyle kapattıktan sonra ayağa kalktı.

«Tanrım, sizin gibi erkeklerden nasıl nefret ettiğimi bilseniz...»

«Beğendiğiniz erkekler parmağınızda oynatabileceğiniz tiplerdir, bilirim. Ben de duygusuz değilim, ama kadınların çekiciliklerine kapılmadan, müşterilerimin çıkarlarını ön plana almak görevimdir.»

«Aslında öyle davrandınız. Merak etmeyin, müşterileriniz fazlasıyla memnun kalacaklardır.»

«Haydi!» dedi Mason. «Şimdi bana işin içyüzünü mü anlatacaksınız, yoksa yazıyı mı imzalayacaksınız?»

«Bana göre siz...». Kadın cümlesini tamamlayamadan sustu.

«Ee?» diye sordu Avukat.

Helen Reedley derin bir soluk aldı, sonra sakinleşerek:

«Getirin, memnuniyetle imzalayacağım,» dedi. «Lütfen sekreterinize söyleyin, yazıyı çabuk bitirsin. Çünkü acelem var.»

«Sizi tebrik ederim, yenilgiyi bile olgunlukla kabul ediyorsunuz.»

Kadının dudaklarında anlamsız bir gülümseme dolaştı.

«Artık dost olalım mı?» dedi Mason.

«Ben fikrimi değiştirdim,» diyerek, Della Street yazıyı getirene kadar inatçı bir sessizlikle oturdu kadın. Avukat yazıyı okuduktan sonra, imzalaması için ona uzattı. Helen Reedley, Della'nın elinden kalemi kaparcasına aldı ve kâğıda bir göz gezdirdikten sonra altına oldukça karışık bir imza attı.

Mason, ıstampayı uzattı:

«Şimdi de parmak izinizi basar mısınız, lütfen?»

Kadın parmağını önce ıstampaya, sonra kâğıda bastı. Çantasında kâğıt mendil aradı; bulamayınca, pahalı bir mendil çıkartarak bütün mendili parmağındaki ıstampa mürekkebine buladı.

Della sordu:

«Helen Reedley'in kendisi olduğunuzu, bu yazıyı hiç bir etki altında kalmadan kendi isteğinizle imzaladığınızı kabul ediyor musunuz?»

«Evet, ediyorum. Şimdi beni bırakın. Buradan, bir şeyler kırmadan dışarı çıkayım.»

Mason son derece sakin:

«Bayan Street, lütfen Bayan Reedley'e yolu gösterir misiniz?» dedi.

Della, kadının imzasının üstüne noterlik mühürünü dikkatle bastıktan sonra kapıyı açarak bekledi. Helen Reedley, selâm bile vermeden, başı yukarıda yanından geçerek dışarı çıktı.

«İyi günler, Bayan Reedley,» diye seslendi Della. Fakat sözü karşılıksız kaldı.

Otomatik kapı, çıkan kadının arkasından kapanana kadar beklediler. Sonra Mason'ın masasına yaklaşarak sordu kız:

«Öf, Patron! Kadının beni nasıl adam yerine koymadığını gördünüz mü?»

«Gördüm,» dedi Mason. «Belki biraz da bu yüzden, ona gerektiğinden sert davrandım.»

«Boş verin,» diye fısıldadı Della: «Kadınlar birbirlerini hep küçük görürler. Esmer müşterinizin de, erkekler söz konusu olunca başka türlü davranacağını pek sanmam. Çantasında gerçekten tabanca var mıydı?»

«Ben de bilmek isterdim. İçinde ağır, sert bir şey olduğu kesin. Çünkü düşünce, küt diye ses çıkarttı. Ufak tefek şeyler dışarı saçıldı, ama asıl ağır nesne içeride kaldı. Şaşırtıp ağzından söz almak istedim fakat oyuna gelmedi.»

«Elinde tabancasıyla bu kadının karşımda durmasını istemezdim doğrusu.»

«Emin değilim ama...»

Telefonun zili konuşmayı yarıda kesti. Mason, Della'ya işaret edince, kız telefonu açtı.

«Alo! Merhaba... Olur, Gertie. Söylerim...» Mason'a dönerek «Eva Martell, durumda bir yenilik olup olmadığını soruyormuş,» dedi.

«Ben konuşurum,» diyerek ahizeyi aldı Mason. «Merhaba, Eva. Biraz önce, Helen Reedley buradaydı. Onun, apartmanın sahibi asıl Helen Reedley olduğundan kuşkum yok. Her ihtimale karşı, kendisine bir de kâğıt imzalattım. Bu belge sizi koruyacaktır. Tabiî, Hines'ın direktiflerine uymanız şartıyla. Hines'ı telefonla aradım, ama bulamadım. Hemen apartmana dönecek misiniz?»

«Evet,» dedi Eva Martell. «Siz dönebileceğimizi söyler söylemez, doğru apartmana giderek işe bıraktığımız yerden devam etmemizi istemişti. Aslında biraz alışveriş yapmak istiyoruz ama...»

«O halde yapın. Yalnız, izlendiğinizi unutmayın. Hines'ın size, ne olursa olsun evinize dönmemenizi söylediğini de aklınızdan çıkartmayın.»

«Evet. Biliyorum. Yakındaki bir dükkânda ucuz satışlar var da... Hines'a, bizi daha bulamadığınızı, bu yüzden belki biraz gecikeceğimizi söyleyebilir misiniz? Biz...»

Mason güldü.

«İşinize bakın. Anladığıma göre, Hines sizi elden kaçırmamak için her yaptığınıza razı olacaktır. Yoksa, Helen Reedley ileri sürdüğüm şartları kabul etmezdi.

«Çok teşekkür ederiz, Bay Mason. Her halde bu belge yazılı, değil mi?»

«Noterlikçe onaylanmış ve üzerinde Helen Reedley'in imzasından başka parmak izi de bulunan bir belge.»

Eva Martell güldü:

«O halde sorun kalmadı demektir.»

«Öyle sanıyorum. Adamlar hâlâ arkanızdalar mı?»

«Evet. Biraz önce daha başkaları da geldiler. Bizi arıyorlar her halde, sonra...»

«Onlarla ilgilenmeyin. İzlendiğinizin farkında değilmiş gibi davranın. Alışverişten sonra bir taksiye atlayıp apartmana, dönün ve yeniden yerleşin. Artık üzülmeniz için bir neden kalmadı.»

«Oh, Bay Mason! Üzerimden âdeta bir yük kalktı. Bu Helen Reedley nasıl bir kadın? Bana benziyor mu?»

«Hiç değilse görünüşü çok benziyor.»

«Ya yaratılışı, huyu nasıl?»

«Çok çetin, aynı zamanda da bomba gibi.»

«Ben de her halde buzdan yapılma değilim, Bay Mason.»

Mason güldü:

«Bayan Reedley'i, patlamaya hazır şartlar altında tanıdım.»

«Benden daha mı güzel?»

«Sizinle aynı sınıfa dahil olmaz.»

«Teşekkür ederim. Düşündüm ki... Yani, Bay Hines'ın beni sık sık süzdüğü dikkatimi çekti de ve... eh, neyse... Çok teşekkürler, Bay Mason.»

«Hines'a âşık mı oluyorsunuz yoksa?»

«Hayır hayır. İlgisi yok. Ama insan arada bir tuhaf düşüncelere saplanıyor. Fazla vaktinizi almayayım. Hoşça kalın, Bay Mason. Yeniden teşekkürler.»

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ü GÜN BÜROSUNDA normalden çok çalışan Avukat, ön odadaki telefonun ısrarlı zilini işittiğinde saat altı buçuğa geliyordu. Della'ya dönerek:

«Bakın bakalım, kim arıyor, Della» dedi. «Belki Eva Martell'dir. Yedide Paul Drake'le yemeğe gideceğimize göre, kimseyi kabul edecek vaktimiz yok.»

Della yerinden kalkarak ön odaya gitti. Biraz sonra acele adımlarla geri geldi. «Eva Martell telefonda, Patron. Çok acele, sizinle görüşmesi gerektiğini söylüyor. Belki konuşmak istersiniz diye hattı sizin telefona bağladım.»

Mason telefonu açtı:

«Merhaba, Eva. Nereden arıyorsunuz? Apartmandan mı?»

Eva Martell, heyecandan isterik bir sesle bağırdı:

«Bay Mason, bize ne yapacağımızı söyleyin!

Apartmana geri döndük. Ama korkunç bir şey oldu. Buraya gelebilir misiniz?»

Mason karşılık verdi:

«Ben de çıkmaya hazırlanıyordum. Yirmi dakika sonra bir yemeğe çağrılıyım. Sorun nedir?»

«Telefonda söylemek istemiyorum. Ne olur, mümkünse hemen buraya gelin.»

«Ciddî bir şey mi?» diye sordu Mason.

«Korkarım, çok ciddî.»

darkmalt

Mason saatına bakarak alnını kırıştırdı:

«Çok meşgulüm. Neden telefonda söylemiyorsunuz? Katınızdaki telefon hiç bir yere bağlı değil. Elimizdeki belge de sizi, olabilecek her şeyden korur. Üzüntünüzün nedenini söyleyebilirsiniz.»

Sesi heyecandan titreyen Eva:

«Robert Hines'la ilgili,» dedi. «Burada, apartmanda bir koltukta oturuyor, alnının ortasında da kurşun deliğine benzer bir delik var. Ölmüş olduğuna eminim.»

«Allah kahretsin! Ne zamandan beri orada?»

«Bilmiyorum.»

«Ne zaman vurulmuş?»

«Onu da bilmiyorum. Hiç bir şey bilmiyorum.»

«Polise haber verdiniz mi?»

«Hayır, sadece size...»

«Ne zamandan beri apartmandasınız?»

«Daha şimdi geldik. Bize alışveriş yapabileceğimizi söylediğiniz için... Bu sandığımızdan daha uzun sürdü. Sonunda ...»

«Hemen polise telefon edip haber verin,» dedi Mason. «Hiç bir şey saklamaya çalışmayın. Geri kalan her şeyi ben buradan hallederim.»

Telefonu kapayarak dışarı fırladı. Koridorun ucundaki, Drake detektif bürosuna koşarak kapıyı açtı ve masadaki kıza:

«Paul Drake içeride mi?» diye sordu.

Kız «Evet.» diye başını sallayarak Drake'in bürosunun kapısını işaret etti ve büroyu kabul odasından ayıran elektrikli kapıyı açan düğmeye bastı.

Mason içeri girdi. Drake, başını okumakta olduğu raporlardan kaldırarak:

«Merhaba, Perry. Acelen ne? Daha yirmi dakikamız var,» dedi.

«Şu Lorenzo otelindeki iş. Gönderdiğin adamlar işinin ehli midir? Kaç kişiydiler?»

«Üç kişi. En iyi adamlarımdır.»

«Pekâlâ, dinle Paul! Söyleyeceklerim çok önemli. Hines adında bir adam, Siglet Manor'daki apartmanda öldürüldü. Adresi, Eighth Street'de 326 numara.»

«Ceseti kim buldu?»

«Senin adamlarının izlemesini istediğim müşterilerim. Şimdi polise haber veriyorlar. Her halde polis oraya bir araba gönderecektir. Bu arada bize belki üç dakika kalıyor.»

«Yaa,» dedi Drake.

«Dinle! Müşterilerimi izleyen adamların özel detektif olduklarını sanıyorum. Onların hangi büro için çalıştıklarını bulmak güç değil ama, bir mucize olmazsa, oradan kadınları kimin izlettirmek istediğini öğrenemeyiz. Detektif bürosu, raporlarını postayla gönderir, biz de kafamızı duvara vururuz.»

«Böyle düşündüğüne sevindim, Perry. Çünkü adamlar gerçekten detektifse, sonuç başka türlü olmaz.»

«Tamam. Ama mucize şimdi önümüzde, Paul. Birkaç dakikaya kadar polisler son hızla Siglet Manor'da olacaktır. Kadınlar orada olduklarına göre onları izleyenler de oradadırlar. Polisin geldiğini görünce bir şeyler olduğunu anlayacaklar, ne olduğunu ise bilemeyeceklerdir. Bunu öğrenmek için biraz zamana

ihtiyaçları olacak.»

«Çok uzun sürmez,» dedi Drake. «Eğer adamlar işlerini biraz biliyorlarsa, polisin ağzından söz almanın yolunu bulacaklardır.»

«Bu işleri anlamam. Olanları öğrendikten sonra ne yaparlar?

«Ne demek istiyorsun?.»

«Kendini onların yerine koy. Kadınların ardına düşmek için adamlarını görevlendirmiş olsaydın ve karşına birdenbire bir cinayet çıksaydı, ne yapardın?»

«Adamlarım, ilk iş olarak, şahsen ya da telefonla bana haber verirlerdi. Ben de hemen müşterimi bulup ona durumu anlatır ve ne yapmamı istediğini sorardım.»

«Müşterini nasıl bulurdun?»

«Her halde telefonla.»

«Telefonda ona işin ne kadarını anlatırdın?»

«Sadece en önemli olan yanını.»

«Ya müşterin ne yapardı?»

«Yani, onun apar topar büroma gelip benden bütün her şeyi öğrenmek isteyeceğini mi kastediyorsun.»

«Tamam.»

«Bu iyi bir düşünce, Perry,»

«İşi bu yönden yürütmek çok zamanını alır mı?»

«Çok sürmez. Adamlardan biri bürosuna telefon etmeye gidince, benimkilerden bir tanesi telefon kulübesine yaklaşarak, çevirdiği numarayı görebilir. Eğer raporunu sözlü vermek için kendisi giderse, izleriz.»

«Güzel,» dedi Mason. «Şimdilik adamların özel bir detektiflik bürosuna bağlı oldukları varsayımından ayrılmayalım. Yeter sayıda adam gönder ki, detektiflik bürosunu gözaltına alsınlar ve çok acele işi

varmış gibi telâşla gelen birini görürlerse, çıktıktan sonra onu izlesinler.»

«Yaparız,» dedi Drake. «Bunun için iki kişiye daha ihtiyacım var.»

«İyi. Haydi öyleyse.»

«Müşterilerinin cinayetle bir ilgileri olabilir mi?»

«Saçmalama, Paul. Benim müşterilerimin hiç bir zaman cinayetle ilgileri olamaz. Kadınlar kelimenin tam anlamıyla bu işin içine sürüklenmişler. Paniğe kapılmışlar, hemen bana telefonla haber verdiler. İşin polisi ilgilendiren yanını hallettim bile Polise karşı, üzerime düşen görevi yaptım. Kadınlara, hemen polise haber vermelerini söyledim.»

«Polise, senin müşterin olduklarını söyleyecekler mi?»

«Neden söylemesinler?»

«Bu iş karşınıza birçok tatsız olay daha çıkaracak... Şimdi birkaç telefon edip, adamlarımı harekete geçireyim, sonra senin bürona gelirim.»

«Çıkmadan önce, cinayetle ilgili mümkün olduğu kadar fazla bilgi toplamayı ihmal etme.»

«Öldürülenin adı, Hines mıydı?»

«Evet.»

«Kadınları işe alan da o muydu?»

«Evet, o.»

«Eh, artık telefon edip adamlara talimat vereyim. Belki bir şeyler elde ederiz.»

Drake telefona uzanırken, Mason bürodan çıktı. Yazıhanesinin arkasına yerleşirken Della:

«Paul'ü bulabildiniz mi?» diye sordu.

Mason, «evet» anlamında başını eğdi:

«Paul Drake'in adamları işle meşgul olacaklar. Ayrıca, cinayetle ilgili bilgi de toplayacaklar. Bu arada sıkıntıyla oturup tırnaklarımızı yemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok. Ben de orada olabilmek

isterdim. Aslında işin kötülüğü de burada ya. Şimdiye kadar cesetleri hep ben buldum. Bu sefer arka planda kalacağım.»

«Daha ne kadar bekleyeceğiz acaba?»

«Ayrıntılı bilgi edinmek için mi?»

«Evet.»

«Belli olmaz.»

«Neden?»

«Çok şeye özellikle rastlantılara bağlı. Kadınları izleyen adamlardan biri, patronuyla doğrudan temasa geçer, talih de yardım ederse, bir saat içinde bir şeyler öğreniriz.»

Della bir süre düşündükten sonra:

«Deminden beri zihnimi kurcalayan bir şey var, Patron,» dedi.

«Nedir?»

«Adelle Winters, çantasında 32 kalibrelik bir tabanca taşıyordu. Acaba polis onun üstünü de arar mı?»

«Aklımdan geçenleri okuyorsunuz,» dedi Mason.

Della düşünceli bir tavırla devam etti:

«Eğer Hines'ın 32 Kalibrelik bir tabancayla vurulduğu anlaşılırsa bu, şey demek... Ne demek olur?»

«Duruma bağlı. Bakarsın işler karışır. Belki de bir şey ifade etmez. Tabiî, asıl sorun, atılan kurşun bulunduktan sonra, balistik uzmanlarının diyeceklerine bağlı. Biliyorsun, onlar kurşunun öyle bir tabancadan atılıp atılmadığını kesinlikle söyleyebilirler.»

«Tabiî, kurşunu bulurlarsa,»

«Doğru. Öyle tabiî,»

Della, Mason'ı tuhaf bakışlarla süzdü:

«Ya tabanca? Tabancayı da bulmaları gerekli değil mi?»

«Elbette, tabancanın da bulunması gerekli.»

«Bu, durumu değiştirdi.»

«Hayır,» diye karşılık verdi Mason. «Durum değişmedi, sadece karıştı.»

«Tabiî kimse, Adelle Winters'in ne kadar açıkgöz olduğunu bilmiyor.»

Mason gülerek saatına baktı:

«Bir saat içinde, her halde bu sorunun karşılığını öğreniriz, Della. Şimdi gidip bir şeyler yiyelim.»

ALTINCI BÖLÜM

PAUL DRAKE'İN şifreli kapı vuruşu duyulduğunda saat dokuzu geçmiş, Mason odayı arşınlıyordu.

«Bu gelen, Paul,» dedi. «Onu içeriye alın, Della.»

Paul büroya girince:

«İyi akşamlar, Della,» dedi. Sonra yüzünü buruşturarak hafifçe ıslık çaldı: «Öf, Perry! Çok yoruldum.»

«Bir şeyler buldunuz mu?»

«Bulduk» sayılır.»

«Haydi, anlat!»

Drake, yumuşak deri koltuğa gömüldü.

«Senin kadınlar, epeyce alışveriş yapmışlar. Sonra yemek yiyip apartmana dönmüşler. Adamlarım onların arkasına düşenlerin izlerini yakalamışlar. Sonra da onların ardına düşmek zor olmadı.»

«Adamlar, kadınları alışveriş yaparken ve apartmanlarına dönerken izlemiş mi?»

«Evet.»

«Seninkiler ile onların mı arkasındaydı?»

«Evet.»

«Sonra?»

«Sonra kıyamet kopmuş. Sirenler, polis arabaları ve büyük bir heyecan. Senin önerin üzerine, tam zamanında takviye gönderebildim ve hiç bir şey kaçırmadık.»

«Neler oldu?»

«Adamlardan biri genel telefona koşmuş. Benimki de yanındaki küçük ama çok kuvvetli dürbünle, kabinin cam penceresinden onun çevirdiği numarayı seçebilmiş. Ayrıca numaranın, İnterstate Investigators bürosuna ait olduğunu bulmuş. Sonra bana telefon etti ve bulduklarını anlattı. Ben de adamlarımı hemen Interstate'in bürosuna gönderdim.

Bu arada Interstate'in adamları da kendilerine bilgi verecek birini arıyorlarmış. Sonunda polislerin birinden, gazetecilere açıklandığı kadarını öğrenmişler. Belki bu fazla bir şey değildir, ama yine de yabana atılmaz her halde.»

«Neler öğrenmişler,» diye sordu Mason.

«Öldürüleni tanıyorsun. Ya sen cinayetle ilgili ne biliyorsun?»

«Hiç bir şey.»

«İyi, dinle öyleyse. Hines, alnının ortasından, küçük kalibreli bir tabancayla vurulmuş. Tabancanın 32 kalibrelik olduğu tahmin ediliyor.»

«Kurşun kafatasını delip geçmiş mi?»

«Hayır.»

«O halde kurşun hâlâ kafatasında.»

«Evet.»

«Polis, kurşunu bulduğu zaman hangi tabancadan atılmış olduğunu anlar.»

«Tamam, doğru.»

«Bu da, işi biraz kolaylaştırdı.»

Drake soğuk soğuk:

«Ya da büsbütün karıştırdı,» dedi. «Her şey kurşunun, senin müşterinin tabancasından mı, yoksa başka bir tabancadan mı çıktığına bağlı... Neyse, nerede kalmıştık? İnterstate'in adamları yeni bir şeyler öğrendikçe hemen telefona koşup bürolarına haber veriyorlarmış. Bir süre sonra bana; Interstate'in, oradaki adamlardan birinin yerine başkasını gönderip, asıl adamı geri çağırdığını haber verdiler. Bunun, müşterilerinin bilgi almak için büroya geleceği anlamına geldiğini hemen anladım. Ona göre harekete geçtik.

Gerçekten de, şık giyimli bir adam, apar topar, Interstate'in bürosuna gelmiş. Adamın eşkalini dinle: Kırk iki, kırk üç yaşlarında; boy bir yetmiş beş, 85-86 kilo kadar; dalgalı kırmızı saçlı, gri elbiseli, gri şapka giymiş biri. Orada yarım saat kalmış. Çıktığı zaman, adamlarım onu arabasına kadar izlemişler. Plakasını saptadık. Arabayı da çok lüks bir apartmana kadar izlemişler ve kapıcıdan adını öğrenmişler. Biz de bu arada plakadan, arabanın sahibini bulmuştuk. İki ad da aynı.»

«Nedir, Paul?»

«Orville L. Reedley,» dedi Drake.

Mason ıslık çaldı:

«Helen Reedley'le bir ilgisi var mı?»

Drake devam etti:

«Bu adı duyar duymaz, adamlarımdan birini günlük bir gazetenin arşivine gönderdim. Biraz karıştırınca, Orville L. Reedley'in 1942 martında Helen Honcutt'la evlenme ilânını bulmuş. O zaman kız yirmi bir, adamsa otuz sekiz yaşındaymışlar. Öğrendiğimize göre, bu Helen Reedley'le senin müşterinin gittiği apartmanın sahibi aynı kadın.»

«Peki, Orville L. Reedley ne iş yapıyor?» diye sordu Mason.

«Anlaşıldığına göre, komisyoncu.»

Mason, parmaklarının ucuyla masanın kenarına vurmaya başladı:

«Adam şimdi nerede?»

«Hâlâ apartmanda. İki adamım evi gözlüyorlar.»

Mason koltuğunu iterek ayağa kalktı:

«Gel, gidelim Paul.»

«Senin arabayla mı gidiyoruz, yoksa benimkiyle mi?»

«Seninki nerede?»

«Kapının önünde.»

«Öyleyse seninkiyle gideriz.»

«Ya ben ne yapacağım?» diye sordu Della.

«Siz büroda kalın. Gerektiği zaman ararız biz sizi. Belki bir protokol tutmanız gerekir. Sizce mahzuru var mı?»

«Yok, yok, hayır.»

«Haydi, Paul!»

Ve iki erkek çıktılar.

Drake arabayı çalıştırırken Mason sigarasını yaktı. Kırmızı yanan bir trafik lambasının önünde durunca:

«Neyse, iş yavaş yavaş aydınlığa kavuşuyor,» dedi Avukat.

«Kadının kocası bakımından mı?»

«Hem o, hem de özel detektifler açısından.»

«Tabiî, ortaya yeni şeyler çıkacak,» dedi Drake.

«Öyle. Hâlâ elimizde bizi kesin sonuca götürecek delil yok. Ama işe yarar birkaç varsayım yürüterek bir şeyler elde edebiliriz.»

Drake sırıtarak:

«Ne demek istiyorsun?» diye sordu.

«Sözgelişi, bir kadın şehre gelerek yalnız başına

yaşamaya başlıyor. Kocası ondan ayrılmak istiyor. O da boşanmaya razı. Ama adam, kadının ayrılmak için öne sürdüğü şartlara yanaşmıyor. O zaman kadın: «Peki, öyleyse boşanmadan, ayrı yaşarız» diyor. Adam bir süre bekliyor, bu işin fazla uzadığını görünce karısının aleyhine delil toplamak için bir detektiflik bürosuna baş vuruyor. Kadın bu arada bir dost bulmuş, ama kendisini izlediklerini anlayınca... Yok, dur bakalım, Paul! Olmadı. Kadın, daha detektifler arkasına takılmadan, kocasının onları tuttuğunu duymuş olmalı.»

«Bunu da nereden çıkardın?»

«Çünkü detektifler işi alır almaz kadını izlemeye başlarlardı. Ama kadın, ardına kocasının detektifler takacağını önceden haber alınca, adamları aldatmak için hemen bir oyun hazırlıyor. Apartmanına kendine benzeyen esmer bir kız yerleştirip, yaşayışına daha düzenli bir hava vermek için bir de yaşlı refakatçi tutuyor. Kocası detektiflere, kadının kötü çekilmiş bir resmini gösterip onu tanımlıyor ve karısını gece gündüz izlemelerini istiyor. Adamların gittikleri yerde tanıma uyan bir esmer var. Tabiî, onu izlemeye başlıyorlar. Kadınla refakatçisinin hiç ayrılmadığını görüyorlar. Adam da, karısının son derece kabuğuna çekilmiş bir hayat yaşadığını sanıyor. Zamanla cesaretini kaybederek avukatına baş vurup, en iyi çözüm yolunu bulmasını istiyor.»

«Yani, bu arada asıl Helen Reedley istediği gibi yaşıyor, öyle mi?» diye sordu Drake.

«Her halde çok dikkatli hareket ediyordur. Ama geceleri şöminenin önünde oturup yün örmekle vakit geçirdiğini de pek sanmam.»

«O halde kadının dostu Hines olmalı.»

«Nedense, buna pek olasılık vermiyorum. Kocasının tuttuğu detektiflerin göreceğinden korktuğu

için, dostunun apartmana girip çıkmasını istemez. Bence Hines bir aracı, ikinci derecede rolleri oynayan aktör.»

«Daha doğrusu idi.»

«Haklısın, idi,» diye düzeltti Mason.

«Pekâlâ, kadının kocasını görünce ne yapacaksın?»

«Ona birkaç soru soracağım.»

«Ya karşılık vermezse?»

«O zaman cevapları, sorulara gösterdiği reaksiyondan ve takındığı tavırdan çıkartmaya çalışacağım.»

«Bu pek kolay değil ama.»

«Belki de imkânsız. Yine de bir kez denemeye değer..... Adamın kaçta öldürüldüğünü biliyor musun, Paul?»

«Öğleden hemen sonra gibi gözüküyor. Ama polisi bilirsin, Perry. Şimdilik pek bilgi vermiyorlar. Önce otopsi raporunu bekleyecekler, sonra da ancak kuşkularını doğrulayan bir delil bulurlarsa açıklama yapacaklar.»

Mason başını salladı.

Drake bir köşeyi dönerek arabayı park etti.

«Sanırım boş olan tek park yeri de bu,» diye söylendi. «Aradığımız apartman, ilerdeki en lüks olan.»

Kapıyı kilitleyip anahtarı cebine koyduktan sonra, Mason'un yanına geldi ve gösterişli evlerin önünden ilerleyerek büyük apartmanın holüne girdiler. Kalın halılarla döşeli girişin, yüksek zevklere seslendiği belli oluyordu. Kapıcı, monoton sesiyle hangi kiracıyı görmek istediklerini sordu.

«Orville Reedley,» diye karşılık verdi Mason.

«Sizi bekliyor mu?»

«Sanmam. Adım Mason.»

«Evet, efendim. Ya öbür bayın adı?»

«Drake,» dedi Mason. «Benim avukat olduğumu söyleyin.»

«Ah, siz Perry Mason musunuz?»

«Evet.»

«Bir dakika lütfen, Bay Mason.»

Kapıcı üzerine bir şeyler yazdığı kâğıdı, telefonda oturan adama verdi. Birkaç saniye bekledikten sonra dönerek:

«Bay Reedley sizi bekliyor,» dedi. «Daire 5—B, soldaki üçüncü kapı.»

Koridorda da sessiz bir lüks atmosferi vardı. Drake, Mason'a dönerek «Her yandan para akıyor,» diye sırıttı. Mason, 5—B dairesinin sedef ziline basarken başını salladı.

Kapıyı açanın Orville Reedley olduğu, Drake'nin adamının tanımına uymasından anlaşılıyordu. Kapının eşiğinde dururken kişiliğinden yayılan kudret, bütün öbür fizik özelliklerini bastırıyordu.

Sert, ateş saçan gözlerle ziyaretçileri süzdü:

«Hanginiz Mason'sunuz?»

«Benim,» diyerek ilerledi Mason ve elini uzattı. Adam bir an durakladıktan sonra Mason'un elini sıktı, hemen Drake'e döndü:

«Bu bey kim?»

«Paul Drake.»

«Yanınızda ne işi var?»

«Bazı davalarda bana yardım eder.»

«Avukat mı?»

«Hayır.»

«Ya nedir?»

«Detektiftir.»

Reedley bir süre düşündü, bakışları, karşısındaki iki kişi arasında gidip geliyordu. Anîden geri çekilerek:

«İçeri buyurun,» dedi.

Mason ve Drake içeri girdiler. Reedley, kuvvetli omzunun bir darbesiyle kapıyı kapattı.

«Oturun!»

Mason ve Drake; kalın perdeler, doğu halıları ve seçkin eşyalarla bir zevk ve varlık örneği olan odanın rahat koltuklarına yerleştiler.

«Eee,» dedi Reedley. «İsteğiniz nedir?»

«Karınız bu şehirde mi yaşıyor?» diye sordu Mason.

«Bundan size ne?»

«Açık söylemek gerekirse, ben de bilmiyorum.»

«Anlamadım, ne demek istiyorsunuz?»

«Elimdeki bir dava için önemli olabilir.»

«Avukatsınız, değil mi?»

«Evet.»

«Tabiî, müşterileriniz var?»

«Evet, var.»

«Size ücret ödüyorlar!»

«Evet.»

«Siz de onların çıkarlarını koruyorsunuz?»

«Tabiî.»

«Ben sizin müşteriniz değilim. Yani, siz başkalarını temsil ediyorsunuz. Bu kimselerin çıkarları, benimkilerin tam tersi olabilir. O halde sizin sorularınızı neden cevaplandırayım?»

«Sorularımı cevaplandırmamanız için bir neden var mı?»

«Bilmiyorum.»

«Benden, karınızın şimdi nerede oturduğunu saklamanızı gerektirecek herhangi bir neden var mı?»

«Bunu da bilmiyorum. Ama bilsem de, size niçin anlatayım, anlamıyorum.»

«Şu halde başka türlü söyleyeyim,» dedi Mason. «Bazı nedenler, beni Eighth Street'de, Siglet Manor apartmanında oturan Helen Reedley'le ilgilenmeye

zorladı. Bu bayanın, sizin karınız olup olmadığını bilmek isterdim.»

«Neden?»

«Çünkü bu bayanın geçmişiyle ilgili bazı şeyler öğrenmek istiyorum.»

«Geçmişiyle ilgili neler?»

«Sözgelişi, yakın arkadaşları.»

«Şimdiye dek bir şey öğrendiniz mi bari?»

«Daha bir şey öğrenemedik.»

«Ama bulacaksınız, öyle mi?»

«Belki.»

«Bulacaklarınız beni de ilgilendirebilir.»

«O halde, Helen Reedley gerçekten sizin karınız. Ayrı mı yaşıyorsunuz?»

«Belli değil mi?»

«Ne zamandan beri?»

«Altı aydır.»

«Ayrılmak için mahkemeye baş vurdunuz mu?»

«Hayır.»

«Niyetiniz var mı?»

«Sizi ilgilendirmez.»

«Ya karınız?»

«Ona sorun.»

«Barışma ihtimali var mı?»

«Bu da sizi ilgilendirmez.»

«Hiç yardımsever davranmıyorsunuz.»

«Çünkü ne istediğinizi bilmediğim sürece ağzımdan bir şey kaçırmak istemiyorum. Ziyaretinizin sebebi nedir? Ne arıyorsunuz?»

«Karınızla son zamanlarda hiç görüştünüz mü?»

«Hayır.»

«Onunla kişisel olarak, en son ne zaman konuştuğunuzu sorabilir miyim?»

«Üç ay kadar önceydi. Size başka yerlerden de edinebileceğiniz bilgileri söylüyorum, Mason. Ağzım-

dan söz alarak 'Teşekkür ederim,' deyip gidebileceğinizi sanmayın.»

«Tabiî,» dedi Mason. «İstemediğiniz şeyleri anlatmayabilirsiniz.»

Reedley kuru kuru:

«Karımla ne sebepten ilgileniyorsunuz?» diye sordu.

«Daha çok apartmanıyla ilgileniyorum.»

«Apartmanda ne var?»

«Bugün öğleden sonra orada bir adam öldürüldü.»

«Kim?»

«Robert Hines adında bir adam.»

«Siz, cinayetle suçlanan kimseleri de savunuyor musunuz?»

«Bazen.»

«Bu meselede de katil sizin müvekkiliniz mi?»

«Bildiğime göre, şimdiye kadar kimse suçlanmadı.»

«O halde biri suçlanabilir, öyle mi?»

Mason güldü:

«Herkes cinayetle suçlanabilir. Şimdiye kadar günahsız kaç kişinin boş yere cinayetle suçlandığını bilseniz.»

«Sözü değiştiriyorsunuz.»

«Asıl siz sözü değiştiriyorsunuz. Bir işten lehinize en büyük payı çıkardığınız zaman, o işin dürüst sonuçlanacağını sanıyorsunuz. Bunu başaramadığınız zaman da itiraz ediyorsunuz.»

Reedley alnını buruşturdu. Mason devam etti:

«Cinayet haberi sizi pek şaşırtmadı sanırım.»

«Benim şaşırıp şaşırmadığım pek kolay anlaşılmaz.»

«Ben de .sanırım pek şaşırmadınız,- dedim.»

«Belki haklısınız.»

«Açık konuşmak gerekirse, karınızla ilgili bazı bilgilere ihtiyacım var.»

«Niçin?»

«Sizin bana ondan daha çok yardımcı olacağınızı sanıyorum.»

«Bilgiden amacınız nedir?»

«Birkaç gündür karınızı izlettirdiğiniz detektifler ne öğrenebildiler?»

Reedley hiç hareketsiz durdu, bakışları Mason'a takılmıştı.

«Blöf mü yapıyorsunuz?» diye sordu.

«Siz ne düşünüyorsunuz?»

«Bilmiyorum, ondan sordum.»

«Eğer blöf yapıyorsam, bunu size itiraf edeceğimi mi sanıyorsunuz?»

Reedley yine alnını kırıştırdı.

«Yine, karşılık vermeyeceğim bir soru sordunuz.»

Mason devam etti:

«Beni özellikle, karınızın bugün öğleden sonra ne yaptığı ilgilendiriyor.»

«Karımı izlettirmek üzere detektif tuttuğum, nereden aklınıza geldi?»

«Tutmadınız mı?»

«Bunun da sizi hiç ilgilendirmediğini söyleyeceğim.»

«Gerçeği bulmanın başka yolları da vardır.»

«Ne gibi?»

«Sözgelişi, cinayet masasında ya da savcılıktaki dostlarımdan birine, Interstate Investigators'ın yöneticisinin sorguya çekilirse ilginç bilgiler verebileceğini ima edebilirim.»

Orville Reedley biraz düşündü.

«Bu size ne sağlar?» diye sordu.

«Polisle aramı iyi edersem, onlar da bana karınızın ardına düşüp düşmediğinizi söylerler.»

«Peki, bunu nasıl buldunuz?»

«Ne yazık ben de size bunu söyleyemem.»

«Bilmek istediğim şeyleri bana söylemiyorsunuz ama, benim size bilmek istediğiniz şeyleri söylememi bekliyorsunuz.»

«Aynen.»

«Bu bence pek dürüst bir davranış değil.»

«Olabilir. Bana karşılık vermek zorunda değilsiniz. Daha zor da olsa, istediklerimi başka yollardan öğrenebilirim.»

«Polis aracılığıyle mi?»

«Bu sadece yollardan biri.»

«Bir dakika bekleyin,» dedi Reedley. «Biraz konuşmayın da zihnimi toparlayayım.»

Koltuğundan kalktı, halının üzerinde bir süre sinirle gezindikten sonra pencerenin yanına giderek durdu. Kalın perdeleri dışarıyı görecek kadar aralayıp bir süre sokağa baktı, sonra odanın öbür yanına gidip bir sigara yaktı ve iki üç nefes çektikten sonra sigarayı attı.

O sırada telefon çaldı. Reedley:

«Bir dakika izin verin,» diyerek telefonu açtı. «Evet, ne var?»

Bir an sessiz durdu. Öbür yandaki ses, odada madensel bir hışırtı yapıyordu. Ses kesilince, adam duraklayarak: «Bilmiyorum...» dedi.

Hışırtı yeniden duyuldu, Reedley bu sefer tek bir sözcük söyledi:

«Bilgi!»

İkinci bir aradan sonra yine konuşmaya başladı. «Evet... Doğru .. Tam değil... Sanırım oldukça yakın. İyi, teşekkür ederim. Göz kulak ol. Olur, hoşça kal!»

Telefonu kapatarak masanın yanına geldi, alnını

kırıştırıp Mason'a baktı. Sonra birdenbire Paul Drake'e döndü:

«Siz ne istiyorsunuz?»

«Sadece birlikte geldim.»

«Detektifsiniz değil mi?»

«Evet.»

«Mason'a siz mi haber verdiniz?»

«Tam tersine, Bay Mason bana haber verdi.»

«Neyle ilgili?»

«Bir detektiflik bürosundan istenilen bilgiler üzerine.»

«O halde benim izimi siz buldunuz?»

«Ona sorun.»

«Size soruyorum. Nasıl buldunuz?»

«Ona sorun dedim.»

Mason konuşmaya karıştı:

«Sözü dolaştırmayın. Birkaç detektifin, Helen Reedley'i gözetleme emrini aldığını duydum. Paul Drake'den, detektifleri izlettirmesini istedim. İz, önce Interstate Investigators Bürosuna, oradan da size kadar geldi. Polis, Hines'ın öldürüldüğünü keşfedince, adamlar size haber verdiler, siz de son hızla oraya gidip, olay üzerine bilgi aldınız Çıkınca da doğru buraya geldiniz.»

«Telefonları dinlemenin suç olduğunu bilmiyor musunuz?»

Mason adamın gözlerine bakarak:

«Hayır,» dedi. «Öyle mi?»

Reedley'in gözleri bir an parladı. Sonra:

«Peki,» dedi. «Siz şimdi birkaç kozunuzu bana verdiniz, ben de karşılık vereceğim: Karımın başka biriyle ilgilendiğini duydum. Bunun kim olduğunu öğrenmek için arkasına detektifler taktım. İki üç gündür onu izliyorlar Hines denilen adam eve girip çıkıyor, karımla yanındaki yaşlı kadını yemeğe götürü-

yormuş. Ama karımla hiç yalnız kalmamış. Neler döndüğünü ben de anlayamadım. Detektiflerden birinin, polisten duyduğu bir şey dikkatimi çekti. Üstünü ararlarken Hines'ın cebinde karımın apartmanının anahtarı bulunmuş. Şimdi, adamın anahtarı nereden bulduğunu ve anahtarın ne zamandır onda olduğunu ben de en az polis kadar merak ediyorum.»

«Bu konuda bir fikriniz yok mu?»

«Belki siz hayalinizi çalıştırıp bir çözüm yolu bulabilirsiniz.»

«Hayalim beni bazen aldatır.»

«Karım benden ayrılmak istemiyor. Büsbütün ortalıktan çekilip rahibe hayatı yaşayacak kadın da değil. Altı ay vakti vardı. Beni izlettirmek için avuç dolusu para harcadı. Ben de ona komplimanını aynen geri vermeye karar verdim!»

«Karınız sizi hâlâ gözetlettiriyor mu?»

«Hayır. Birkaç ay öncesine kadar hayatımı zindan etti. Her arkamı dönüşte, kuyruğumda bir detektif görüyordum. Bir sonuç elde edemeyince vazgeçti bu işten.»

«Siz detektifleri ne zaman tuttunuz?»

«İki, üç gün önce.»

«Eğer ayrıntıları anlatırsanız, bu bilgi alışverişinden kazançlı çıkarız,» dedi Mason.

«Sonunda ne kazanacağımı tartmadan hiç bir işe girmem.»

Mason karşılık verdi:

«Detektiflerin izledikleri kadın, karınız değil.»

«Saçmalamayın.»

«Saçmalamıyorum, çok ciddiyim.»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Şöyle söyleyeyim: Karınızı izlettirmeye karar verince, bir detektiflik bürosuna baş vurdunuz. Yirmi üç, yirmi dört yaşlarında, esmer, bir altmış bir

boyunda, elli beş kilo, Eighth Street'te Siglet Manor apartmanında oturan bir kadını gece gündüz izlemelerini istemişsiniz Apartmana gelip onu görmek isteyen ziyaretçilerin kimliklerini de öğrenmelerini söylemişsiniz.»

«Doğru,» dedi Reedley. «Ya sonra?»

Mason, cüzdanından katlanmış bir gazete ilânı çıkartarak Reedley'e uzattı. «İşte karşılık burada,» dedi.

Reedley, yazının anlamını ancak ikinci okuyuşta anladı. Sonra:

«Allah kahretsin!» dedi.

Mason devam etti:

«Bunun ne demek olduğunu anladınız. Birisi, sizin karınızın arkasına adam takacağınızı önceden duyup karınıza haber vermiş olacak. O da izlenmek istemediği için yerine birini buldu. Detektifleriniz apartmana gittiklerinde, tanımınıza aynen uyan bir kadınla karşılaştılar. Sizin onlara verdiğiniz kötü çekilmiş fotoğrafa pekâlâ benzeyen bir kadın.»

«Ben onlara fotoğraf filan vermedim.»

«Her neyse. Bu işi kolaylaştırmış Benim asıl üzerinde durduğum konu, karınızın uyarılmış olması. Siz detektiflere işi vermeden iki üç gün önce, birisi bu niyetinizi haber almış olmalı. Şimdi bunu kimin ve nasıl öğrendiğini bilmek istiyorum.

Reedley öfkeyle:

«Demek bilmek istiyorsunuz, ha?» diye bağırdı. «Benim ne istediğimi sanıyorsunuz?»

«Her halde pek farklı değil. Bilgilerimizi birleştirebiliriz.»

«Sizin bildikleriniz nedir?»

«Ben bazı bildiklerimi açıkladım. Siz de aynı şeyi yaparsanız belki bir iz buluruz.»

Reedley birdenbire:

«Bakın, Mason!» dedi. «Detektiflik bürosundan, para karşılığı iki taraflı çalışıp, karıma haber vermiş olmasınlar?»

«Bazen olabilir.»

«Interstate Investigators hakkında ne biliyorsunuz?»

«Siz ne biliyorsunuz?»

«Bana onları bir arkadaşım önermişti.»

«Onlara ne zaman baş vurdunuz?»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Siz onlara gittikten ne kadar sonra karınızı izlemek için adam gönderdiler?»

«Hemen sayılır.»

«O halde karınız izleneceğini onlardan duymuş olamaz. Çünkü ilânı vermek, kadınları apartmana yerleştirmek, hepsi vakit isteyen işler Bütün bunlar Interstate'in adamları işe karışmadan önce halledilmiş olmalı. Bu yüzden karınız, siz detektiflik bürosuna baş vurmadan iki üç gün önce uyarılmış. O büroyu öneren arkadaşınız kimdi?»

«Fark eder mi? Ona niyetimi söylemedim.»

«Belki söylemenize gerek yoktu. Sadece bir detektiflik bürosu mu sordunuz?»

«Interstate üzerine ne düşündüğünü sordum.»

«Güzel, adı ne?»

«Adı sizi ilgilendirmez.»

Mason omuzlarını silkti. Uzun süren bir sessizlikten sonra Drake'e dönerek işaret etti ve:

«Her halde yeteri kadar görüştük Paul,» diyerek ayağa kalktı.

«Daha gitmeyin, oturun!» dedi Reedley.

«Hines'ta karınızın apartmanının anahtarı vardı,» dedi ve «Hines'ı tanır mıydınız?» diye sordu Mason.

«Hayır.»

«Ben karınızla tanıştım, barut fıçısı gibi bir kadın.»

«Barut fıçısı deyimi çok doğru.»

«Hines silik, ne idüğü belirsiz bir tipti. Karınızın onu beğeneceğini düşünemiyorum.»

«Dünyada her türlü insan var. Kimin kimi beğeneceği belli olmaz.»

«Doğru. Neyse, fark etmez. Ama Hines bende oldukça zayıf bir insan etkisi uyandırdı.»

«Mason, açık konuşalım. Bu adamın kişiliği ve geçmişi beni hiç ilgilendirmiyor. Bütün bilmek istediğim, onda gerçekten Helen'in apartmanının anahtarı var mıydı?»

«Eğer yaşasaydı, onu boşanma nedeni olarak gösterir miydiniz?»

«Hâlâ anahtar sorunundan yararlanarak, karımın isteklerine itiraz edebilirim.»

«Ama bu, iki yanı keskin bir kılıç,» diye ikaz etti Avukat.

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Hines öldürüldü!»

«Yani... Haa, anlıyorum.»

Birkaç saniye süren sessizliği Reedley bozdu:

«Aptallık etmeyin, Mason. Adamı tanımıyordum bile. İmanız hoşuma gitmedi.»

«Aptallık etmiyorum, herhangi bir imada da bulunmadım.»

«Ama az daha bulunuyordunuz.»

«İlgisi yok. Aslında benim için fark etmez de. Sadece bu şartlar altında nasıl davranacağınızı merak etmiştim. Bunun için bütün olaylara değindim.»

«İyi,» dedi Reedley. «Bilmediğim bir olayı söylediniz.»

«Ama buna rağmen önemli olabilir,» diye ekledi Mason.

«Çok önemli,» diye homurdandı Reedley. «Bir teklifiniz var mı?»

«Ne üzerine?»

«Anahtar sorunuyla ilgili.»

Mason başını salladı:

«Avukatınıza sorun.»

«Avukatım yok.»

«O halde bir avukat bulmanızı öneririm. Interstate'den aldığınız raporlar nasıl?»

«Raporlara ne olmuş?»

«Evde, yanınızda mı?»

«Evet. Dün gönderdikleri yanımda. İki günde bir gönderiyorlar.»

«Onlara bir bakmak isterdim.»

«Neden?»

«Merak ediyorum.»

«Siz kimi temsil ediyorsunuz?»

«Karınızın yerine geçmek üzere işe alınan esmer kızı diyelim.»

«Karımın yerine geçen kız mı?»

«Geçen demeyelim. Sadece işe alınan bir kız.»

«Karımı gördüğünüzü söylemiştiniz değil mi?»

«Evet.»

«Nerede?»

«Büromda.»

«Ne zaman?»

«Son kırk sekiz saat içinde.»

«Yani ne zaman?»

Mason gülmekle yetindi.

«Ne istiyordu?»

«O değil, ben bir şey istiyordum.»

«Peki, siz ne istiyordunuz?»

«Size söyleyebilecek durumda değilim.»

«O halde ben de size raporları gösteremem.»

Mason gülümseyerek ayağa kalktı:

«Eh, o halde yapacağımız bir şey kalmadı. Eğer bana daha çok bilgi vermek isterseniz, büromu biliyorsunuz.»

«Size bilgi verirsem ne kazanırım?»

«Belli olmaz.»

«Neden?»

«Sizin ve benim bilgilerimize bağlı.»

«Pekâlâ, düşüneceğim.»

«İyi geceler,» dedi Mason.

Reedley onları kapıya kadar geçirdi. Hali eline yeni bir kart gelen ve oyunu bırakması mı, yoksa yükseltmesi mi gerektiğini düşünmek için zamana ihtiyacı olan bir poker oyuncusuna benziyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

YENİDEN Drake'in arabasına döndükleri zaman detektif: «Of, Perry,» dedi. «Çok iyi becerdin.»

Mason acınacak bir tavırla:

«Ama, pek fazla ilerleyemedik,» diye söylendi.

«İlerleyemedik mi? Mümkün olan her şeyi öğrendin. Adam, kızın işe ne yüzden alındığı üzerine senin bütün varsayımlarını doğruladı.»

«Daha öğrenmek istediğim şeyler var. Apartmana dikkat ettin mi, Paul?»

«Nesi var?»

«Her halde kendi döşemiş olmalı.»

«Orası kesin. Möbleli apartmanların en lükslerinde bile böyle değerli eşya bulunmaz.»

«Bütün atmosfer çok, ama çok düzenliydi, ne dersin, Paul?»

«Ben son derece zevkli buldum, Perry.»

Mason itiraz etti:

«Hayır, Oraya zevkli değil; düzenli, uyumlu denir. Güzel, kalın perdeler; bilinçle asılmış değerli resimler; gerçek Doğu halıları, şahane döşemeler, hepsi birbirine uyuyor.»

«Sözü nereye getirmek istiyorsun?» diye sordu Drake. «Bizim işimizle apartmanın ne ilgisi var? Onu her ay kesinlikle beş, altı yüz dolar hafifleten bir daire. Ama önemi ne, anlamadım.»

«Reedley'i biraz önce tanıdım. Huzursuz, asabî ve çaresiz bir adam. Hayatta basamaktan basamağa atlayan bir tip. İçinde anlaşmazlık var, güç peşinde koşuyor ve acımasız bir insan. Yüzeyin altında erimiş lava, kaynayan bir volkana benziyor. Ne zaman patlayacağı belli değil.»

«Tamam, aynı düşüncedeyim.»

«Demek istiyorum ki, bu karakterde bir adam apartman katını bu biçimde döşeyemez.»

«Öyle mi?» diye bağırdı Drake.

«Anlıyorsun değil mi? Bu işte bir kadın parmağı var. Adamın telefon konuşmasına dikkat ettin mi?»

«Nasıl yani?»

«Bilmece gibi konuştu.»

«Telefon eden Interstate'di. Ona bilgi verdiler. O da bizim, sorunu anlamamamız için ağzından söz kaçırmamaya çalıştı.»

«Telefonun Interstate'den olduğunu nasıl düşünüyorsun?»

«Bilgi sözcüğünü kullandı, öyle değil mi?»

«Evet Şimdi iyi düşün. Telefon çalmadan önce ne yapıyordu?»

«Oturmuş, bizimle konuşuyordu.»

«Hayır, Yanılıyorsun. Pencerenin yanındaydı. Kalkıp odada gezindikten sonra pencereye gitmişti. Orada ne yaptığını hatırlıyor musun?»

«Geri geldi ve..... Hayır, geri gelmeden önce

perdeyi aralayıp dışarı baktı.»

«Ya da başka birine içerisini gösterdi.»

«Evet, olabilir...»

«Bu birisi dışarıdan, içeride bizim oturduğumuzu görüp telefon etmiş, 'içeride birileri var, ne istiyorlar?' diye sormuş olabilir. O da 'bilgi' diye karşılık vermiştir.»

Drake hafifçe ıslık çaldı.

«Tabiî, bunlar sadece tahmin,» diye devam etti Mason. «Ama mantığa uygun. Bu varlıklı Reedley, huzursuz karakteriyle ilgilendiği kadınları şüphesiz hiç durmadan değiştiren bir adam. Ama yaşı ilerlediğine göre, bu artık sık sık olmaz. Yine de, evliliğinin altın yıldönümünü kutlayacak tipte değil.»

«Yani, sence aynı apartmanda oturan...»

«Kesinlikle öyle. Bu adam aptal değil, Paul. Karısı onu aylarca özel detektiflere izlettirmiş. O da bunu biliyor. Kadın bu süre boyunca adamı ziyaret eden herkesin listesini hazırlatmış. Ama bir an için, adamın aynı apartmanda oturan bir kadınla ilgisi olduğunu düşün. Ya da, ilgili olduğu kadını komşu dairelerden birine yerleştir...»

«Bak, Perry! Bu, mantığa uygun. Gerçi soruya birkaç türlü karşılık verilebilir ama, iyi düşünürsen olaylara tam uyan tek çözüm bu.»

«Ben onu çözüm değil, ipucu kabul ediyorum. Yandaki dairede kimin oturduğunu, ne zamandan beri kiralanmış olduğunu öğren. Sonra binanın bir planını bul. Belki yandaki daire değil de, avlunun öteki yanındadır. Ama ne olursa olsun, Reedley perdeleri biraz aralayınca içeriyi görebilecek durumda biri olmalı.»

«Hemen meşgul olayım, Perry. Başka bir şey var mı?»

«Reedley'i izlettir. Pek bir şey elde edeceğimizi

sanmıyorum, ama onun hakkında biraz daha bilgi toplasak iyi olur.»

«Bu işte senin asıl müşterin kim, Perry?»

Mason sırıttı:

«Onu ben de bilmek isterdim. Belki Eva Marteldir. Eğer onu savunmam gerekirse, daha çok bilgiye ihtiyacım olacak Bütün olanları merak ediyorum. Bu iş çok esrarengiz. Esrarsa, her zaman beni çeker. Reedley üzerine daha çok öğrenmek istediklerim var. Özellikle, apartmanını nasıl olup da bu kadar güzel döşediğini kesinlikle bilmek istiyorum.»

«Olur. Hemen bu işle uğraşacağım. Senin bürona mı gidiyoruz?»

«Evet, Della bekliyor.»

Drake, bürolarının olduğu binanın parkına girdi. Yukarı çıkarlarken Mason:

«Sen de benim büroya geliyor musun,» diye sordu.

«Eğer ihtiyacın yoksa gelmeyeyim, Perry. Yapılacak çok iş var.»

«Olur, işine bak.»

«İstediğin bir şey olursa bana haber ver.»

«Olur.»

«Başka bir isteğin var mı?»

«Sadece bu işle ilgilen, cinayet üzerine mümkün olduğu kadar fazla şey öğrenmeye çalış. Adamlardan birkaçı apartmanı araştırsınlar. Reedley'i de gözden kaybetme.»

«Ya Interstate'in adamları?»

«Boş ver. Onlarla uğraşan adamları da Reedley'in ardına tak.»

«Oldu, Perry. Raporları nasıl istiyorsun?»

«Her zamanki gibi. Önemli bir şey olursa, nerede bulunursam bulunayım, doğruca benimle temasa geç.»

«Olur. Tamam.»

Koridorda ilerleyen Mason, özel bürosunun kapısını açtı. Della başını kaldırarak ona baktı ve elini dudaklarına götürerek sesini çıkartmamasını işaret etti.

Mason ses çıkarmadan, Della'nın yanına gitti ve fısıldayarak sordu:

«Ne oluyor?»

«Eva Martell'le Adelle Winters dışarıdalar.»

«Yeni bir şey mi var?»

«Bilmiyorum. Beş dakika kadar önce geldiler. 'Bu akşam gelir mi' diye sizi sordular. 'Bilmiyorum' dedim. Onlarla görüşmek isteyip istemediğinizi bilmediğim için öbür odada beklemelerini söyledim.»

«Öyleyse görelim bakalım,»

«Hemen mi?»

«Evet. Onlara şimdi geldiğimi söyleyip içeri alın.»

Della dışarı çıktı. Biraz sonra yanında Eva Martell ve Adelle Winters olduğu halde geri döndü.

«Sanırım, çok heyecanlı saatlar geçirdiniz,» dedi Mason.

«Doğru bildiniz,» diye karşılık verdi, Eva.

«Oturun da anlatın.»

«Anlatacak çok şey yok. Apartmana dönünce, Bay Hines'ın verdiği anahtarla kapıyı açtık ve yerleşmeye başladık. Şapkamla paltomu çıkartmış banyoya gidiyordum ki, onu gördüm.»

«Neredeydi?»

«Yatak odasındaki büyük koltukta. Âdeta ufalmıştı. Alnında kurşun deliği, yüzünden akan kanlar bütün gömleğine yayılmıştı... Allahım, korkunç bir manzaraydı.»

«O zaman ne yaptınız?,»

Adelle Winters:

«Çığlık çığlığa bağırmaya başladı,» diye atılarak Mason'ın sorusunu kesti. «Ben ağzını kapatıp kendini tutmasını söyledim. Sonra gidip adama baktım. Ölmüş olduğunu görünce, Eva'ya size telefon edip ne yapacağımızı sormasını söyledim.»

«Alnından mı vurulmuştu?»

«Evet. Hemen hemen, tam gözlerinin arasından.»

«Hiç barut izi gördünüz mü?»

«Buna dikkat etmedim, ama sanmıyorum.»

«Duğduğuma göre, 32'lik bir tabancayla vurulmuş.»

Bayan Winters omuzlarını silkti

«Yanılmıyorsam, sizin 32'lik bir tabancanız vardı, Bayan Winters. Belki...»

«Kim, ben mi?»

«Tabancanız yok muydu?»

Kadın başını arkaya atarak güldü:

«Aman Allahım!.. Yok tabiî.»

«Bana öyle söylememiş miydiniz?»

«Ah, haa... O benim bir blöfümdü, Bay Mason. Gerçi şimdiye kadar korkacağım bir erkeğe rastlamadım ama, yine de onları karşılarında bir cadı olduğuna inandırmanın yararlı olacağını düşündüğüm için tabanca taşıdığımı söylerim. Bu her zaman etkiler.»

Mason yüzünü buruşturdu:

«Bana tabanca taşıdığınızı, ama buna izniniz olmadığını söylediniz. Ben de size ya ruhsat almanızı ya da tabancayı atmanızı önerdim.»

Kadının gözleri alayla parlıyordu:

«Benim bu sorunların üzerinde hiç durmadığımı hatırlıyor musunuz? Çünkü aslında tabancam yoktu, bu yüzden de ruhsat işi bana hiç dert olmadı.»

Eva, kadının sözünü kesti:

«Ama ben de, hep senin bir tabancan var sanır-

dım, Adelle teyze Bana kaç kez öyle söylemiştin.»

Bayan Winters neşeyle güldü:

«Sana öyle söylediğim için kendini güvenlikte duyuyordun ya. Ben blöf yapmayı severim ama, iş ciddileşince insan bunu kesmeyi bilmeli.»

Mason düşünceli bir tavırla, Adelle Winters'i süzüyordu. Sonra:

«Açıkça konuşalım,» dedi. «Eğer gerçekten bir tabancanız varsa, polis bunu kesinlikle ortaya çıkarır. Sonradan inkâr ederseniz...»

«Tanrı aşkına, ufacık bir sorunu bu kadar büyütmeyin, Bay Mason. Hiç bir zaman tabancam olmadı. Hayatım boyunca.»

«Son sözünüz bu mu?»

«Tabiî. Gerçek bu.»

«Onu bulduğunuzda, öleli ne kadar olmuştu?»

«Bunu bilemem. Vücudu hâlâ sıcak, daha doğrusu ılıktı... İnsanın tenine dokunmadan sıcaklığını anlamak zor. Ben yalnızca bileğini tuttum. Ceketi koltuğun arkasında asılıydı.»

«Nabzına mı baktınız?»

«Evet.»

«Başka bir yere dokundunuz mu?»

«Hayır.»

«Üstünü de aramadınız mı?»

«Üstünü neden arayayım.?»

Mason, Eva Martell'e dönerek:

«Bayan Winters'ten hiç ayrıldınız mı?» diye sordu.

Adelle Winters kızgınlıkla bağırdı:

«Bu sorularla ne elde edebileceğinizi sanıyorsunuz? Aynen, polisin sorduğu saçma sapan şeyler.»

«Sadece öğrenmek istedim.»

Eva Martell:

«Evet, onunla hep birlikteydim» diye karşılık verdi.

«Ya bana telefon ettiğiniz zaman?»

«O da, bir iki saniyeyi geçmedi.»

«Bütün gün hep birlikte miydiniz?»

«Hiç ayrılmadık.»

«Bir dakika bile mi?»

«Bir dakika bile.»

«İyi, bu oldukça işimize yarar.»

Adelle Winters atıldı:

«Polis de aynı şeyi söyledi.»

«Polisler apartmanda ne için bulunduğunuzu sordular mı?»

«Tabiî sordular.»

«Ne dediniz?»

«Gerçeği anlattık.»

«Hines'ın sizi işe aldığını mı?»

«Evet.»

«Helen Reedley'in yerine geçmeniz istendiğini de söylediniz mi?»

Adelle Winters:

«Biz kimsenin yerine geçmedik,» dedi. «Sadece bir işe alındık ve bize iş veren kimse, bu sürede başka bir ad kullanmamızı istedi.»

«Polise benden söz ettiniz mi?»

«Evet.»

«Ya benim, Helen Reedley'le temasa geçtiğimden?»

«Hayır,» dedi Adelle Winters «Onlara fazla bilgi vermek istemedik.»

«Peki, neler anlattınız?»

«İşe alındıktan sonra sizin, işin yasadışı bir yanı olmadığından emin oluncaya kadar oradan ayrılmamızı istediğinizi söyledik. Araştırmanızı tamamladıktan sonra bize apartmana dönebileceğimizi söy-

leyince, yeniden buraya gelerek ceseti bulduğumuzu anlattık.»

«İzlendiğinizi söylemediniz mi?»

«Hayır.»

«Başka ne anlattınız?»

«Ne anlatabilirdik ki? Bir işe alınmış ve çalışmaya başlamıştık. Bütün hikâye bu. Başka bir şey bilmiyorduk. Ne kimsenin yerine geçtik, ne de kimseyi dolandırdık.»

«Polis bu işin altında bir bit yeniği olduğunu düşündü mü dersiniz?»

«Doğrusunu söylemek gerekirse polis işin bu yönüyle pek ilgilenmedi, Bay Mason. Hines'ı önceden tanıyorlarmış. At yarışlarında oynarmış. Bize onunla temas etmek için hangi numaradan aradığımızı bile sormadılar, biz de numarayı söylemedik. Emin değilim ama, bizi izleyen adamların bazılarıyla konuştuklarını sanıyorum. Onlardan biri apartmanın önünde bekliyordu.»

«İfadelerini önceden almışlardır.» dedi Mason: «Sorun, işe girdiğinizden beri, her gittiğiniz yerde sizi iki kişinin izlemiş olması.»

Adelle Winters:

«Olacak şey değil,» diye bağırdı. «İki kadın dürüst hayatlarını sürdürmeye çalışırken, birdenbire arkalarına detektifler takılsın.»

«Polis sizden, ortalıktan kaybolmamanızı istedi mi?»

«Hayır. Ben onlara evime döneceğimi; Eva da, Cora Felton'la oturduğu kata gideceğini söyledik. Polis adresimizi aldı ve gerekirse bizimle temasa geçeceklerini bildirdi. Ama bence, onlar cinayetin ortak bahis yüzünden işlendiğini sanıyorlar.»

«Yaa!» dedi Mason. «O halde mesele yok. Konuşacak bir şey kalmadı sayılır.»

Adelle Winters ayağa kalkarak, Eva Martell'e işaret etti:

«Geçerken uğrayıp size olanları anlatmak istedik, Bay Mason. Bize o kadar iyi davrandınız ki.»

«Geldiğinize sevindim.»

«Bence... Şey... Cora Felton, sizden başımıza bir şey gelmemesi için bizimle ilgilenmenizi istemişti. Bence artık... Yapılacak bir şey kaldığını sanmıyorum. Göndereceğiniz fatura çok yüksek olmasın, lütfen.»

Mason gülerek:

«Olmaz, merak etmeyin,» dedi.

«Ama bizim yüzümüzden zarar etmenizi de istemeyiz, Bay Mason. Artık yapılacak bir şey kalmadı, değil mi?»

«Şimdilik bunu kestirmek güç.»

«Bence en iyisi, bu işi burada kesmek ve sizin de bize borcumuzu söylemeniz. Ya Hines'dan aldığımız para ne olacak? Bize «ileriye mahsuben» para vermişti.»

«Polise bundan söz ettiniz mi?»

«Hayır, etmedik. Onun bize bugüne kadar hep para ödediğini söyledim. Onlar da kaç para ödediğini sormadılar.»

«Mesele yok. Bugüne kadar paranız ödendi. Bu polisi değil, olsa olsa Hines'ın mirasçılarını ilgilendirir.»

«Yani sizce, aldığımız paradan kimseye söz etmeyebilir miyiz?»

«Tabiî. Ancak vârisleri size sorarsa, onlara söylemeniz gerekir. Onlara da paranın, işlerin yarım kalması ihtimaline karşılık, size bir çeşit garanti olarak verildiğini söyleyebilirsiniz.»

«Anladım. Teşekkürler, Bay Mason. İyi geceler.»

Eva Martell yine geri dönerek avukata elini uzat-

tı. Gözleri minnetle parlıyordu:

«Bize çok iyi davrandınız,» dedi. «Yeniden görüşür müyüz?»

«Belki.»

«Ben ileride bazı karanlık noktaları aydınlatmak için bize uğrayıp bir içki alacağınızı düşünmüştüm.»

Adelle Winters:

«Soracak bir şeyi olmayacaktır,» diye söze karıştı. «Bay Mason'un açısından, sorun artık kapandı. Gel, Eva!»

Onlar çıktıktan birkaç dakika sonra, Mason'un özel telefonu çaldı. Numarayı sadece Della Street'le Paul Drake bildikleri için, Mason ahizeyi kaldırarak:

«Merhaba, Paul!» dedi. «Ne var?»

«Kıyamet kopuyor, Perry. Gerçekten kıyamet.»

«Anlat.»

«Polis, Interstate'in adamlarını sorguya çekip iyice sıkıştırmış. Adamlar da sonunda bildikleri her şeyi anlatmışlar.»

«Tabiî, polisin bunu yapacağını biliyordum. Ne olmuş?»

«Adamlar hiç bir şeyi saklamadan, kadınları nasıl izlediklerini onların nerelere gittiklerini, bindikleri taksilerin numaralarına varana kadar her şeyi anlatmışlar.»

«Peki ama, bunda ne var?»

«Bugün öğleden sonra, ikiyi yirmi geçe, kadınlar Lorenzo oteline gittikten hemen sonra, Adelle Winters ortalığı araştırmaya çıkmış. Koridorun birinde, çöpçünün alması için ortalığa bırakılmış çöp kovalarını görmüş. Bunlardan birinin kapağını kaldırıp içine bakmış. Onu izleyen adam da bunu not etmiş, ama fazla önem vermemiş.»

«Pekâlâ, Paul. Devam et, sonra?»

«Polisse, bunun özellikle üzerinde durmuş. Mu-

tat araştırmaları yaparken, kadının bir şey saklayabileceğini düşünerek otele birkaç memur göndermişler. Kovalar bu arada iyice dolmuşmuş Interstate'in adamı, Bayan Winters'in içine baktığı kovayı gösterince, polisler yere bir örtü serip kovayı ona boşaltmışlar. Ne bulmuşlar dersin?»

«Ne?»

«Bir tek defa ateş edilmiş, 32 kalibrelik bir tabanca.»

«Mason ıslık çaldı.»

Drake devam etti:

«Mermiler, artık imal edilmeyen eski bir cinsten. Otopsiyi yapan doktorun, Hines'ın başından çıkarttığı merminin aynısı. Tabiî, şimdilik kurşunun o tabancadan atılıp atılmadığı, Balistik Laboratuvarında saptanamadı. Ama binde dokuz yüz doksan dokuz, o tabancayla ateş edilmiş olduğuna kalıbımı basarım. Bu sence önemli mi, Perry?»

«Hem de nasıl?» diye bağıran Mason, telefonu bırakarak Della'yı çağırdı:

«Koridora koş! Kadınları, asansöre binmeden yetişip geri çağır Bir dakika dur! Paul, sen asansöre daha yakınsın, dışarı fırlayıp onları durdur. Buradan şimdi çıktılar.»

Drake ahizeyi; «Hemen!» diye bırakarak fırladı.

On dakika sonra Drake, Mason'ın bürosundaydı: «Onları asansörde kaçırdım, Perry. Bu saatta sadece bir kabin çalışıyor; onu bu kata çağırana kadar uzaklaşacak vakti bulmuş olmalılar. Bütün blokun çevresini dolaştım, ama kadınları göremedim. Asansörcüye göre, benden bir buçuk, iki dakika önce çıkmışlar. Tabiî bu da oldukça fark sayılır.»

«Ziyanı yok,» dedi Mason. «Nerede oturduklarını biliyorum. Ama onları polisten önce bulmam gerek.»

Drake sırıttı:

«Polis de onları senden önce görmek isteyecektir. Senin asıl müşterin, Bayan Winters mi?»

«Bana Eva'yla ilgilenmemi söylemişlerdi.»

«Tabiî, kız büsbütün suçsuz da olabilir,» diye fikir yürüttü, Drake. «Bayan Winters, kendi başına hareket etmiştir. Haa, Perry! Eva Martell polise, Hines'ın yanında para dolu bir cüzdan olduğunu söylemiş. Polis aradığı zaman cüzdanı bulamadı.»

«Doğru, vardı böyle bir cüzdanı. Yanında para yok muydu dedin?»

«On dolar bile yoktu.»

«Eva polise, her zaman Adelle Winters'le birlikte olduğunu mu iddia etti?»

«Bir dakika bile ayrılmamış. Polis de onları o yüzden bıraktı zaten. Anlattıklarına inandılar, ikisi de birbirine tanıklık etti.»

«Ama Eva Martell'in, her an Adelle Winters'le birlikte olmadığını ben biliyorum,» dedi Mason. «Bir süre telefonda benimle konuştu ve... Paul, onu bulup ifadesini değiştirterek doğruyu söyletmek için neler vermezdim. Kanımca, yaşlı kadın kızı iyice etkisi altına almış Adelle Winters, adamın beynine bir kurşun sıkarken, Eva'nın da yanında onu seyredeceğine bir türlü inanamıyorum. Apartmandan çıktıkları zaman Bayan Winters birkaç dakika geride kalıp, sonradan Eva'ya yetişmiş olmalı. Ya da çıktıktan sonra bir şey unuttuğunu söyleyip geri dönmüştür. Ceseti buldukları zaman da Eva Martell'e, eğer bütün gün birbirlerinden hiç ayrılmadıklarını iddia ederlerse işlerin yolunda gideceğini söylemiştir. Eva da kadının suç işlemeyeceğinden emin olduğu için, polise böyle söylemekte sakınca görmemiştir.»

Drake «Onları yakalayamadığıma üzüldüm. Bü-

tün bloku dolaştım, her halde arabaya binmişlerdi.» dedi.

«Ziyanı yok, onları yakalamak isterdim ama yine de bulabilirim sanıyorum. Cora Felton'un bize bıraktığı numara neydi, Della? Her halde Eva oraya gidecektir. Telefon et ve... Ne yapacağını o zaman söylerim. Cora Felton'u bul!»

Della başını salladı ve üstlerinde müşterilerin telefon numaraları bulunan kartları karıştırdı; numarayı bularak çevirdi.

Birkaç saniye kadar heyecanla beklediler. Sonra Della:

«Karşılık vermiyorlar,» dedi.

Mason: «Bizde Adelle Winters'in numarası var mı?» diye sordu.

«Var sanıyorum.»

«Kalıbımı basarım, polis şimdiden orada bekliyordur. Görünür görünmez onu yakalayacaklardır. Ama bir kez ara, Della.»

Telefona karşılık veren çıkmayınca Mason:

«Yapılacak bir şey var, Paul,» dedi. «İkimiz Cora Felton'un apartmanına gidip bekleyeceğiz. Della da burada kalacak. Della! Eğer Eva Martell ararsa, evine gitmemesini söyle ve bana haber ver. Arabayla onların apartmanının önünde bekleyeceğim. Kızı, polis gelmeden yakalayabilirsem, bir şeyler yapmaya çalışırız. Haydi, Paul.»

SEKİZİNCİ BÖLÜM

MASON, yanında ses çıkartmadan oturan Paul Drake'le birlikte arabasını, Cora Felton'un oturduğu semte doğru sürüyordu. Oraya vardıkları zaman, çevreyi dolaşarak caddeyi kontrol etti. Evin önünde, yarım blok arayla, biri girişin solunda, öbürü sağında, içlerinde ikişer adam oturan iki araba duruyordu. Arabaları, içindekilerin apartmana girenleri rahatça görebilecekleri biçimde park etmişlerdi. Adamların hepsi sağlam yapılı ve güçlü kimselerdi. Onları gören Mason, bloku bir kez daha dolanmaya cesaret edemedi.

«Ne dersin, Paul?» diye sordu.

«Söyleyecek bir şey yok. Polisler evi göz hapsine almışlar.»

«Ama Cora Felton'ı tanımazlar.»

«Pek emin olma. Her halde kapıcıyla konuşmuşlardır. Zaten Eva Martell'in nerede oturduğunu

bildiklerine göre kiminle oturduğunu da öğrenmiş olmaları gerek. Ellerinde Cora Felton'ın eşkâli de vardır. Kız gözükür gözükmez yakalarlar. Apartmanda telefona karşılık verecek kimsenin kalmasını istemeyeceklerdir.»

«Bence de öyle. Allah kahretsin Artık vazgeçmek istemiyorum. Yenilgiden nefret ederim. İçimde sanki kurda kuzu teslim ediyormuşum gibi bir duygu var. Ama Paul, belki de kadınlar taksiye para vermek istememişlerdir, tramvayla gelirler. Sen şehri iyi tanırsın, en yakın tramvay durağı nerede?»

«Üç blok ileride.»

«Hangi yanda?

«Dümdüz gideceğiz.»

Mason tramvay raylarını görünceye kadar ilerledi. Sonra durağa yakın bir yerde arabayı kenara çekerek ışıkları söndürdü.

«Tek şansımız bu, Paul!» diyerek «Çevrede hiç polis var mı?» diye sordu.

«Görmüyorum. Her halde sadece apartmanın önünde bekliyorlar.»

Mason sigarasından derin bir soluk çektikten sonra düşünceli:

«Gecenin bu saatında tramvay on beş, yirmi dakikada bir çalışır,» diye söylendi.

«Eğer kadınlar bizim büronun önünden bindilerse, şimdi gelirler.»

«Bir dakika Perry. Onları görünce ne yapacaksın?»

Mason kısaca:

«Görüşeceğim,» dedi.

«Hikâyelerini dinledikten sonra, tabiî onları polise teslim edeceksin, değil mi?»

«Daha bilmiyorum.»

«Bak, Perry! Polisin, Adelle Winters'la ilgili ne-

ler bulduğunu biliyorsun.»

«Yani?»

«Bunların ne anlama geldiğini de biliyorsun. Hines'ı, Adelle Winters öldürdü. Belki kendini korumak için, belki de değil. Ne olursa olsun, onu öldürdü ve yalan söyleyerek işin içinden sıyrılmaya çalıştı. Dolayısıyle, Eva Martell de bu işe karıştı.»

«Eee?»

«Polisin, kadınları cinayet suçuyla aradığını bildiğin halde, onları saklamakla suç ortaklığı etmiş oluyorsun. Benim bu işe karışmaya niyetim yok.»

«Öyleyse kararını ver, Paul! Tramvay geliyor.»

«Kararımı verdim bile. Eğer onları polisten saklayacaksan, ben arabadan inerim.»

Tramvay artık iyice yaklaşmıştı. Mason:

«Kolayca bir taksi bulabilirsin,» dedi.

«Kolay bulup bulmamam önemli değil, ben toz oluyorum. Tramvay durdu. İki kadın iniyor. İyi geceler, Perry.»

«İyi geceler, Paul. Çabuk uzaklaş da polis seni bu çevrede yakalamasın.»

Drake durakladı:

«Perry, aptallık etme! Bu işe karışma! Onlarla konuş ve polise haber ver. Nasıl olsa yakalanacaklar.»

«Belki de öyle yaparım.»

« Söz veriyor musun?»

«Hayır.»

«Neden?»

«Onlarla konuştuktan sonra düşüncemi değiştirebilirim. İşte geldiler, Paul.»

«Ben de gidiyorum. Buralardan uzaklaşana kadar tramvaydan inmeyeceğim.»

Tiz bir ıslık çalarak tramvaya doğru koştu. Mason ışıklarını yakıp arabayı döndürdü ve kadınların

yanına gelince de arabanın kapısını açtı.

«Merhaba, Eva!» dedi. «Yanınızdaki Bayan Winters mi?»

Karşılık veren. Cora Felton oldu:

«İşte bu güzel.»

Mason güldü:

«Bu ışıkta sadece çizgilerinizi görebiliyorum. Buyurmaz mısınız?»

«Çok yakında oturuyoruz, ama yine de memnun oluruz.»

«Apartmana gitmeden önce konuşmak istiyordum. Orada sizi bekleyenler var.»

Eva Martell:

«Kim?» diye sordu.

«Polisler!»

«Ama onlarla konuştuk.»

«Daha başka şeyler de bilmek istiyorlar.»

«Onlara bildiğim her şeyi anlattım, Bay Mason.»

«Bayan Winters nerede?»

«Kendi evine gitti.»

«Bu tramvayda mıydı?»

«Hayır, ben aktarma yaptım. Sizin büronuzun önünden bindiğimiz tramvay, Adelle teyzenin evinin önünden geçiyordu.»

«O halde evine sizden önce varmıştır.»

«Öyle olması gerek. Aktarma yapmak için on dakika tramvay bekledim.»

Mason, Cora Felton'a döndü:

«Siz neredeydiniz?»

«Sinemaya gitmiştim. Rastlantıyla, aynı tramvaya bindik. Bana olanları anlatınca çok şaşırdım.»

«Polis sizi görmeden buralardan uzaklaştırabilsem, o zaman daha rahat konuşurduk.»

«Ne üzerine konuşacağız?» diye sordu Eva. «Her şeyin hallolduğunu sanıyorduk.»

Mason, arabayı ağır ağır sürerken gözünü aynadan ayırmadan sordu:

«Polise bütün gün boyunca, Adelle Winters'den hiç ayrılmadığınızı mı söylediniz?»

«Evet.»

«Neden böyle söylediniz?»

«Çünkü doğru da ondan.»

«Sonra ifadenizi imzaladınız mı?»

«Evet.»

«Yemin de ettiniz mi?»

«Evet. Yeminli ifademi aldılar.»

«Ben polis değilim. Yani, bana yalan söylemeniz gereksiz. Sizin avukatınızım. Doğru söyleyin, bütün gün ondan ayrılmadınız mı?»

«Ayrılmadım.»

«Bir an bile mi?»

«Evet... Ben... Hemen hemen öyle sayılır.»

«Öyle sayılırı bırakın, doğruyu söyleyin.»

«Otelde birkaç dakika ayrıldık. Sözgelişi, dinlenme salonuna gittiği zaman.»

«Ya otele gitmeden önce, daha apartmandan çıkmadan?»

«Şey... Ama ne fark eder, Bay Mason?»

Mason sabırsızlandı:

«Tanrı bilir, neden sizinle vakit kaybediyorum? Ağzınızdan söz almak için iple mi çekmeliyim? Dilinizin altındaki baklayı çıkartın artık.»

Eva Martell sinirle gülerek karşılık vardı:

«Tabiî, bunun hiç önemi yok, ama dairemizden çıkıp aşağı hole indikten sonra, Adelle Teyze oradaki telefonla konuştu ve birkaç dakika kaldıktan sonra, birdenbire yukarıda bir şey unuttuğunu hatırladı ve çıkıp almak istedi.»

«Ne unutmuştu?»

«Otele gittikten sonra, tabancasını unutmuş ol-

duğunu söyledi. Komodinin çekmecesine saklamış-mış. Giderken çantasına almak için. oradan çıkartıp, Komodinin üzerine koymuş, ama sonra da almayı unutmuş. Tabiî. orada bırakmak istemediği için anahtarı alarak yeniden yukarı çıktı, ben de aşağıda gazeteleri karıştırarak vakit geçirdim. Şimdi de tabancası olmadığını iddia ediyor... Eh, ne düşüneceğimi bilemiyorum.»

«Neden polise bunları anlatmadınız?»

«Anlamadınız mı, Bay Mason? Yeniden apartmana dönüp de Bay Hines'ın cesetiyle karşılaşınca, Adelle Teyze hemen size haber vermemizi istedi. Siz de olayı polise bildirmemizi söyleyince; Adelle Teyzem, gitmeden önce bir kez daha yukarı çıktığını polise anlatarak her şeyi karıştırmamızın gereksiz olduğunu ileri sürdü.»

«Size tabancayı yukarıda unuttuğunu söyledi mi?»

«O zaman değil, otele gittikten sonra söyledi.»

«Tabancayı almak için yukarı çıktığında saat kaçtı?»

«İki sıralarıydı. Apartmandan çıkmadan biraz önceydi. Belki ikiyi on geçiyordur. Çünkü asansörden çıktığımızda saata bakmıştım, ikiye beş vardı. On, on beş dakika kadar holde oyalandık. Adelle Teyzem yukarı çıktığında ikiyi bir iki dakika geçiyor olmalıydı.»

«Bu çok önemli,» dedi Mason. «Siz neredeydiniz?»

«Adelle Teyzem yukarı çıktığı zaman mı?»

«Evet.»

«Apartmanın holünde.»

«Emin misiniz?»

«Evet.»

«Sizi izleyen adamlardan birinin görebileceği bir yerde mi?»

«Hayır. Hoide oturup gazeteleri karıştırdım.»

«Adelle Winters yukarıda ne kadar kaldı?»

«Oh, sadece birkaç dakika.»

«Daha kesin söyleyebilir misiniz?»

«Eh belki beş, altı dakika.»

«Ama sadece yukarı çıkıp inmesi bu kadar vakit almazdı.»

«Bence bu kadar sürdü. Gideceği başka yer yoktu ki. Bay Mason, bütün bu sorulara sebep ne?»

«Adelle Winters'ın bir tabancası vardı ve Robert Hines bu tabancayla öldürüldü.»

«Nasıl!»

«Gerçek bu.»

«Emin misiniz?»

«Oldukça eminim. Balistik uzmanları daha rapor vermediler ama polis, Bayan Winters'in tabancasını buldu.»

«Nerede?»

«Saklarken görüldüğü yerde. Lorenzo otelindeki bir çöp kovasında.»

«Yani, sizce mermi o tabancadan mı çıkmış? Bay Mason, bu olamaz.»

«Bayan Winters yeni mermiler aldığı halde onları doldurmamış. Tabancadaki kurşunlar oldukça eski bir tür. Onun için bu tip mermiler kolayca ayırt ediliyor. Polisin, Robert Hines'ın kafasından çıkarttığı kurşun da bunların aynısı.»

«İnanılacak şey değil.»

«Pekâlâ, bakalım Adelle Winters ne diyecek. Tabancası olmadığı üzerine söylediklerinin blöften ibaret olduğunu iddia ettiği zaman ona inandınız mı?»

«Hayır, inanmadım. Aslında Adelle Teyzenin tuhaf yanı da bu ya. Söylediği şeylerin bazısı... Eh,

aslında sizi aldatmak istemez. Ama nasıl anlatayım... Biliyorsunuz, Adelle Teyze eskiden hastabakıcılık yapmıştı. O zamanlar iyileşmesi mümkün olmayan bir çok hastayla uğraşmış, onlara iyileşeceklerini telkin etmek suretiyle yalan söylemeye alışmış. Adelle Teyzeyi yakından tanısanız, bütün sorunu anlardınız.»

«Yani başka bir deyimle, yalancıdır.»

«Eğer bu yönden düşünürseniz, öyle. Gerçekleri değiştirmekle bunlardan kurtulacağını sanıyor.»

«Tabancası olmadığını iddia ettiği zaman, yalan söylediğine emin miydiniz?»

«Her zaman, onun bir tabancası olduğunu sanırdım.»

«Peki, ya apartmanda olanlar üzerine de yalan söylediyse?»

«Yok. Adelle Teyze bunu yapmaz. Onunla konuşamaz mıyız?»

«Polisin onu evinde beklediğinden korkuyorum.»

«Oraya gidip bakabiliriz.»

«Aslında benzin harcamaktan başka bir şey değil ama, bir deneyelim. Siz bana yolu gösterin. Asıl önemli olan, sizi görmemdi.»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Siz polise bütün gün boyunca, Winters'den hiç ayrılmadığınızı söylemişsiniz. Yani, Robert Hines'ı teyzeniz öldürdüyse, o sırada yanında bulunmuş olmanız gerek. Apartmanınızın önünde polisler bekliyor. Sizi de suç ortağı diye yakalayacaklar. Ben sizi temize çıkartmak istiyorum. Sonradan Adelle Teyze için ne yapacağımızı düşünürüz.»

«Önce evinde olup olmadığına bakmayacak mıyız?»

«Bakacağız tabii.»

«İyi ama, nasıl?»

«Oraya gideriz, Cora da çevreyi kolaçan eder.»

«Olur,» dedi Eva. «Bu caddeden, doğru gidelim.»

Mason ve iki kız, Adelle Winters'in evinin önüne geldiler. Gösterişsiz, üç katlı, taş bir yapı olup, şehir merkezinden tramvayla kırk beş dakika uzaklıktaydı.

Cora daha arabadan inmediği halde, evin önünde toplanan meraklı seyirci kitlesinden, orada ne olduğunu tahmin ettiler. Sonra Cora inerek kalabalığa karıştı ve konuşulanlara kulak kabarttı. Biraz sonra da geri döndü.

«Yakalanmış mı?,» diye sordu Mason.

Cora başını sallayarak:

«Tam apartmana girerken yakalamışlar. Bir sürü soru sorulunca, Adelle Teyze şaşırmış. Sonra bir tabanca göstererek, ona ait olup olmadığını sormuşlar. Kendisinin olduğunu itiraf etmiş. Herkes bu kadar biliyor. Bir otomobile koyup götürmüşler,» dedi.

«Peki. Şimdi sizden, yapmanızı isteyeceklerimin sorumluluğu bana ait, Eva. Bu gece sizi polisin bulamayacağı bir yere götüreceğim, yarın da savcıyla pazarlığa oturacağım.»

Eva Martell:

«Polise şimdi gidip, bildiklerimi anlatamaz mıyım?» diye sordu.

Mason başını salladı:

«Sizi kimsenin rahatsız etmemesi için elimde koz olmalı. Yoksa pazarlıkla bir şey kazanamam.»

DOKUZUNCU BÖLÜM

SAVCILIĞIN ön planda gelen adlarından biri olan Harry Gulling, mahkemelerde pek gözükmez; sadece arada bir adı gazetelerde göze çarpardı. Ama işin içyüzünü bilenler, Başsavcı Hamilton Burger'in, önemli kararlarda Gulling'den akıl aldığını bilirlerdi. Oyunun kurallarını öğrenenler, önce Harry Gulling'le görüşüp engelleri ortadan kaldırmadan, Hamilton Burger'le konuşmayı akıllarından bile geçirmezlerdi.

Mason, Gulling'in bürosuna alındığında saat ona çeyrek vardı. El sıkıştıktan sonra, Gulling'in karşısına oturdu. Uzun boylu, zayıf savcı yardımcısı, karşısındakileri soğuk, mavi gözlerinin sabit bakışlarıyla süzerek hizaya getirebileceğini sanırdı.

«Ben, Eva Martell'i temsil ediyorum,» dedi Mason. «Müvekkilim, Adelle Winters adlı bir kadınla birlikte, Helen Reedley'in apartmanında oturuyordu.

Yanılmıyorsam, Bayan Winters'i cinayet zanlısı olarak tutukladınız.»

Harry Gulling, hiç karşılık vermeden, Mason'un devam etmesini bekledi.

«Müvekkilimin size yardımcı olabileceğini sanıyorum,» dedi Mason.

«Ne bakımdan?»

«Belki - belki dediğime dikkat edin, - ifadesi işinize yarayabilir.»

«Nasıl?»

«Sözgelişi, dünkü olayları iyice düşündükten sonra, o gün her an Adelle Winters'le birlikte olmadığını hatırlamıştır. Her halde sorunu iyice biliyorsunuz, değil mi?»

«Bayan Winters'i biraz önce sorguya çektim,» diye karşılık verdi Gulling. «Polisin raporları da masamın üstünde.»

«Çok güzel. O halde açık konuşabiliriz. Eva Martell, hayatını ufak rollerle; bazen modellik, bazen de figüranlık yaparak kazanan genç bir kadın. Şimdiye kadar hiç bu gibi olaylarla karşılaşmamış. Eva'nın bir aile dostu olan Adelle Winters'se garip bir karaktere sahip. Cinayet işleyip işlemediğine siz karar vereceksiniz. Ama cinayet silâhını bulmuşsunuz ve duyduğuma göre tabanca, Adelle Winters'e aitmiş. Eva Martell'in dün verdiği ifadeyle kadını mahkûm edemezsiniz, çünkü onun cinayeti işlemeye fırsat bulduğunu tanıtlayamazsınız.

Daha açık konuşacağım: Aslında müvekkilimin ifadesini iyice düşündükten sonra vermesi gerekirdi. Belki de Adelle Winters'i korumak istemiştir. Ya da heyecanlıydı ve size, Adelle Winters'in kendisiyle birlikte olmadığı bir anı söylemeyi unutmuştur. O zaman ne olur?»

Gulling, gözlerini Mason'un yüzünden ayırmadan:

«Şimdi müvekkiliniz nerede?» diye sordu.

«Eğer gerekirse kısa zamanda buraya gelebilir.»

«Polis onu arıyor.»

«O da polise elinden geldiği kadar yardım etmek istiyor.»

«Peki, siz ne yapmak istiyorsunuz?»

«Sözü uzatmanın gereği yok. Bildiğime göre, Eva Martell ifadesini imzalamış ve yemin etmiş. Eğer ifadesinde doğru olmayan noktalar varsa, bunların onun aleyhinde kullanılmasını istemiyorum.»

«Hepsi bu kadar mı?»

«Evet.»

«Bu yüzden mi müvekkilinizi buraya getirip, ona yanıldığını itiraf ettirecek yerde, gereksiz gevezeliklerle vakit kaybediyorsunuz?»

Mason öfkeyle:

«Ya ne sandınızdı? Her şeyi üzerine alacağını mı?» dedi.

«Adelle Winters, soğukkanlı bir biçimde adam öldürmekle suçlanıyor. Bunu tanıtlayabiliriz. Cinayetten sonra - belki de önce - müvekkiliniz ona suç ortaklığı etmiş.»

«Bırakın, Gulling. Müvekkilim ortaya çıkmayıp da yanıldığını itiraf etmezse ne yapacaksınız?»

«Bana bir soru sordunuz, ben de karşılığını vereyim: Adelle Winters'in, 32 kalibrelik bir tabancası vardı ve bu tabanca özel tipte bir mermiyle doluydu. Dün öğleden sonra, saat ikiyi yirmi geçe, onu çöp kovasına atana kadar tabanca yanındaydı. Saat iki sularındaysa, Robert Hines bu tabancadan atılan bir kurşunla öldürüldü. Balistik uzmanları da kurşunun bu tabancadan atıldığını söylediler.

Eva Martell'se, her an Adelle Winters'le birlikte

olduğuna yemin ediyor. Bu şartlar altında ikisini de cinayetle suçlayacağız. Bunu nasıl yapacağımızı size anlatayım, Bay Mason! Dün akşam polis, Adelle Winters'i tevkif ettiği zaman üzeri arandı, ne bulundu dersiniz?»

Mason, iyi bir poker oyuncusunun ifadesiz yüzünü taklit etmeye çalıştı.

«Üzerinde ne bulunursa bulunsun, önemli olacağını sanmıyorum.»

Gulling buz gibi bir edayla:

«Sahi mi, Bay Mason?» dedi. «Belki size, Adelle Winters'in üzerinde Robert Hines'ın cüzdanının bulunduğunu söylersem, düşüncenizi değiştirirsiniz. Cüzdanda adamın hüviyeti, ehliyeti ve üç bin küsur dolar kâğıt para bulundu. İşte size cinayet nedeni. Suçsuz müvekkiliniz de tanık kürsüsüne çıkıp, o gün bir an bile Adelle Winters'ten ayrılmadığına yemin ederse, onu da cinayetle suçlarız. Eğer ifadesini değiştirmeye kalkarsa, bu sefer yalan yere yemin etmekle itham ederiz. Böyle sonuçsuz itirazlardan bıktım artık.»

«Bir şey daha söyleyeyim, Bay Mason: Eva Martell, polis tarafından aranıyor. Hakkında tevkif müzekkeresi kesildi. Eğer onu saklarsanız, suç ortağı sayılırsınız, bunun sonunun neye varacağını da bilirsiniz. Size, Eva Martell'in polise teslim olması için bugün on ikiye kadar süre veriyorum. Eğer teslim olmazsa, biz gerekli tedbirleri alacağız. Sanırım bu konudaki görüşlerimizi size yansıttım. İyi günler, Bay Mason.»

ONUNCU BÖLÜM

MASON, hapishanenin ziyaret salonunu ikiye ayıran kalın, iri delikli telin ziyaretçiler yanında oturuyordu. Karşısında Adelle Winters vardı.

«Bayan Winters» dedi Avukat. «Kozlarımı açıklıyorum: Eva Martell'e yardım etmek istedim. Başlangıçta bunun kolay olacağını sanmıştım. Şimdiyse, doğru olmadığını görüyorum.»

«Neden doğru değil?»

«Sizin yaptıklarınız yüzünden. Polis sizinle Eva'nın, parası için Hines'ı öldürdüğünüzü düşünüyor.»

«Bu iğrenç bir şey; adilik!»

«İddialarını kuşkuya yer bırakmayacak biçimde tanıtlayacak durumdalar.»

«Eva tamamen suçsuz. Bense, kötü durumdayım, biliyorum.»

«Ama Eva'yı da birlikte sürüklediniz.»

«Böyle bir şeyi istemedim. Onu kızım gibi seve-

rim. Benim savunmamı üzerinize alıyor musunuz, Bay Mason?»

«Sanmıyorum. Buraya girmek için kapıcıya savunmanızı alıp almamak konusunda sizinle görüşmeye geldiğimi söylemek zorunda kaldım. Aslında yalan değil. Ama her şeyden önce, Eva'nın bu işteki rolünü bilmeliyim.»

«Peki. Size neler olduğunu anlatacağım. Bay Mason: Bana tabancayı atmamı söylediğiniz zaman umursamaz gibi göründüm ama, aslında oldukça korkmuştum. Bildiğim kadarıyla, bir suç işlediğiniz zaman üzerinizde tabanca bulunursa, cezanız tecil de edilmezmiş.»

«Aşağı yukarı doğru.»

«Eh, ben de tabancayı atmaya karar verdim. Sizin büronuzdan doğru apartmana gittim. Orada ilk işim tabancayı çantamdan çıkartıp bir çekmeceye koymak oldu. Sonra evden çıkmaya hazırlandığımız zaman, onu oradan alıp komodinin üzerine koydum. Ama toplanma heyecanı arasında almayı unutmuşum. Holde, Hines'ı telefonla birkaç kez aradım. Karşılık veren olmadı. Size telefon ettim, hattınız meşguldü. O sırada birdenbire tabancayı yukarıda unuttuğumu hatırladım. Eva'ya, bir şey unuttuğum için yukarıya çıkacağımı söyledim.»

«Bu sırada saat kaçtı?»

«Her halde iki sıralarıydı, belki birkaç dakika geçiyordu.»

«Evet, devam edin.»

«Asansörle yukarı çıktım, apartmana girdim. Tabanca komodinin üzerinde duruyordu. O zaman dikkatimi çekmemişti ama; sonra düşününce tabancayı, namlusu duvara doğru dönük olarak koyduğumu hatırladım. Oysa, yukarı çıktığımda namlu bana dönüktü. Yatak odasının kapısı da kapalıydı. Allahtan,

açmadım. Katil oradaydı her halde.

Tabancayı alıp çıkarken yerde cüzdanı gördüm. Yatak odasının kapısının önünde duruyordu. Yemin ederim, Bay Mason; cüzdanı hiç karıştırmadan bluzumun içine soktum. Onu sonradan Hines'ı görünce geri veririm diye düşünmüştüm.

Eva'yla birlikte apartmandan çıktıktan sonra bir taksiye binerek Lorenzo oteline gittik. Bu, beş dakika bile sürmedi Otelde, doğru tuvalete gittim ve pudra kutumu çıkartmak için çantamı açtım. Birden, burnuma barut kokusu geldi. Tabiî tabancadan geldiğini anladım. Bakınca, bir kurşunun eksik olduğunu gördüm. Tabancadan bir an önce kurtulmak için çöp kutusunun kapağını açıp içine attım.

İşte gerçek bu, Bay Mason.»

«Anlattıklarınıza inanabilmeyi isterdim, Bayan Winters. Ama bu hikâye beni bile inandırmıyor. Jürinin inanmasını nasıl bekleriz?»

«Eğer zamanım olursa, hikâyeyi daha inandırıcı bir biçime getirebilirim,» diye karşılık verdi kadın.

«Yani, bu anlattıklarınızı değiştireceğinizi mi söylüyorsunuz?»

«Tabiî, daha düzeltebilirim.»

«Gerçeklerin önemi yok mu?»

Adelle Winters hırsla soludu:

«Gerçeklerin hiç önemi yok. Genellikle inandırıcı olmazlar. Ama ben, çok iyi hikâyeler uydururum, Bay Mason. Bunu da daha düzeltebilirim. Size tamamen doğruyu söyledim. Bunları başkasına anlatmazdım.»

«Yani benim, katille Hines'ın size görünmeden içeri girdiklerine, yatak odasında katilin, komodinin üstünden aldığı tabancayla Hines'ı öldürdüğüne, tabancayı yerine koyup Hines'ın cüzdanını yere attıktan sonra, siz geri dönünce yatak odasına saklandığı-

na inanmamı mı istiyorsunuz?»

«Tabiî,»

«Olaylar böyle mi olup bitti?»

«Böyle geçmiş olmalı.»

Mason kadına baktı:

«Cinayeti sizin işlediğiniz kanısını uyandırmak için katil, içinde üç bin dolardan fazla para bulunan cüzdanı, görüp alasınız diye yere mi attı?»

«Bana inanmıyorsunuz, değil mi Bay Mason?»

«Evet. İnanmıyorum.»

«Ama aynen böyle oldu. Kutsal her şeyin üzerine yemin ederim ki, doğru söylüyorum, Bay Mason.»

«Hines size görünmeden apartmana nasıl girdi dersiniz?»

«Bilmiyorum.» Bir anlık sessizlikten sonra kadın devam etti: «Ama girmiş olması gerekir, ceseti yatak odasında bulundu.»

«Orası doğru,» dedikten sonra birdenbire sordu Mason: «Size, onu aramanız için verdiği numaranın neresi olduğunu söyledi mi?»

«Hayır.»

«Telefon ederken onun apartmana girdiğini gördünüz mü?»

«Hayır, ben yukarı çıkana kadar apartmana kimse girmedi.»

«Belki Hines, aynı binanın bir başka dairesinde oturuyordu ve size verdiği numara da oraya aitti.»

«Tamam. Böyle olmalı. O zaman anlattıklarıma inanılır, değil mi?»

Mason kadını dikkatle süzdü:

«Anlattıklarınızın doğru olduklarından emin misiniz?»

«Anlattığım her şey gerçekti, Bay Mason,» dedikten sonra ekledi kadın: «Ama pek inandırıcı değil.»

ON BİRİNCİ BÖLÜM

MASON, hapishanenin kabul salonundaki telefon kulübesinden, Drake'i aradı.

«İşler nasıl?» diye sordu, Detektif.

«Pek iyi değil, ama elimde bir ipucu var, Paul!»

«Nedir!»

«Della'dan, kadınların Hines'ı aradıkları numarayı öğren. Telefonun adresini bul. Özellikle Hines'ın, aynı apartmanın başka bir dairesinde oturup oturmadığını bilmek istiyorum.»

«Polis, dostun Hines üzerine bilinecek ne varsa ortaya çıkaracaktır,» dedi Drake. «Adam orada değil, beş yıldan beri, şehir dışındaki bir otelde oturuyormuş. Bekâr ve içine kapanık bir adammış. Arada bir, küçük ölçülerle kumar oynarmış. Para konusunda oldukça hırslı olduğunu söylüyorlar.»

«Buna rağmen araştır, Paul. Çok önemli. Sonucu mümkün olduğu kadar çabuk bana bildir. Reedley'in apartmanı ya da komşuları üzerine neler öğrenebildin?»

«Bir iz bulduk sanırım, Perry: İlgili olduğu kadının adı Daphne Gridley. Mesleği dekoratör. Bir süre de iç mimarî dalında çalışmış. Beş, altı yıldan beri orada oturuyormuş. Reedley de, şimdiki apartmanını onun yardımıyla bulmuş.»

«Nasıl bir kadın, Paul?»

«Nefis.»

«Kaç yaşlarında?»

«Yirmi altı, yirmi yedi.»

«Sarışın mı, esmer mi?»

«Kumral.»

«Zengin mi?»

«Beş, altı yıl önce oldukça hatırı sayılır bir mirasa konmuş. Oyalanmak için çalışıyor.»

«Bunlar sadece düşündüklerimizi doğruluyor, pek işimize yaramadı, Paul.»

«Bilinmez, belki ilerde Reedley'le uğraşırsan, işine yarar. Daphne Gridley'le daha ilgilenmeye değer mi dersin?»

«Buna kendin karar ver. Benim işim başımdan aşkın. Mümkün olan her türlü yardıma ihtiyacım var. İlk iş olarak telefon numarasıyla ilgilen, Paul. Ben yarım saata kadar seni ararım.»

«Olur,» dedi Drake. «Polis bize bozulacaktır ama, bir defa denemekten zarar gelmez. Nasıl olsa yasaklayamazlar.»

«Belki polisin bundan haberi yoktur. Hines'ın kumar oynadığını biliyorlar ama, telefon numarası üzerine hiç soruşturma yapmadıklarını duyarsam, şaşmam. Neyse, seni sonra ararım.»

«Olur. Ama çabuk ol, Perry. Bayan Winters'in durumu hiç de parlak görünmüyor.»

«Ben bilmiyor muyum? Aleyhinde delil dolu. Neyse ki, avukatı değilim. Bu da bir avuntu sayılır.»

Mason telefonu kapattıktan sonra otomobiline

binerek, az ilerideki bir pansiyona gitti. Pansiyonu işleten kadın bir zamanlar Mason'ın müşterisi olmuştu.

«Merhaba, Mae,» dedi Avukat. «Bayan dostumuz nasıl?»

«İyi, Bay Mason. 211 numarada. Bir buçuk saat kadar önce ona kahvaltı götürdüm. Zahmet olmasın diye, kahvaltıya inebileceğini söyledi. Ama ben, siz durumu ayarlayıncaya kadar ortalıkta gözükmemesi gerektiğini hatırlattım.»

«Güzel,» dedi Mason. «Teşekkürler, Mae.»

Mae Bagley, otuz yaşlarında, sarışın, uzun boylu, hoş bir kadındı. Mason'a bakarken yüz çizgileri yumuşadı. «Belki birisi polise söyler diye, onu deftere de yazmadım, Bay Mason. 211 numara boş gözüküyor.»

«Bunu yapmamalıydınız, Mae.»

«Onun saklanması gerektiğini söylediniz.»

«Çok düşünceli davranmışsınız, fakat sizin için...»

«Benim için üzülmeyin, Bay Mason. Sizin için her şeyi yaparım!»

«Teşekkürler, Mae. Çok iyisiniz. Artık yukarı çıkayım.»

Mason ikinci kata çıkarak 211 numaranın kapısını vurdu.

Eva Martell, sanki arkasında bekliyormuş gibi hemen kapıyı açtı. Sokak kıyafetiyleydi. Gelenin Mason olduğunu görünce, yüzü aydınlandı.

«Ah, sizi gördüğüme öyle sevindim ki. Kadının, kahvaltı tepsisini almak için geldiğini sanmıştım. Buyurun, oturun lütfen. Bu koltuğa buyurun, daha rahat. Ben pencerenin yanında oturacağım.»

Mason şapkasını çıkartarak oturdu ve kıza sigara ikram etti. Eva Martell başını salladı:

«Çok sigara içiyorum. Biraz sinirliyim de. Ne olacağını bilmeden sadece beklemek... Söyleyin, Bay Mason! Adelle Teyze daha serbest bırakılmadı mı? Her şey düzelecek mi dersiniz?»

«Size kötü haberlerim var, Eva. Sözü uzatmayacağım, çünkü vaktimiz yok. Açıkça söyleyeceğim.»

Kızın yüz ifadesi değişmedi, sadece gözleri merakla büyümüştü

«Anlatın,» dedi.

«Polis, Adelle Winters'in aleyhinde şüphe götürmez deliller buldu.»

«Yani... şey... nasıl...»

«Cinayet ve hırsızlık suçlarından.»

«Hırsızlık mı?»

«Hines'ın size para vermek için çıkarttığı cüzdanı hatırlıyor musunuz?»

«Evet.»

«Polis, hapishanede arama yaptığı zaman, bu cüzdanı Bayan Winters'in üzerinde bulmuş.»

İnanılacak şey değil. Adelle Teyze cüzdanı almış olamaz. Bana kesinlikle bir şey derdi.»

«Cüzdanı almış,» dedi Mason. «Bana kendisi söyledi bunu.»

«Ne zaman?»

«Tabancayı almak için yukarı çıktığı zaman cüzdanı oturma odasında, yerde bulmuş O sırada her halde Hines ölmüştü, katil de yatak odasında saklanmıştı.»

«Bay Mason, buna inanamam.»

«Siz bile inanmadınız. Ya jüri ne yapar dersiniz?»

«Ben... Bilmem ki.»

«Pekâlâ. Bu yüzden siz de işe karıştırınız. Savcının bürosunda sizi temize çıkartmak için uğraştım ama, başaramadım. Aranıyorsunuz »

«Suç ortağı diye mi?»

«Adelle Winters'le işe karıştığınız için.»

«Ama ben bir şey bilmiyordum ki.»

«Yalan ifade verdiniz ve imzaladınız.»

«Ben... sebep yoktu ki... Nasıl olduğunu biliyor musunuz, Bay Mason?»

«Ceseti bulduğunuz zaman bana telefon edip gelmemi istediğinizi hatırlıyor musunuz?»

«Evet.»

«O zaman Adelle Teyzeniz neredeydi?»

«Yanımda.»

«Oturma odasında mı?»

«Evet.»

«Ya ceset neredeydi?»

«Yatak odasında.»

«Siz telefonla konuşurken, Adelle Teyzeniz ne yapıyordu?»

«Eee, O... Yatak odasına gidip, adamın ölüp ölmemiş olduğuna baktı.»

«Bunu yaparken, Hines'ın cebinden cüzdanı pekâlâ almış olabilir.»

«Bay Mason, Adelle Teyze böyle bir şey yapmaz.»

«Ama istese yapabilirdi.»

«Yapmazdı.»

«Yani yapabileceği kadar vakit yok muydu?»

«Evet, vardı; ama böyle davranmış olamaz.»

«Hines onun tabancasıyla öldürüldü. İçinde üç bin dolardan fazla para olan cüzdan onun üzerinde bulundu. Savcı belki de Hines'ın parayı vermemek için karşı koyduğunu ve teyzenizin de onu vurduğunu iddia edecektir. Siz de işe iyice karıştınız. Savcı, sizi teslim etmem için, bana bu gün on ikiye kadar süre tanıdı. Üzgünüm ama teslim olmanız gerekiyor. Eva.»

«Ne söylerseniz yaparım, Bay Mason.»

«Biraz önce savcıyla pazarlık etmek istedim. Genellikle itiraz etmezlerdi ama, bu sefer elindeki delillerin sağlamlığına güvenen Gulling, teklifimi kesinlikle geri çevirdi ve bana ancak öğlene kadar süre tanıdı. Şu anda her şey onun elinde. Saat on bir buçuk olmadan, ne yapıp edin, bir taksiye binerek emniyet amirliğine gidin ve teslim olun. Öyle yapmanızı söylediğimi açıklayın. Ama sorulara karşılık vermeyin. Özellikle dün gece nerede olduğunuzu söylemeyin. Yapabilir misiniz?»

«Evet.»

«Ağzınızdan söz kaçırmayın. Unutmayın, ne kadar basit görünürse görünsün, hiç bir soruyu cevaplandırmayın. Anlaşıldı mı?»

«Evet.»

«Herkes size benim yanlış yol gösterdiğimi, böylece başınızı büsbütün belâya sokacağınızı söyleyecektir. Eğer bana güveniyorsanız, istediklerimi yaparsınız. Tamam mı?»

Eva üçüncü defa «Evet,» dedi.

«Aferin, şimdi işimize bakalım. Burada telefon var mı?»

«Aşağıdaki koridorda var.»

«İyi. Oradan telefon ederim. On bir buçukta arabaya binip on ikiden önce polis müdürlüğüne gitmeyi unutmayın. Ben sizi orada görürüm. Ağzınızı sıkı tutun.»

Aşağıya inen Mason, Drake'in numarasını çevirdi. Telefon açılınca:

«Merhaba, Paul!» dedi. «Yeni bir şey var mı?»

«Neredeyse falcı olduğuna inanacağım,» diye karşılık verdi Drake. «Telefon numarası, Siglet Manor'un bu dairesine ait. Dördüncü katta, merdivene en yakın olan. Orada Carlotta Tipton adında

bir kadın oturuyor. Öğrendiğimize göre, modellik yapıyor. Sabahları evinden on birde çıkıyor, kirasını hep zamanında ödüyor. Oldukça güzel giyinmesine rağmen, sürekli bir mesleği yok. Bunlar işine yarar mı, Perry?»

Mason sırıttı:

«Hem de pek çok, Paul. Hemen, Della Street'i bul. Ona söyle: Steno bloğunu ve kalem alsın. Son hızla, Siglet Manor apartmanına gelin. Ben de hemen oraya gidiyorum.»

ON İKİNCİ BÖLÜM

PAUL DRAKE, Siglet Manor apartmanının önünde durduğu zaman. Perry Mason'ın arabası da köşeyi döndü ve Drake'inkinin arkasına yanaştı.

Kaldırımda yürürlerken Della Street:

«Yetiştik, Patron!» dedi. «Bir an, geç kalacağımızı sandım.»

«Şimdilik, sanırım polisten ilerideyiz, Perry,» dedi Drake. «Carlotta Tipton'ı bu gün ziyaret eden olmamış; daha doğrusu, adamlarım kimseyi görmemişler. Bizim çocuklardan biri karşıda. Benim de yukarıya çıkmam gerekli mi, Perry?»

«Sadece sen değil, Paul. Eğer karşıdaki adamınsa onu da çağır. Tanığa ihtiyacımız var.»

Drake'in işareti üzerine karşıdaki arabadan inen bir adam onlara doğru geldi.

«Frank Holt'u tanıyor musunuz?» diye sordu Drake. «Bayan Street ve Perry Mason, Frank.» El sıkıştıktan sonra Drake devam etti. «Carlotta Tiptonla görüşmeye gidiyoruz. Sen de tanık olarak ya-

nımızda bulunacaksın. Gözlerinle kulaklarını iyice aç ki, sonradan olanları hatırlayasın. Haydi gidelim.»

Apartmanın dış kapısının önünde durdular.

«Ne yapacağız,» diye sordu Drake. «Onun katını mı çalalım, yoksa kapıcınınkini mi?»

Mason karşılık verdi:

«Eğer yanında anahtar varsa, belki kapıyı açarız. Bu tip kapıları açmak pek zor olmasa gerek.»

«Amma da rahatsın, Perry.»

«Haydi Paul aç şu kapıyı!»

Drake, sorar gibi Frank Holt'a baktı:

«Yanında anahtar var mı, Frank?»

«Tabiî,» diyerek kapıyı açtı Holt.

Sonra Mason, direktif vermeye başladı:

«Sadece ben konuşacağım. Şapkalarımızı çıkartmayacağız. Bence, polis gibi davranmanın en iyi yolu bu. Haydi, artık.»

Dördüncü kata çıkarak Carlotta Tipton'ın dairesini buldular. Mason kapıyı çaldı. İçeride önce bir hareket oldu, sonra sanki yerde bir şeyler sürükleniyormuş gibi sesler geldi.

Sonunda kapı açıldı. Aralıktan başını uzatan kadın, karşısındaki grubu görünce geriledi.

«Ne... Ne istiyorsunuz?»

Mason sert bir tavırla onun yanından geçerek içeriye girdi. Kadının, eşyalarını toplamakta olduğu anlaşılıyordu. Dolabın üzerine katlı elbiseler dizilmiş, bir bavul da yarı yarıya giyecekle doldurulmuştu. Kapalı ve özenle bağlanmış bir başka bavul da kapının açılması için kenara çekilmişti.

Ortadan biraz uzun boylu, kibar tavırlı ve kırmızı saçlı, güzelce bir kadındı. Yaşı otuz çevresinde gösteriyordu. Bir etekle bluz giymiş, makyaj yapmamıştı. Gözleri sanki biraz önce ağlamış ya da uyumamış gibi hafifçe şişti.

Della, doğru masanın yanındaki bir iskemleye giderek oturdu ve not defterini açarak kalemini eline aldı.

Frank Holt pencerenin yanına gitti, cebinden bir puro çıkartarak ucu yukarıya bakar biçimde ağzına yerleştirdi, sonra parmaklarını yeleğinin saat cebine sokarak bekledi.

«Eh, Bayan Carlotta! Durum oldukça kötü gözüküyor, değil mi?» diye söze başladı Mason.

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Apartmanınızdaki olaylardan söz ediyorum.»

«Sorun o değil. Ben... bir dost kaybettim.»

«Bize onu anlatır mısınız?»

«Öldürüldüğünden başka bir şey bilmiyorum.»

«Ona âşık mıydınız?»

«Arkadaşımdı...»

«Kiranızı o mu veriyordu?»

«Hayır.»

«Her halde artık bu evde kalmak istemiyorsunuz.»

Kadın karşılık vermedi.

«Konuya dönelim,» dedi Mason. «Hines buradan telefonla aranıyordu, işlerini buradan mı yönetirdi?»

Kadının gözlerinde şaşkın bir bakış vardı.

«Bob'un işlerini pek bilmezdim,» diye karşıladı.

«Ama onu telefonla buradan aradıklarını, sonra hemen onun da birini aradığını biliyorsunuz, değil mi?»

«Evet.»

«Kimi aradığını biliyor muydunuz?»

«O zaman bilmiyordum.»

«Telefonla konuştuğu kimseye hemen araması için bir numara veriyor muydu.»

«Evet.»

«Şimdi bana, dün neler olduğunu anlatsanız. Ta-

banca sesi duydunuz mu? Cinayet üzerine neler biliyorsunuz?»

«Siz kimsiniz?»

«Adım Mason'dır.»

«Bob çok iyi dostumdu. Evlenmek istiyorduk. Onu pek takdir ederdim. Sonra bu kadınla ilgisi olduğunu öğrendim.»

«Hangi kadınla?»

«Helen Reedley, tabiî.»

Mason çabucak Drake'e baktı.

«Helen Reedley'in, Hines'ın metresi olduğunu mu söylüyorsunuz?»

«Evet.»

«Bu sabah gazeteleri gördünüz mü?»

«Hayır. Birazdan çıkıp alacaktım. Haberleri genellikle radyodan dinlerim.»

«Anlıyorum. Peki, Helen Reedley'le olan ilgisini nereden duydunuz?»

«Hareketleri değişmişti. Sonradan neler döndüğünü anladım.»

«Nasıl?»

«Kendisinde bu apartmanın bir başka dairesinin anahtarı vardı.»

«Kaç numaralı dairenin?»

«326 numara. Anahtarda yazılıydı.»

«Orada kimin oturduğunu biliyor muydunuz?»

«Kapıcıdan sorup öğrendim.»

«326 numarada Helen Reedley mi oturuyordu?»

«Evet.»

«Hines'ın telefon ettiği esrarengiz kimse o muydu?»

«Evet. O zaman bir bağlantı kurdum.»

«Hines dışarı çıktığı zaman ne oluyordu? Helen Reedley'e haberleri siz mi bildiriyordunuz?»

«Hayır, bana hep onu bulabileceğim bir telefon

numarası bırakırdı. Eğer ben onu bulamazsam, her yarım saatta bir o arardı. Bu konuda çok dikkatliydi.»

«Mesleği üzerine ne biliyorsunuz?»

«Bir şey bilmiyorum.»

«Anahtar sorununu ne zaman keşfettiniz?»

«Önceki gün.»

«Ne yaptınız?»

«O dairenin kime ait olduğunu araştırdım ve Helen Reedley'in oturduğunu öğrendim.»

«Hines'a bu konuda bir şey sordunuz mu?»

«Hayır. Erkeklere bizi kiminle aldattıklarını sormanın anlamı var mı?»

«Peki, ne yaptınız?»

«Dün akşam üstü onu izledim. Asansörü çağırmadı. Merdivenlerden üçüncü kata indi.»

«Siz de arkasından mı gittiniz?»

«Evet.»

«Sonra ne yaptı?»

«O kadının dairesine girdi.»

«Kapıyı vurdu mu?»

«Evet, vurdu ve bir süre bekledi. Koridorun ucundan onu gözetliyordum.»

«Karşılık veren olmadı mı?»

«Hayır. O zaman cebinden anahtarı çıkartarak kapıyı açtı ve içeri girdi.»

«Siz ne yaptınız?»

Kadın, Mason'a birdenbire düşmanca baktı.

«Söylesenize,» dedi. «Bunları neden soruyorsunuz?»

Mason hemen:

«Sanırım, hapse girmek istemiyorsunuz?» diye karşılık verince kadının öfkesi söndü. «Hayır, ben sadece...»

«Evet, ne yaptınız? Konuşun lütfen.»

«Eee... Biraz bekledim, sonra gidip kapıya vurdum.»

«Ne oldu?»

«Kapı açılmadı.»

«Bir şey söylediniz mi?»

«Hayır. Sadece üç dört defa kapıyı vurdum. Kimse açmayınca anladım; içeride o kadınla beraberdi.»

«Sonra ne yaptınız?»

«Apartmana dönüp eşyalarımı toplamaya başladım. Şimdi keşke onunla kavga etseydim, diyorum. Belki hayatını kurtarırdım.»

«Hines apartmana girdiğinde saat kaçtı?»

«İki olmamıştı. Belki ikiye beş vardı.»

«Sonra ne yaptınız?»

«Burada kalmam için neden yoktu artık. Denver'de bir erkek arkadaşım vardır. Beni her zaman oraya çağırıyordu. Belki de evleniriz. Onu çok beğenirim, ama Bob'u seviyordum.»

«Ya cinayeti ne zaman duydunuz?»

«Dün akşam, aşağıda birkaç kişi konuşuyordu.»

«Gazete almamış mıydınız?»

«Almıştım, ama akşam gazetelerinde yoktu.»

«Bu sabah gazete almak için çıkmadınız mı?»

«Hayır, çıkmadım.»

«Dostunuz bu apartmanda öldürüldü. Sizse, ayrıntıları öğrenmek için çıkıp gazete bile almıyorsunuz. Onu kimin öldürdüğünü merak etmediniz mi?»

«Helen Reedley öldürdü. Bunu polis de biliyor.»

«Helen Reedley'i hiç gördünüz mü?»

«Gördüm.»

«Ne zaman?»

«Önceki gün, asansörde. Ben dördüncü kattan bindim, o kadınlar da - Helen Reedley'le o yaşlı kadın üçüncüden bindiler.»

«O zaman Helen Reedley'le Bob Hines arasındaki ilgiyi biliyor muydunuz?»

«Eee..... evet.»

«Ona hiç bir şey söylemediniz mi?»

«Hayır, söylemedim.»

«Kendisini dikkatle incelediniz mi?»

«Tabiî.»

Mason genç kadını bir süre düşünceyle süzerek, sakin bir tavırla:

«Helen Reedley, Bob Hines için para sorunu dışında, hiç bir şey ifade etmiyordu,» dedi.

«Anlamadım Ne demek istiyorsunuz? Onda apartmanının anahtarı vardı. O...»

«Tabiî, vardı. Ama apartmanda oturan Helen Reedley değildi. Asıl Helen Reedley, Bob Hines'ı, yerine bir benzeri kadın bulmakla görevlendirmişti.»

«Nasıl benzer?»

«Apartmana yerleşip, Helen Reedley'miş gibi davranacak birisi. Hines gazeteye ilân vererek, belli tipte bir esmer kız aradığını bildirdi.»

Kadının gözleri hayretle açıldı:

«Bu söylediklerniz doğru mu?»

Mason, cüzdanından ilânı çıkartarak uzattı. Kadın bunu okuduktan sonra geri verdi. Dudaklarını sıkarak, bir süre ağlamamak için kendini sıktı. Sonra birdenbire başını ellerinin arasına alarak ağlamaya başladı.

Mason, kadın sakinleşinceye kadar bekledi. Sonra yavaşça ekledi:

«Görüyorsunuz, Carlotta! Kuşkularınız bütünüyle yersizdi. Kıskançlık sonucu onu öldürmeniz için hiç bir neden yoktu Artık neler olduğunu anlatın.»

Kadın, göz yaşlarıyla ıslanan yüzünü kaldırarak:

«Her şeyi anlattım,» dedi.

«Hayır, anlatmadınız. Apartmana gidip kapıyı

vurdunuz, Hines açmayınca bağırarak içeride olduğunu bildiğinizi söylediniz. O zaman kapıyı açtı, siz içeriye daldınız, öfkenizden çekinen Hines, durumu anlatmaya çalışarak geriledi ve yatak odasına girdi. O sırada tabanca gözünüze ilişti. Öfkeden ne yaptığınızı bilmiyordunuz. Tabancayı kaparak onu vurdunuz.»

«Benden ne istiyorsunuz, cinayeti bana mı yüklemeye çalışıyorsunuz?»

«Gerçeği anlatmanızı istiyorum. Eğer böyle olmadıysa nasıl oldu?»

«Size neden her şeyi anlatayım? Kimsiniz? Polisten misiniz?»

«Bir dakika, şunu halledelim. Hines'ın, Helen Reedley'in dairesine girdiğini gördükten sonra bir şey yapmadınız mı?»

«Yukarı çıkıp eşyalarımı toplamaya başladım.»

«Denver'deki dostunuzun adı nedir?»

«Adını söylememeyi tercih ederim.»

«Ama ben bilmek istiyorum. Onunla konuştunuz mu?»

«Ee..... Ben..... Onunla dün akşam telefonla konuştum.»

«Buradan mı?»

«Hayır. Genel bir telefondan.»

«Adı nedir?»

«Söylemeyeceğim.»

«Oraya gitmenizi isteyip istemediğini sordunuz mu?»

«Sordum.»

«Saat kaçta telefon ettiniz?»

«Bunu da söylemeyeceğim.»

«Sakın onu gece değil de, akşam üstü aramış olmayasınız?»

«Ne münasebet.»

«Hangi genel telefondan aradınız?»

«Artık hiç bir sorunuza karşılık vermeyeceğim. Sizin... Siz polis misiniz?»

Mason hemen atıldı:

«Bakın, Carlotta! Biz bu cinayetin soruşturmasını yapıyoruz. Öğreneceğim her şey işimize yarayabilir. Her halde Bob Hines'ın katilinin cezasını bulmasını istersiniz değil mi?»

«Polis misiniz?»

«Hayır. Ben avukatım, bu iki bay da detektiftirler.»

«Polisten mi?»

«Ne fark eder,» diye sordu Mason «Bir şeyler mi saklıyorsunuz?»

«Buraya her gelene bildiklerimi anlatacak değilim. Ben sizi polis sanmıştım.»

Mason, Della'nın yazdıklarını izleyerek karşılık verdi:

«Neden böyle sandığınızı anlamıyorum. Biz polis olduğumuzu söylemedik. Sadece, size bazı şeyler sormak için uğramıştık. Adımın Mason olduğunu söylemiştim. Avukat Perry Mason'ım »

«Oh! Perry Mason sizsiniz, ha?»

«Evet.»

«Bu cinayetle neden ilgileniyorsunuz?»

«Size, Robert Hines'ı kimin öldürdüğünü aradığımı söyledim.»

Kadın inatla:

«Öyleyse polise gidin,» dedi.

«Her halde öyle yapacağım. Anlattıklarınız çok ilgi çekici.»

«Size anlatmakla aptallık ettim. Beni korkuttunuz.»

«Neden korktunuz?»

«Sizi ilgilendirmez.»

«Bizi polis sandınız ve polisten korkuyorsunuz.»

Kadın karşılık vermedi.

«Haydi!» dedi Mason. «Yeteri kadar anlattınız aslında, Carlotta. Bundan sonra susmakla bir şey kazanmazsınız.»

«Artık gitmenizi istiyorum. Toplanmamı bitirmem gerek. Başka anlatacak bir şey kalmadı.»

«Dün akşam üstü, Helen Reedley'in apartmanına girdiğiniz zaman ilk gözünüze çarpan şey ne oldu?»

«İçeri girmedim. Size Bob'u izlediğimi söyledim. Buna ekleyecek bir şeyim yok. Ne kadar uğraşırsanız uğraşın, ağzımdan başka söz alamazsınız.»

«Ama onun içeri girdiğini gördünüz, değil mi?»

Mason'un sorusu karşılıksız kaldı.

«Komodinin üzerinde tabancanın durduğunu da biliyorsunuz.»

Kadın yine karşılık vermedi, dudaklarını kısmış oturuyordu. Della'nın kendisine işaret ettiğini gören Mason:

«Bu kadar yeter. Haydi, gidelim» dedi.

Hiç konuşmadan, Carlotta Tipton'ın katından ayrıldılar.

Koridorda Drake sordu:

«Eee, Perry, ne dersin?»

Mason sırıttı:

«Hiç bir şey. Çünkü beni ilgilendirmiyor. Bu polisin işi.»

«Sence adamı o mu öldürdü?»

«Kesinlikle öyle. Olayları sırayla düşün, Paul! Bob Hines; Adelle Winters'e, Carlotta'un apartmanının telefon numarasını vermişti. Bütün plan açıkça ortada. Helen Reedley'i arayan olursa, Adelle Winters bir bahane buluyor, sonra da hemen Hines'a bildiriyordu. Hines da Helen Reedley'e haber veriyor ve o da bulunduğu yerden arkadaşını arıyordu. Böylece,

kimse Helen Reedley'in nerede olduğunu bilmiyordu.

Dün akşam üstüyse, şöyle geçmiş olmalı: Adelle Winters'le Eva Martell, benim direktifime uyarak apartmandan ayrıldılar. Aşağıya indikleri zaman, Adelle Winters, Hines'a haber vermek gereğini duydu. Ben haber vermesini söylemiştim. Her halde verirse iyi olacağını düşünmüş olacak. Önce akıl danışmak için beni aramış. Ama hat meşgul çıkınca, bu kez Hines'ın verdiği numarayı aramış. Orada da telefonu açan olmamış. Şimdi bunun ne anlama geldiğini anladınız mı? Yani, Adelle Winters'in aşağıda beklediği beş on dakikalık süre içinde. Carlotta Tipton'ın apartmanında kimse yoktu. Bu sırada kadın Robert Hines'ı izleyerek Reedley'in katına inmişti.

Drake kuşkuyla:

«Elindeki delillerle, Hines'ı kadının öldürdüğünü tanıtlaman için çok vakte ihtiyacın olur,» diye karşılık verdi.

Mason güldü:

«Savcının da, onun öldürmediğini tanıtlaması için çok zamana ihtiyacı olacak. Ne pahasına olursa olsun, davayı Adelle Winters'in aleyhine çevirmek isteyecektir. Belki tetiği gerçekten Carlotta Tipton'ın çektiğini tanıtlayamam ama, ne de olsa Adelle Winters'le Eva Martell'in suçlu oldukları üzerine bir kuşku uyandırırım.»

«Orası doğru,» dedi Drake.

«Şimdi Helen Reedley'i bulacağız, Paul.»

«Polis de onu arıyordur,» dedi Drake. «Gerçi onlar elde ettiklerinden memnunlar ama, yine de ayrıntıları tamamlamak için Reedley'i de ortaya çıkarmak isteyeceklerdir.»

Sigarasını yakmadan çiğneyen Frank Holt ekledi:

«Siz kadınla konuşurken ben biraz çevreyle ilgilendim. Telefonun önünde yazılı bir kâğıt duruyordu; aldım, bakın! Belki bu numaralar işinize yarar.»

Mason küçük listeyi keyifle okuduktan sonra:

«Paul!» dedi. «Bu numaralardan biri, kesinlikle Helen Reedley'in oturup, Hines'dan haber beklediği yerindir. En çabuk şekilde bu numaraların kimlere ait olduğunu öğrenmen ne kadar sürer?»

«Kaç numara var?»

«Bir düzine kadar,» diye atıldı Holt.

«Epey uzun iş, Perry. Ama eğer talih yardım ederse -diyelim- yarım saatta sonucu elde ederiz.»

«Ben büromda olacağım,» dedi Mason. «Oraya haber ver. Carlotta'u da izlettir. İzini kaybetmek istemiyorum.»

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MASON bürosuna henüz girmişti ki telefon çaldı. Drake'in sesi oldukça heyecanlıydı:

«Numaralardan üçünü kontrol ettik, Perry.»

«Ne buldunuz?»

«Bir tanesi, kat kat kiraya verilen bir pansiyona ait. Helen Reedley, orada sahte bir adla kalıyor.»

«Şimdi neredesin, Paul?»

«Tenth and Washington çevresinde bir eczanede.»

«Helen Reedley'in kaldığı yer oradan çok uzakta mı?»

«Sekiz, on blok ileride.»

«Beni orada bekle, hemen geliyorum.»

Şapkasını alırken, Della:

«Harry Gulling'i aramamı söylemiştiniz,» dedi. Mason omzunun üstünden:

«Sonra,» diye bağırdı. «Dönünce ben ararım.»

Paul Drake'le buluştuktan sonra Yucca Arms pansiyonuna gittiler.

«Hangi adla kalıyor?» diye sordu, Mason.

«Genevieve Jordan adıyla.»

«Onun, Helen Reedley olduğundan emin misin?»

«Öyle gözüküyor. Tanıma tam uyuyor. Kaç numarada kaldığını biliyoruz, sormaya gerek yok. Son derece ciddî geç ve doğru yukarı çık. O zaman kimse bir şey sormaz.»

50—B numaralı kata çıktılar ve Mason kapıyı vurdu. İçeriden bir kadın sesi «Kim o,» diye seslendi.

«Ben, Mason!»

«Ben... Sanırım, yanlış geldiniz.»

«Yanlış gelmedim.»

«Kimsiniz?»

«Perry Mason.»

«Ben... Sizi tanımıyorum.»

«İsterseniz kapının arkasından bağırarak da konuşabiliriz. Hangisini tercih edersiniz?»

«Ne yaparsanız yapın,» diye bağırdı kadın. «Sizi tanımıyorum. eğer hemen gitmezseniz polis çağırırım.»

Mason sesini yükselterek bağırdı:

«Kocanız sizi detektiflere izlettirdiği zaman, siz de...»

Bir sürgünün aceleyle geri çekildiği duyuldu ve kapı açıldı. Eşikte duran Helen Reedley kızgın gözlerle Mason'a bakıyordu:

«Siz, ömrümde gördüğüm en adi...» Paul Drake'i görünce, anîden sustu.

Mason pişkinlikle:

«İçeri gel, Paul!» dedi.

Helen Reedley alayla:

«Lütfen buyrun,» dedi. «Bay Mason'ın dostlarının ziyareti benim için onurdur. Girin, yemeğe kalmaz mısınız?»

Mason'la Drake içeri girdiler. Mason kapıyı kapatırken:

«Sözü uzatmazsanız işimiz kolaylaşır, Bayan Reedley,» dedi.

«Sahi mi?»

Mason nazikçe devam etti:

«Dost olmamamız için hiç bir neden yok. Kızdığınız zaman âdeta vahşîleşiyorsunuz. Ama böyle bir şey elde edemeyince tatlılıkla başka taktikler deniyorsunuz. Siz iyi bir avukat olursunuz.»

«Ya, öyle mi? İltifat ediyorsunuz İsteğiniz nedir?»

«Gerçeği öğrenmek istiyoruz.»

«Öğrenmek istediğiniz her şeyi size anlatmıştım.»

«Size arkadaşım Paul Drake'i tanıştırayım. Drake, detektiflik bürosunun sahibidir. Bu işte bana yardım ediyor.»

«Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Drake. Rahatınıza bakın. Anı defterimi görmek ister misiniz? Ya da dostlarımın listesini?.. Birkaç resme ne dersiniz?»

Mason, kadının alaylı konuşmasına aldırmadan:

«Gerekirse o söylediklerinizi başka yoldan da elde edebiliriz,» dedi.

«Bana şantaj mı yapmak istiyorsunuz?»

«Nasıl isterseniz öyle düşünün.»

«Şantajdan nefret ederim.»

«Nasıl olsa benden de nefret ediyorsunuz. Şimdi artık her şeyi anlatsanız, nasıl olur?»

Kadın bir süre düşünceyle Mason'u süzdükten sonra, birdenbire gülerek: «Mücadele etmesini bilen erkekleri severim,» dedi.

Mason karşılık vermedi.

Kadın devam etti:

«Biliyorum, istediğimi elde etmek için taktik değiştirdiğimi düşünüyorsunuz. Fakat yanılıyorsunuz. Oyuna katılmaya karar verdim!»

«Haydi öyleyse topu ortaya atın,» dedi Mason.

«Kocamı gördünüz mü?»

«Evet, gördüm.»

«İnsan karakterlerini değerlendirir misiniz?»

«Bazen denerim.»

«Güzel, o halde onu gördünüz. Huzursuz, sürekli kaynayan, malına karşı kıskanç, kibirli, gururlu, enerjik, kudretli ve başarılı...»

«Durun! Bir sürü düzensiz nitelik saydınız,» diye söylendi, Mason.

«Aslında düzensiz bir insandır da, Bay Mason. İş hayatında başarılıdır, çünkü pek az insan onunla ilk karşılaşmanın darbesine ya da onu izleyen baskıya dayanabilir. Orville, kendine rahat vermediği gibi, yanındakilere de rahat huzur yüzü göstermez.»

«Onun karısı olmanın bir hayli güç olacağını tahmin ediyorum.»

«Karısı olmak gerçekten güç. Ama bir kez olduktan sonra bu işten kurtulmak daha da güç.»

«Doğru.»

«Orville'e ilk başta hayran olmuştum. Herkese kişiliğini kabul ettirmesi, doymak bilmeyen ilerleme hırsı, o zamana kadar kimsede görmediğim özelliklerdi. Erkekleri iyi tanıdığımı, onlarla biraz konuştuktan sonra hemen karakterlerini anlayacağımı sanırdım.»

«Orville'in karakterini ilk bakışta anlayamadınız mı?»

«Hemen anlayamadım.»

«Artık biliyor musunuz?»

«Evet.»

«Ondan bıktınız mı?»

«Sanmam. Onu hiç sevdim mi bilmiyorum. Sade-

ce, sınırsız yükselme isteğine hayran olmuştum. Beni gördüğü andan itibaren sahip olmak istedi. Bir şeyi istediği zaman, önüne çıkan bütün engelleri yıkar, geçer.»

«Tabiî sonunda onunla evlendiniz Yani, bu anlattıklarınız, bir tür geçmişi anma.»

«Hayır, değil. Sadece olanların açıklaması.»

«Peki, sonra ne oldu?»

«Altı ay kadar önce, ömrümde ilk defa gerçekten âşık oldum.»

«O zaman ne yaptınız?»

«Bir kadının yapabileceği en büyük hatayı işledim.»

«Ama çok görülen bir hata,» diye atıldı Mason.

Kadın sabırsızca başını salladı:

«Anlamadınız. Onu demek istemedim. Orville'e giderek her şeyi açıkladım. Hoşuma giden birine rastladığımı, kendisinden ayrılmaya karar verdiğimi, ama dostluğumuzun bozulmasını istemediğimi anlattım.»

«Bu sizce hata mıydı?»

«Kesinlikle. Aslında gidip ona, evlendiğimizde bu evliliğin uzun sürmeyeceğini düşündüğümü, fakat onu gittikçe daha çok severek, artık hayatım boyunca yanından ayrılmak istemediğimi söylemeliymişim. Başkalarıyla ilgisi olduğunu biliyordum. Aslında onun tipindeki bir adamın bir tek kadına bağlı kalması beklenemez. Benimle ilgilenmiyordu sanmayın. Sadece, başka kadınlar âdeta uçarcasına ona geliyorlardı. Eğer akıllı davranıp dediğim gibi konuşsaydım, şimdi serbest olurdum.»

«Demek ona gidip gerçeği söylediniz. Sonra ne oldu?»

«Onu tanısaydınız, sonra ne olabileceğini bilirdiniz. Ben karısı, yani kişisel malıydım, beni kaybetme-

ye niyeti yoktu. O büyük Orville Reedley'di. Benim görevimse, onu sevmekti. Başkasını sevemezdim. Gözünde, lütfen adını verdiği bir kadının başka erkeği düşünmesi bile suçtu. Böylece, beklenen sonuç ortaya çıktı. Bana ve malını (!) elinden almak isteyen kimseye karşı ateşli bir düşman kesildi.»

«Sevdiğiniz adamın kim olduğunu biliyor muydu?»

Kadın dudaklarını sıkarak başını salladı:

«Hiç bir zaman bilmeyecek. Öğrenmemeli de.»

Mason sordu:

«Siz ona başkasını sevdiğinizi söyleyip ayrılmak istediğiniz zaman, bu adamın kim olduğunu anlamadı mı?»

«Bu kadar aptal değilim, Bay Mason. Gerçi ona her şeyi anlatmak hataydı ama, sevdiğim adamın adını açıklamam daha büyük hata olurdu. Ona karşı dürüst davranmak istedim ve en büyük hatayı yaptığımı anladım. Ama sevdiğim kimsenin adını açıklamanın ne kadar tehlikeli olacağını iyi bilirim.»

«Tehlike mi?» diye sordu Mason. «Nasıl tehlike?..»

«Bilmiyorum. Kocamın ne şekilde karşı koyacağı üzerine fikrim yok. Ama sevdiğim adam çok kolay incinir. O, vücutça kuvvetli olmadığı gibi zengin de değildir.»

«Ama onu seviyorsunuz.»

«Evet. Belki bana ihtiyacı olduğu için, bir tür annelik duygusuyla. Hep ona yardım etmek isteğini duyuyorum. Çok duygulu ve düşüncelidir. Hayalperest bir kimse olduğu için çelişkilerden her zaman kaçar. Onun, günün birinde bütün isteklerine kavuşacağına inanıyorum.»

Mason güldü:

«Bütün bunları iki sözcükle ifade etmek gerekir-

se; onu seviyorsunuz. Kocanız, sevdiğiniz adamın kim olduğunu öğrenmeye çalışmadı mı?»

«Elindeki her imkânı kullandı. Son olarak da detektiflere baş vurdu. O zaman umudumu kaybettim, sırrımı daha fazla saklayamayacağımdan korktum. En son, bir tek kurtuluş yolu buldum.»

«Yerinize geçecek birini bulmak mı?»

«Daha fazlası. Kendim için yepyeni bir hayat kuracaktım. Kocamın, benimle doğrudan doğruya temasa geçmeyecek kadar gururlu olduğunu biliyordum. O benim, parasız kalınca pişman olup yalvararak kendisine dönmemi bekliyordu. Sanki para için gururumu çiğnermişim gibi. Ona dönmektense, açlıktan ölmeye razıyım.»

Mason gülümseyerek:

«Pek aç kalmışa benzemiyorsunuz,» dedi.

Kadın, sözünün kesilmesine aldırmadan devam etti:

«Kocamı terk ettiğim zaman, çok param yoktu. O da bunu biliyordu. Ben de bildiğinin farkındaydım. Buna rağmen, başkalarının yaptığı gibi kıt kanaat geçinecek, paramı son derece tutumlu harcayacak yerde başka bir çare düşündüm ve...»

«Kumar oynadınız.»

«Evet, kumar oynadım.»

«Borsa oyunları mı, yoksa normal kumar mı?»

«Bildiğimiz kumar. Kazandım. Sonra oynamayı bıraktım. Daha doğrusu, büsbütün çekilmedim, fakat büyük oynamıyordum. Kendime yetecek kadar para kazanmıştım. Bunları bazı yatırımlarda kullandım.. Neyse, bu konuda daha fazla açıklama yapmayayım. Çünkü daha durumum sağlam değil. Eğer kocam yaptığım işi öğrenirse!...»

«Malî sorunlarınızla ilgilenmiyorum. Benim asıl

merak ettiğim, kocanızın sizi detektiflere izlettireceğini nereden öğrendiğiniz.»

Kadın güldü:

«Size kumar oynadığımı söylemiştim. Bu çevredeki çok kimsenin dostluğunu ve saygısını kazandım. Onların çoğu, kazandıkça daha çok kazanmak isteyen hırslı kimseler. Kumardan servet kazananların çoğu, her şeyini yine kumarda kaybeder.»

«Kocanız kumar oynar mı?»

«Evet, oynar. Ama benim gittiğim yerlerde değil. Hastalık ölçüsünde poker meraklısıdır. Seçkin kimselerle büyük oynamayı sever. Arkadaşlarından bazıları tecrübeli, dürüst profesyonel oyunculardır. Kocam, oyun arasında birine; güvenilir bir detektiflik bürosu bilip bilmediğini sormuş. Adam da Interstate Investigators'ı önermiş. Hepsi bu kadar. Arkadaşlarımdan biri de, rastlantıyla aynı masadaymış ve kocamın sorusunu duymuş. Bana gelerek, onun arkama detektifler takmak istediğinden kuşkulandığını söyledi.»

«Ya Hines?» diye sordu Mason.

«Hines bu işte önemsiz bir oyuncuydu. Onunla, aynı apartmanda oturduğum bir arkadaşım aracılığıyle tanıştım. Para için her şeyi yapabilecek bir tipti. Hem de görünüşüne göre, oldukça becerikli sayılırdı.»

«Siz de ona teklif mi yaptınız?»

«Evet. Konunun aslını bilmiyordu. Sadece bir süre için ortalıktan kaybolmak istediğimi ve bu süre boyunca yerime birini bulmayı düşündüğümü biliyordu. Hines orada oturmadığı halde, apartmana serbestçe girip çıktığı için amacıma bütünüyle uyuyordu. Bana yerime geçecek kadar benzeyen esmer bir kız bulmanın zor olmayacağını söyledi. Eğer beni ziyarete gelen arkadaşım olursa - ki bütün arkadaşlarıma, gelmeden önce telefon etmelerini söylemiştim, -

tuttuğumuz kadınlar onlara dışarı çıkmış olduğumu, telefon edenlere de yarım saat sonra arayacağımı söyleyecek ve bunu hemen Hines'a bildirecekler, o da hemen bana haber verecekti. Ben de arayana buradan telefon edecektim. Tabiî, karşımdaki nereden telefon ettiğimi bilemeyecekti.»

«Bu oyunu ne kadar sürdürecektiniz?»

«Kocam, yanımdaki yaşlı kadından ayrılmadan, arada bir Robert Hines'la birlikte yemeğe çıkmaktan başka, kimsenin dedikodu yapmasına fırsat vermeyen son derece dürüst ve kabuğuna çekilmiş bir yaşayış sürdürdüğüme inanana kadar.»

«Kocanızın bu tuzağa düşeceğini sanıyor muydunuz?»

«Bundan emindim.»

«Neden?»

«Size kocamın karakterini tanımakta yanıldığımı, ama bu hatamı tekrarlamamaya kararlı olduğumu söylemiştim. Niyetim, karısının namuslu bir hayat yaşadığına onu inandırdıktan sonra, gidip artık ayrı yaşamaktan bıktığımı, kendisine geri dönmek istediğimi söylemekti. Eğer bunu yapabilseydim, yirmi dört saata kalmadan boşanmak için mahkemeye başvururdu.»

«Hines, üzerimde fırsatları kaçırmayan bir adam etkisi bıraktı.»

«Belki de göründüğü kadar saf değildi.»

«Ne demek istiyorsunuz, Bay Mason?»

«Bir yandan direktiflerinizi uygularken, öte yandan da niçin yerinize bir başkasının geçmesini istediğinizi araştırıyor olabilirdi.»

Kadının yüzünde bir an korku ifadesi belirdi. Ama konuşurken, sesinin tonu değişmedi.

«Bu konuda kaygılanacak bir neden olduğunu

sanmıyorum. Hines para aldığı sürece son derece dürüst davranırdı.»

Mason güldü:

«Pek başaramadınız, Bayan Reedley.»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Kalkıştığınız oyun aleyhinize sonuçlandı.»

«Hiç değil. Onu angaje etmeden, işin böyle sonuçlanabileceğini düşünmüştüm.»

Mason düşünceli bir tavırla devam etti:

«Bu şartlar altında Hines size şantaj yapmış olabilir. Cüzdanında kuşku uyandıracak kadar çok para vardı.»

«Ne kadar?»

«Üç bin dolardan biraz fazla.»

«Saçma. Size onun kumarbaz olduğunu söylemiştim. Bütün kumarbazlar yanlarında her zaman fazla para bulundururlar. Ben bunun on katını yanında taşıyan kaç kişi biliyorum.»

Mason kadının söylediklerini duymamış gibi devam etti:

«Oldukça ilgi çekici bir fikir. Hines kendi başına araştırma yapmış olabilir. Sizin nerede kaldığınızı bildiğine göre, detektiflerin elde edemeyecekleri bilgileri o kolayca edinebilirdi. Bunları ya kocanıza satar ya da sizi bununla tehdit ederek susmak için para isterdi.»

«Bay Mason şantajcılara bir kuruş bile vermezdim.»

«Ya ne yapardınız?»

«Ben... şey ben...»

«Evet. Onu öldürürdünüz, değil mi?»

Kadın öfkeyle:

«Bay Mason, Robert Hines'ı benim öldürdüğümü mü ima ediyorsunuz?» diye bağırdı.

«Sadece, mümkün olan ihtimalleri sayıyorum.»

«İçtenliğimin ve açık sözlülüğümün karşılığı bu mu?»

«Niçin bu kadar açık sözlü davrandığınızı düşünüyorum.»

«Bay Mason siz her halde insanların karakterlerinin inceliklerini görebilirsiniz. Zekânız, mesleğiniz ve mücadeleci huyunuz, böyle olmasını gerektiriyor. Benim bir süre direndikten sonra, yenilgiyi kabul ettiğim zaman birdenbire teslim olacak karakterde bir kimse olduğumu anlamışsınızdır.»

Mason doğruladı.

«Belki işin içinde daha başka şeyler de vardır. Sizde daha değişik de olsa, bana kocamı hatırlatan bir hava var. Aynı güçlü kişilik. Aynı engelleri yıkan azim. Erkeklerde bu erdemleri takdir ederim. Kocamla da bir süre mücadele ettim, sonra karşı koyamadım. Sizeyse, bütün kozlarımı açıkladım.»

«Bunu beklemiyordum,» dedi Mason. «Dün büroma geldiğinizde, yanınızda silâh var mıydı?»

«Deli olmayın, Bay Mason.»

«Var mıydı?»

Kadın bir şey söylemek istedi, sonra fikrini değiştirerek: «Evet,» diye karşılık verdi.

«Kaç kalibrelikti?»

Kadın durakladı:

«38 kalibrelik bir tabanca.»

Mason güldü.

«İnanmıyor musunuz?»

«Bana kalırsa, 32'likti. Bu tabancayı ne yaptınız?»

«Attım.»

«Nereye?»

«Kimsenin bulamayacağı bir yere.»

«Niçin?»

«Nedeni ortada. Apartmanımda bir adam öldü-

rüldü. Bu yüzden belki polisin beni de sorguya çekeceğini düşündüm.»

Mason koltuğunu iterek ayağa kalktı.

«Her şeyi anlattığınız için teşekkür ederim. Bunun karşılığını veremeyeceğim için üzgünüm, ama ufak da olsa bir uyarıda bulunabilirim.»

«Ne gibi?»

«Hiç kocanızın apartmanına gittiniz mi?»

«Hayır.»

«Ama nerede oturduğunu biliyorsunuz, değil mi?»

«Biliyorum.»

«Dairenin içi üstün bir zevkle döşenmiş. Yalnızca büyük bir sanatçı ya da bir dekoratör ancak böyle döşeyebilir.»

«Eee?»

«Pencerelerde ağır desenli perdeler vardı. Paul Drake'le birlikte, kendisiyle konuşmaya gittiğimiz zaman, oldukça güç bir durumda kaldı. Belki de arkadaşlarının birinden akıl danışmak istedi. Pencereden dışarı bakmak bahanesiyle perdeleri, dışarıdaki birinin içerisini rahatça görebileceği biçimde araladı. Birkaç dakika sonra da telefon çaldı ve kocanız esrarengiz bir konuşma yaptı.»

Kadının gözleri ilgiyle parlıyordu.

«O zaman Paul Drake'e; kocanızın karmaşık karakterli, kendisiyle mücadele eden bir kimse olduğunu söylemiştim. Onun seçeceği dekorasyon tarzının böylesine harmonik bir renk uyumuna sahip olması tuhaf olurdu.»

«Yani?» diye sordu Kadın.

Mason omuzlarını silkti:

«Anlamanız gerek. Bir oyuncu her zaman ipucu vermez, bazen de ufak bir göz işaretiyle yetinir,» diyerek Drake'e işaret etti ve kapıya doğru yürüdü.

Helen Reedley de ayağa kalktı ve Mason'a elini uzattı.»

«Bay Mason,» dedi. «Korkarım, çok akıllı bir adam olduğunuz kadar da tehlikeli bir düşmansınız.»

«Neden beni düşman görüyorsunuz?»

Kadın bir şey söylemek istedi, fakat tam zamanında kendini tuttu ve gülerek karşılık verdi:

«Böyle bir kastım yok. Sadece, yeteneğinizi övüyordum. Beni aradığınız için çok teşekkür ederim, Bay Mason. İyi günler. Size de Bay »

«Drake!»

«Tamam. Sizin de yardımınıza çok teşekkürler, Bay Drake.»

«Yardımıma mı?»

Kadın gülümsedi:

«Söze karışmadığınız için. İyi günler.»

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MASON bürosuna girdi, şapkasını askıya asarak Della'ya:

«Hemen, Harry Gulling'i bulun. Sonra da ne var, anlatın!» dedi.

Della numarayı çevirirken:

«Posta geldi.» dedi. «Birkaç mektup var, bazılarıyla hemen ilgilenmeniz gerek.»

Bu sırada Della telefonu işaret etti. Mason ahizeyi kaldırarak: «Alo!» dedi.

Harry Gulling'in sesi, bardaktaki buz parçalarının görünüşünden daha sıcak değildi

«İyi günler, Bay Mason,» dedi. «Ne yazık ki, ültimatomuma uymadığınızı görüyorum.»

Mason cebinden saatını çıkarttı:

«Ne demek istiyorsunuz? Daha on ikiye üç var» diye karşılık verdi.

«Yani?»

«Müvekkilim polise teslim oldu.»

Gulling soğuk bir sesle düzeltti:

«Teslim olmadı, tevkif edildi!»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Polise oldukça süslü bir hikâye uydurmuş. Her halde kurtulamazsa, anlatmak için önceden hazırlamış olmalı. Tabiî, kumar oynayan herkes, bazen de kaybedebileceğini düşünmelidir.»

«Hâlâ bir şey anlamadım.»

«Oynadığınız oyunu kastediyorum.»

«Ben oyun oynamadım.»

«Belki inanmayacaksınız ama, kaybettiniz. Bence birisi bütün geleceğini bir oyuna bağlarsa, kumar oynamış demektir. Ama siz, nasıl isterseniz öyle düşünün.»

Mason karşılık verdi:

«Biraz araştırırsanız, Eva Martell'in on ikiden çok önce bir taksiyle merkeze gelerek teslim olduğunu öğreneceksiniz.»

«Merkeze geldiği doğru, ama taksiyle değil. Cora Felton'la birlikte oturduğu apartmanın önünden havaalanı yönünde giderken, kendisini yakalayan polis memurunun refakatindeydi.»

«Taksi kesinlikle emniyet amirliğine gidiyordu.»

«Tabiî,» diye alay etti Gulling, «Polis memuruna da öyle söylemiş Ama taksinin şoförü başka türlü ifade verdi. Tam ters yönde gidiyormuş.»

«Şoför ne dedi?»

«Kadın arabaya binince, nereye gideceklerini söylememiş. Belirli yerlerde sağa ya da sola dönmesini istiyormuş. Bu yöntem oldukça eskidir. Şoföre nereye gideceğini açıklamadan sağa dön, sola dön diye talimat verirsin, yakalanınca da suçun yokmuş gibi merkeze gittiğini iddia edersin. Bizi saat on ikiden önce, müvekkilinizin buraya geleceği üzerine verdiği-

niz söz ilgilendirir. Aslında avukatlık yaptığınız bütün davalarda ortaya birçok pürüz çıktı. Size yeni fırsatlar vermeye hiç niyetimiz yok. Kadını on ikiden önce buraya getirecektiniz. Oysa o, havaalanına gidiyordu.»

«Ama bu yaptığınız haksızlık »

«Böyle anlaşmıştık, Bay Mason.»

Mason öfkeyle karşılık verdi:

«Güzel. O halde size söyleyeceğim bir şey var: Canınız nasıl isterse öyle yapın. Buna karşılık, ben sadece Eva Martell'in değil, Adelle Winters'in de savunmasını üzerime alıyorum. Davanın sonunda çok büyük bir sürprize hazır olun.»

«Adelle Winsters'in avukatlığını mı yapacaksınız?»

Gulling'in sesinde şaşkınlık seziliyordu.

«Tabiî. Eva Martell'i temize çıkartmanın en iyi yolu, Adelle Winters'in iyi savunulmasına bağlı.»

«Onun durumu umutsuz.»

«Bu sizin düşünceniz.»

Gulling'in sesinden, memnuniyeti anlaşılıyordu.

«Güzel, Bay Mason. Birçok cinayet davasında şaşırtıcı sonuçlar aldınız. Bizi, Adelle Winters'i sizin savunmanızdan daha çok sevindirecek bir şey olamaz. Müvekkilinizi istediğiniz zaman görebilmeniz için hemen emir vereceğim. Büyük Jüriyeyse, bizimle bir pazarlık yaptığınızı, ama sonunda sözünüzü tutmadığınızı bildireceğim. Ayrıca, sizin yardımınıza ihtiyacı olan bir hanım daha var: Adı Mae Bagley.»

«Neden?»

«Eva Martell'in taksiye bindiği yerde küçük bir pansiyon işletiyor. Her ne kadar, Eva Martell'i ömründe hiç görmediğini, ona oda kiralamadığını iddia ediyorsa da, biz onu büyük jüri önünde ifade vermeye çağıracağız. Kendisine yalan yere yemin etmenin

cezalarını açıklarsanız fena olmaz.»

«İyi,» dedi Mason. «Büroma gelip bana danışmasını söyleyin. Kendisine yasanın asıl anlamını açıklarım.»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Benim görüşlerim sizinkilerden farklı olabilir.»

Gulling inatla:

«Bu dava sona ermeden, polisin aradığı kimseleri saklamak konusundaki hukuk görüşlerinizi değiştireceksiniz,» diye homurdandı.

«Onu sakladığımı, mahkemenin önünde açıkça tanıtlayın!» diye meydan okudu, Mason. «Gelecek sefere de, biraz daha yardımsever olun!» Ve ahizeyi vurarak telefonu kapattı.

Dönünce, Della'nın onu kaygıyla süzdüğünü gördü:

«Ne oldu, Patron?»

«Şansımız yokmuş. Dün, Eva Martell'i sorguya çeken polislerden biri, onu bir taksiye binerken görmüş. Eva belki de utandığı için, şoföre polis merkezine gitmesini söylememiş. Her halde merkezden bir iki blok ötede inip geri kalan yolu yürüyerek gidecekti. Gereksiz bir hareket.»

«Ama Gulling'in buna anlayış göstermesi gerek.»

«Gulling'in gözü, yasadan başka şeyi görmez,» diye karşılık verdi. «Beni de cinayetten sonra, Eva'yı saklamakla bir tür suç ortağı durumuna düşürmek istiyor. Her halde yasanın bütün püf noktalarını kullanmam gerekecek. Tabiî savcı da öyle yapacaktır.»

«Gerçekten sizi suçlarlar mı dersiniz?»

«Olabilir. Hiç değilse ikide birde bunu kafama kakacaktır. Eva Martell'i gerçekten sakladığımı tanıtlayamadıkları sürece bir şey yapamazlar.»

«Yakalandıktan sonra, Eva ne yapıyormuş?»

«Benim talimatıma uyarak, yakalandığı sırada

teslim olmaya gittiğini iddia etmekten başka bir şey söylemiyormuş »

«Acaba, Mae Bagley'i konuşturamazlar mı?»

«O konuşuyor aslında» diye güldü, Mason. «Eva Martell'i, oda kiralamak şöyle dursun, ömründe görmediğini bile söylüyormuş.»

«Ama bu yalan ifade değil mi?»

«Yeminli ifade vermedi ki. Savcının, Jüri önünde kadının yeminli ifade verirken yalan söylediğini tanıtlaması gerek. Hem, savcının gözünden kaçan bir nokta var.»

«Bu nedir?»

«Yalan ifade iki tanıkla doğrulanmalıdır.»

«Sizce, Mae Bagley bunu biliyor mudur, Patron?»

Mason neşeyle gözlerini kıstı:

«Belki yalan yere yeminli ifade konusunda bir şeyler biliyordur ..»

«Eskiden onu savunduğunuz zaman neyle suçlanıyordu?»

Mason sigarasını yakarken göz kırptı:

«Yalan yere yeminle,» diye karşılık verdi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

PAZARTESİ gününün gazetesi Mason'ı oldukça ilgilendirmişti. Gazeteyi yazı masasının üzerine yaymış, başsayfadaki iri başlıklı uzun yazıyı okuyordu.

HİNES'I ÖLDÜRMEKLE SUÇLANAN KADINLARI PERRY MASON SAVUNUYOR

Ünlü Avukat, Eva Martell'le Adelle Winters'in savunmalarını üzerine aldı. Savcı, Eva Martell'in saklanmasıyla, Avukatı Perry Mason arasında bağ kurmaya çalışıyor.

Robert Dover Hines'ın öldürülmesiyle ilgili gelişmeler, hafta sonunda hızlandı. Başarılarıyla adı bütün dünyaya yayılan ünlü Avukat Perry Mason, Adelle Winters'la Eva Martell'i savunacağını açıkladı. Savcının buna karşılığı ise, pansiyon işleten Mae Bagley'i, Büyük Jürinin bir akşam oturumuna çağırmak oldu. Polis, Perry Mason'ın cinayetten sonraki gece, müvekkili Eva Martell'i, ifadesinde neler söyle-

yeceğini -daha doğrusu neler söylemeyeceğini- iyice anlatana kadar sakladığını iddia ediyor.

Söylendiğine göre, Mae Bagley, Büyük Jüriye aynı ifadeyi tekrarlayarak, yasaya uygun bir pansiyon işlettiğini, Eva Martell'i şimdiye kadar hiç görmediği gibi ona oda da kiralamadığını anlattı.

Taksi şoförünün, Eva Martell'i Mae Bagley'in evinden aldığı şeklindeki ifadesine karşılık kadın, şoförün yanıldığını iddia ederek, o çevrede birçok pansiyon bulunduğunu, isteyenin taksiyi çağırdıktan sonra kendi pansiyonunun kapısından çıkar gibi yapabileceğini söyledi. Ve Büyük Jüriye dönüp; savcı yardımcısının evinin önüne bir taksi çağırarak bütün gece orada kalmışçasına, tam zamanında eldivenlerini giyip kapıda belirmeye hazır olduğunu, şoförünse onun, Gulling'in evinden çıktığını sanacağını açıkladı. Ama bu denemeyi yapmaya niyetli olmadığını da özellikle belirtti.

Söylendiğine göre, kadının bu sözleri, Büyük Jürinin birçok üyesini gülümsettiği gibi, savcılık katındaki Harry Gulling'i açık bir şekilde kızdırdı.

Gulling, Eva Martell'in, cinayet günü Adelle Winters'ten hiç ayrılmadığını ifadesinde kabul ettiğini açıkladı. Ayrıca, Robert Hines'ın Adelle Winters'e ait bir tabancayla vurulduğunu ve kadının aynı tabancayı cinayetten biraz sonra bir otelde çöp kovasına atarken görüldüğünü belirtti. Yakalandığında, üzerinde Hines'ın cüzdanı bulundu Hines da zaten, Adelle Winters'in o sırada oturduğu apartmanda öldürüldü. Harry Gulling; 'Bu şartlar altında Perry Mason, müvekkillerinin suçsuzluğunu tanıtlayabilirse, elimizdeki yasa kitaplarını atıp, Bay Mason'a hapishanenin anahtarlarını teslim eder, bütün müvekkillerine günde bir kişiyi öldürebileceklerine dair izin belgesi veririz' dedi.

Adalet çevrelerince bu tartışmanın köklerinin geçmişte olduğu belirtiliyor. Savcılık makamının önemli kişisi Gulling, bu sefer Mason'ı mağlup etmek niyetinde. Sızan haberlere göre, Gulling ortaya sık çıkmadığı halde savcılar arasında uyanık, sistemli bir mantığa sahip olmakla ve yasayı son derece iyi bilmekle ün yapmış.

Hem iddia hem de savunma makamları, davaya mümkün olduğu kadar çabuk bakılması isteğinde bulundular ve Gulling, başka bir davanın düşmesiyle boşalan bir tarihi teklif etti. Cinayet davalarının en çabuk şekilde sonuca bağlanmasını isteyen Gulling, bu tarihi Mason üzerine açılacak kovuşturmanın bir engele uğramaması için tercih etti. Ayrıca yapılan bir teklif de...»

Mason sayfayı çevirme zahmetine bile katlanmadan gazeteyi kenara itti ve Della'ya; «Size bir mektup yazdıracağım, Della,» dedi.

Genç kız, steno blokunu açarak bekledi.

Mason devam etti:

«Bu mektubu daktiloyla değil, elle yazacaksınız. Parfümlü mektup kâğıdı kullanın. Şöyle yazın: 'Sevgili Bay Mason. Umut ederim, Büyük Jüriye Eva Martell'i ömrümde hiç görmediğimi söylemekle yanlış davrandığımı düşünmüyorsunuzdur. Her şey o kadar çabuk oldu ki, size akıl danışamadım. Tabiî ne yapacağımı da bilmiyordum. Ama sonunda bana geçen sefer o kıza vereceğim odanın... Fakat bunu özel şifremizle yazsam daha iyi olacak.'»

Della şaşkınlıkla başını kaldırarak sorar gibi Mason'a baktı.

Mason «Şimdi de kimsenin çözemeyeceği bir şifre bulalım,» dedi

«Uzmanların her türlü şifreyi çözebildiklerini sanıyordum.»

Mason güldü: «Tabiî çözerler. Ama şifrenin anlamı olursa. Kâğıdın kalan yerini harf ve sayılarla doldurup bunları beşer beşer ayırın. Her grupta hem sayı hem de harf bulunsun. Bitirince de, 'Mae' diye imzalayıp bana getirin.»

«Soyadı yok mu?»

«Yok. Sadece 'Mae.'»

«Patron ne yapmak istiyorsunuz, Allah aşkına? Ellerine sizi suçlu çıkartabilecek delil veriyorsunuz.»

«İstediğim de bu zaten. Mektubu yazdıktan sonra bankaya gidip yedi yüz elli dolar çekin» Mason, kız kapıdan çıkarken ekledi: «Yazının kadın yazısı olduğu iyice belli olsun.»

«Kâğıt ne renk olacak?»

«Mae, sanırım açık pembe ya da benzeri renkleri tercih eder. Parfümü de unutmayın.»

«Merak etmeyin, şimdi yazarım,» diyerek dışarı çıktı Della.

Birkaç dakika sonra kapı, Paul Drake'in özel şifresiyle vurulunca Mason gidip açtı

«Merhaba, Paul! Ne haber?»

Drake «Haberler çok,» dedi. «Büroya döndüğüm zaman bir sürü şey öğrendim.»

«Önemli mi?»

«Hem de çok önemli, Perry.»

Drake, büyük bir koltuğa rahatça oturdu. Ayaklarını koltuğun kollarından birine atmış, sırtını da öbür koluna yaslamıştı.

«Haberlerden özellikle biri çok dikkate değer. Doğrudan doğruya merkezden duydum, ama ne anlama geldiğini anlamadım.»

«Söyle bakalım.»

«Bilirsin, bankalar ellerindeki büyük paraların numaralarının listesini tutarlar. Kimseye söylemezler ama, müşterilerinden biri büyük miktarda para

çekerse, banka verilen paraları not eder. Sözgelişi, bir çekmecede duran yüz dolarlıkların dizi numaraları bellidir. Bin dolar çekmek isteyen bir müşteriye en üsteki on tane verilir. O gider gitmez veznedar listedeki ilk on numaranın karşısına onları kimin aldığını yazar. Böylece, hangi numaralı paraların kime verildiğini her zaman bilirler.»

Mason doğruladı. Drake devam etti:

«Hines'ın cüzdanında da yirmi bir tane yüz dolarlık vardı. Polisin, bu paraların arkasını izlediğini sanmıyorum, ama önemli olan, beş tanesinin Orville L. Reedley'e ait olması.»

«Yok canım!»

«Öyle.»

Mason «Eğer iyice düşünürsen...» diye fikir yürüttü. «Paul, bu Reedley'le hemen meşgul ol. Cinayet işlendiği sırada nerede bulunduğunu öğren. Biliyorsun, adam son derece kıskanç ve...»

«Reedley'in bu işle ilgisi yok. Polis onun her yaptığını araştırdı O gün Interstate'in şefiyle öğle yemeği yemiş, sonra da onun bürosuna giderek iki buçuğa kadar kalmış. Karısını tuzağa düşürmek için çareler aramışlar. Bana kalırsa, adam işin içinde bir bit yeniği olduğunu anlamıştı. Eva Martell, Helen Reedley rolünü gerektiğinden daha iyi oynuyordu, refakatçi sorunu da pek inanılacak gibi değildi.»

Mason «Ama Hines'la Reedley arasında bir bağlantı olmalı,» dedi.

«Polis de öyle düşünüyor. Reedley'i bu gece alıkoydular. İşleri biter bitmez neler öğrendiklerini duyarız.»

«Ama Orville Reedley, Hines'a neden para versin? Bunun bir tek karşılığı var, Paul: Hines, Helen Reedley'i kocasına sattı. Ama bu tanıtlanamaz. Orada... Bir dakika Paul! Buldum...»

«Bu buldun?»

«Hatırlamıyor musun? Reedley kumar oynardı. Detektiflik bürosunu da oyun arasında sormuş zaten. Her halde bu soruyu sorduğu zaman Hines da aynı masada oynuyordu. Para pokerde el değiştirmiş olmalı.»

«Nasıl?»

«Bir dakika! Yavaş yavaş canlandırabiliyorum. Helen Reedley'in kocasının, detektiflik bürosu aradığını duyan dostu var ya...»

«Ee?»

«Ya da şöyle olmuştur. Bu adam her halde kadını seviyor ve kocasının onu neden izlediğini öğrenmek istiyordu. Bunu araştırması için Hines'a para verdi. Bu paraları da kumarda kazanmıştı, hem de - talihin bir cilvesi olarak - Orville Reedley'den.»

Drake doğruladı:

«Olabilir, Perry. Düşününce, bütünüyle mantığa uygun.»

«Her halde aşağı yukarı böyle olmuştur. Reedley parayı bankadan ne zaman çekmiş?»

«Bir hafta kadar önce. Beş bin dolarlık bir çek bozdurmuş, hepsini yüz dolarlık istemiş. Banka, paraların numaralarını yazmalarının nedenini, hükümetin karaborsayı önlemek ve kimlerin vergi kaçırdığını anlamak için aldığı bir tedbir olarak ileri sürüyor. Reedley'in bu yönden bir kuşkusu yok, ama bir tür alışkanlık olduğu için ona verdikleri paraların numaralarını da not etmişler.»

Mason başını eğdi, ama Drake'in söyleyecekleri daha bitmemişti.

«Bunları polise açıklayalım,» diye devam etti. «Orville Reedley, Hines'in bu paraları nereden bulduğunu söyleyemez, çünkü o da bilmiyor. Zaten bilseydi bile söylemeye korkardı.»

«Neden korksun?»

«Parayı kumarda kaybetti. Polise bunu söylerse kimlerle kumar oynadığını sorabilirler.»

«Doğru. Büyük kumar oynayan kimselerin adlarını açıklamadan önce hayatını sigorta ettirmek iyi olur.»

Drake doğruladı.

Mason devam etti:

«Reedley'i polislere karşı yem olarak kullanalım. Onun dostunun adı Daphine Gridley miydi?»

«Bildiğimize göre, öyle.»

«O halde polise onun hakkında da bir ipucu ver.»

«Zaten karısı da kötü durumda.»

Mason güldü:

«Buna rağmen polise kadından söz et. Bu gibi işlerde öyle bir kurban seçmek gerektir ki, asıl suçlunun o olması ihtimali uzak olmasın.»

«Olur, Perry, Reedley'i kurtlara atarız.»

«Başka neler buldun?»

«Pek önemli olduğunu sanmıyorum ama, Helen Reedley'in hayran olduğu sevgilisini buldum.»

«Kim.»

«Arthur Clovis adında biri.»

«Onu da nereden buldun. Paul?»

«Frank Holt'un, Carlotta Tipton'ın apartmanında bulduğu kâğıttaki telefon numaralarından.»

«Bir dakika, Paul. Kâğıtta onun numarası mı yazılıydı?»

«Evet.»

«Kâğıdı da Carlotta Tipton'ın apartmanından aldık.»

«Tamam.»

«Ama Hines'ın, kadının dostunu tanımaması gerekirdi.»

«Ben de öyle düşünüyordum. Ama numarayı ora-

da bulduk.»

«Numaranın, Helen Reedley'in sevgilisine ait olduğunu nereden anladın?»

«Şansımız yardım etti. Adamlarım kâğıttaki numaraların kimlere ait olduğunu araştırıyorlardı. Birisi, Arthur Clovis'in evini gözlerken, Helen Reedley'in geldiğini görmüş. Gerçi onu tanımıyor ama, bana tanımladığı kadın Helen Reedley'e uyuyordu.»

«Tanımı pek fazla bir şey ifade etmeyebilir, Paul. Aynı tanıma uyan esmer kızlar bulmanın ne kadar kolay olduğunu unutma.»

«Haklısın. Yalnız bu kadında herkesin dikkatini çeken bir özellik var. Adamım da onu tanımlarken - çok çekici - deyimini kullandı. Bu yüzden kadının, Helen Reedley olduğuna inandım.»

Mason doğruladı:

«Olabilir. Gelelim Arthur Clovis'e. Ne iş yapıyor?»

Drake, cebinden sigara paketini çıkartırken güldü:

«Şimdi dilin tutulacak, Perry.»

«Söyle bakalım.»

«Bankada çalışıyor.»

«Hangi bankada?»

Drake düşünceli bir yüzle, elindeki kibriti üfledi:

«Orville L. Reedley'in hesabının bulunduğu bankada.»

«Vay canına! Ne iş yapıyor?»

«Yardımcı veznedar. Çok cana yakın bir adam. Hayalperest ve idealist. Öğrendiğimize göre günün birinde serbest çalışmak için para biriktiriyormuş.»

«O halde, Orville Reedley'i iyi tanıması gerekir.»

«Bence de öyle,»

«Her halde Reedley'in işlemlerini o yapıyordur.»

«Evet.»

«Ne dersin, Paul? Reedley'e yüz dolarlıkları verip paraların numaralarını not eden o olmasın?»

«Münıkün, Perry.»

Mason kaşlarını çattı:

«Şimdi iyice düşünelim. Hines, Arthur Clovis'in telefon numarasını bildiğine göre, kendi başına araştırma yapmış olmalı. Helen Reedley'in gözünde Hines uysal bir kuklaydı. Ama adam, bildiklerini paraya çevirebilmek için zemin hazırlıyormuş. Telefon numarasını bulmak için her halde kadının apartmanını araştırdı. Böylece bir fikir edinebildik. Helen Reedley, ona yerine geçecek kızı yerleştirsin diye apartmanının anahtarını verdi. Hines da bu fırsatı, ortalıkta kimse yokken, çevreyi araştırmak için kullandı. Bunun bir tek anlamı var, Paul: Şantaj! Helen Reedley'i sevdiğini düşündüğümüz öbür kumarbazdan ne haber? Onun kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı?»

«Hines zaman zaman, Carl Orcutt adlı biriyle birlikte görülürmüş. Orcutt'un ona ufak tefek işler verdiğini söylüyorlar.»

«O halde Orcutt üzerine de araştırma yap, Paul.»

«Bu pek kolay olmayacak. Adamlarım onunla uğraşmak istemiyorlar. Herif karanlık bir tip. Yoluna çıkan herkesin başına bir kaza geldiği söyleniyor.»

«Buna rağmen ne mümkünse yap. Ya Clovis bugün neden evdeymiş, bankada olması gerekmiyor mu?»

«Hasta olduğu için gitmemiş. Her halde Helen Reedley'in karıştığı iş adamı oldukça sarstı.»

Mason ayağa kalkarak, odayı arşınlamaya başladı. «Allah kahretsin Durum büsbütün karıştı. O niçin bu kadar sarsılsın?»

«Adamın pek duygulu olduğunu söylemişlerdi.

Ne de olsa Hines, Helen Reedley'in apartmanında öldürüldü.»

«Duygulu ya da değil. Her halde Clovis'in çok önemli erdemleri var. Yoksa Helen gibi bir kadın ona âşık olmazdı. Adamın eğer gerekirse bütün suçu üzerine alacağına eminim.»

«Olabilir,» dedi Drake.

Mason: «Adamın, Clovis'le hiç konuşmuş mu?» diye sordu.

«Ne konuşması, görmemiş bile. Ona, kapıcıya kendisini, Clovis'in bazı ifadelerini kontrol etmeye gelen bir sigorta memuru olarak tanıtmasını söylemiştim. Oraya gittiği zaman... Önce sana evini anlatayım. Girişte kapıcı yok, sadece her katın zili var. İstediğin katınkini çalıyorsun, yukarıdan otomatiğe basılınca kapı açılıyor. Ayrıca, yukarıdaki kimin geldiğini merak ederse açmadan önce sorabilsin diye, kapının yanında bir de konuşma düzeni var.

Adamlarım apartmanı bir süre göz hapsine alıp Clovis'in ne zamandan beri orada oturduğunu öğrendikten sonra, belli etmeden onu gözetlemek istemişler. Bir tanesi, o sırada zilin üzerinde Clovis adının olup olmadığına bakmak isterken, tarif ettikleri kadın aceleyle gelip, adamın zilini şifreli olarak çalmış: -bir kısa, bir uzun, iki kısa- Kapı hemen açılmış ve kadın içeri girmiş. Sonradan bana onu, yani kadını iyice tarif ettiler.»

«Bu olay ne zaman olmuş?»

«Bir saat kadar önce. Şimdi rapor verdiler.»

Mason sesini çıkartmadan düşünceli bir tavırla yeniden odada dolaşmaya başladı. Sonra:

«İşin içinde bilmediğimiz bir şey var, Paul.» dedi. «Düşüncelerimize uymayan bir şey. Bir yerde bir çelişme var... Kimse bankanın listesinin doğru olup olmadığını araştırmadı, değil mi?»

«Paraların dizi numaralarının listesi mi?»

«Evet. Tabiî, veznedarın akşam vereceği hesap doğru olmalı. Ama belki kasadan birkaç tane yüz dolarlık alıp onların yerine yirmi dolarlıklar koyarak o yüz dolarlıkları birisine verdiğini iddia edebilir.»

«Yani, Hines'ın cüzdanında bulunan yüz dolarlıkların, Orville Reedley'den gelmiş olmayabileceğini mi söylemek istiyorsun?»

«Bilmiyorum,» dedi Mason. «Eğer bir banka veznedarı, sevdiği kadının kocasına birkaç yüz dolar verir ve bu paralar da kadının apartmanında öldürülen bir adamın cebinde bulunursa, o zaman elbette ki şüpheci davranırım.»

«Hay Allah,» dedi Drake. «Böyle söyleyince ben de şüphelendim. Haydi gidip şu adamla konuşalım.»

«Bir dakika! Della'yı bekleyelim. Onu bankadan para almaya gönderdim.»

«Yüz dolarlıklar mı?»

Mason güldü:

«İyi bildin. Yüz dolarlıklar, Paul. Bankanın, numaraları not edeceğini umut ediyorum. İşte, Della geldi.»

Kız hızla büroya girdi:

«Merhaba, Paul. Parayı getirdim, Patron.»

«Güzel. Şimdi mektubu yaz, biz Paul'le çıkıyoruz. Her halde kırk beş dakikaya kadar döneriz.»

«Mahkemede, Harry Gulling'in sana tuzak kurduğu söylentisi dolaşıyormuş, Perry.»

«Kursun bakalım,» dedi Mason. «Neler yumurtlayacak.»

ON ALTINCI BÖLÜM

MASON, kenarında Arthur Clovis yazan zilin düğmesine bastı - bir kısa, bir uzun, iki kısa, - Hemen aynı anda otomatiğin sesi duyuldu ve Drake kapıyı açtı.

«Kaç numara,» diye sordu Avukat.

«İki yüz on bir.»

«Asansör var mı?»

«Bilmiyorum. Ama karşıda merdiven var.»

«Olur, yürüyerek çıkarız.»

İkinci kata çıktılar, aradıkları daireyi bulunca, Mason kapıyı vurdu. Daha kapı aralanırken bir erkek sesi:

«Ne oldu Helen? Neden geri dön!!...» Adam birdenbire şaşırarak sustu.

Mason gülümseyerek elini uzattı:

«Yanılmıyorsam, Bay Clovis'siniz, değil mi?»

«Evet.»

«Adım Mason. Bu da Bay Drake. İçeri girebilir miyiz?» Mason, şaşkın adamın yanından geçip içeri girdi ve gülümseyerek «Helen Reedley'le görüşmüştüm. Size söyledi mi?» diye devam etti.

«O..... Sizi buraya o mu gönderdi?»

Mason hayretle adama baktı:

«Yani, geleceğimden haberiniz yok muydu?»

«Yoktu.»

«Neyse, önce kapıyı kapatıp oturalım. Konuşmuklarımızı bütün evin duymasına gerek yok. Bana, Orville Reedley'in beş bin dolarlık çekini bozdurduğu zaman neler olduğunu anlatır mısınız? Her halde paraların numaralarını not eden sizdiniz.»

Arthur Clovis'in yüzünde bir rahatlık ifadesi belirdi:

«Ah, o mu? İş halloldu bile. Cinayet masasından teğmen Tragg beni sorguya çekti ve verdiğim ifadeyi imzalattı.»

«Reedley'in çekini siz ödediniz, değil mi?»

«Evet.»

«Bankada uzun zamandır çalışıyor musunuz?»

«Üç, dört yıldır.»

«O halde Reedley'i epeyce tanırsınız.»

«Sadece müşteri olarak.»

«Sık sık işini görür müsünüz?»

«Evet. Ben, soyadları R den Z ye kadar olan harflerle başlayan müşterilerin veznesine bakarım. Bu yüzden Bay Reedley'le sık sık karşılaşırım»

«Büyük miktarlar mı çeker?»

«Özür dilerim, müşterilerimiz üzerine bilgi veremeyiz. Ama hesaplar müdürüne baş vurursanız, o şüphesiz...»

Mason: «Bunu sonra düşünürüz,» diyerek adamın sözünü kesti:

«Şimdilik, kişisel durumlarla ilgileniyorum.»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Reedley'in karısına âşıksınız değil mi?»

«Bay Mason!»

«Heyecanlanmayın. Durumu dramatize etmeye gerek yok. Sadece gerçeklerden söz edelim.»

«Söylediğiniz...»

Clovis durakladıyınca Mason: «Gerçeğin ta kendisi,» diye tamamladı.

«Sizi hiç ilgilendirmeyen konuları öğrenmek istiyorsunuz. Yaptığınız saygısızlıktır.»

«Bunları bırakalım, Clovis. Gerçeğin duyulmasını istemiyorsunuz. Helen Reedley'in de bunu istemeyeceğini bilmeniz gerek. Ben her şeyi biliyorum, boşuna inkâr etmeyin. Açık konuşursak çok vakit kazanırız.»

Clovis huysuz bir şekilde:

«Anladığıma göre avukatsınız,» dedi.

«Doğru.»

«Öyleyse bu işle neden ilgileniyorsunuz?»

«Müvekkillerim için soruşturma yapıyorum.»

«Müvekkilleriniz kim?»

«Adelle Winters ve Eva Martell. Onları tanıyor musunuz?»

«Hayır.»

«O halde sorularıma karşılık vermeyi reddetmeniz için neden yok.»

«Orası belli olmaz.»

«Eğer gerekirse, sizi tanık olarak mahkemeye çağırttırır, öğrenmek istediklerimi dinleyicilerle dolu bir salonda da öğrenebilirim.»

«Yasanın buna izin vereceğini sanmıyorum.»

Mason bir sigara yaktı ve kaygısız tavrıyla:

«Bu konuda benim gibi düşünmeyen çok kimse var. Hatta bunlardan bazıları avukattır,» dedi.

«Öğrenmek istedikleriniz neler?»

«Önce bu işin içyüzünü, sonra Helen Reedley'in yerine neden bir benzerini geçirdiğini, daha sonra da onunla olan ilginizi niçin herkesten sakladığınızı öğrenmek istiyorum.»

«Helen evli bir kadındır.»

«Ama kocasını bıraktı.»

«Kocası huzursuz, içten pazarlıklı, son derece kıskanç adamın biri.»

«Ondan korkuyor musunuz?»

Clovis hiddetle:

«Ondan korkmak mı?» diye bağırdı. «İki aydan beri onunla sorunu halletmek istiyorum ama, Helen'i üzmemek için harekete geçmedim. Kocasından son derece çekiniyor. Adam onun hayatını mahvetti, kadını sinir hastası yaptı.»

«Helen Reedley'in yerine geçen hanımı tanıyor muydunuz?»

«Hayır.»

«Helen'in, apartmanında oturmadığından haberiniz var mıydı?»

«Bana apartmanını bir arkadaşına vereceğini söylemişti.»

«Size yeni adresini verdi mi?»

«Evet. Verdi.»

«Oraya hiç gittiniz mi?»

«Gittim.»

«Onunla dışarı çıktınız mı?»

«Evet.»

«Her zaman gittiğiniz lokantalara mı gittiniz?»

Clovis tam «Evet,» diyecekken bir an durakladı, sonra fikrini değiştirdi:

«Hayır. Doğrusunu isterseniz o zamana kadar hiç gitmediğimiz yerlere gittik,» diye karşılık verdi.

«Biliyorum. Bu değişikliği neden gerekli gördüğünü düşünmediniz mi?»

«Aklıma bile gelmedi.»

«Hines sizi görmeye gelene kadar, değil mi?»

Clovis, iğne batmış gibi yerinden zıpladı. Sanki böylelikle vakit kazanacakmış gibi «Hines!» diye tekrarladı.

«Sizi görmeye gelmedi mi?» diye sordu Mason.

«Geldiğini nereden çıkardınız?»

«Gelmedi mi?»

«Ee..... Evet, geldi.»

«Ne zaman?»

«Ayın üçünde, öğleden sonra.»

«Ne istiyordu?»

«Ben... Bay Mason, inanmayacaksınız belki ama, ne istediğini ben de anlamadım.»

«Söylemedi mi?»

«Hayır.»

«Size şantaj yapmak mı istedi?»

«Amacının bu olduğunu sanmıyorum.»

«Neden öyle düşünüyorsunuz?»

«Çünkü o zaman bütün ayrıntıların farkında değildim. Tabiî, böyle olunca, îmalı bazı sözler, küçük hareketler de insanın gözünden kaçıyor.»

«O gün ne olduğunu anlatır mısınız?»

«Görev başındaydım. Hines vezneme geldi. O sırada banka tenhaydı ve yakınımızda da kimseler yoktu. Adını söyleyince, yanlış vezneye geldiğini, benim R den Z ye kadar olan harflere baktığımı bildirdim. Güldü ve doğru geldiğinden emin olduğunu söyledi.»

«Ya sonra?»

«Birdenbire anlaşılmaz îmalarda bulunmaya başladı. Sözü nereye vardırmak istediğini anlayamadım.»

«Neler söylediğini hatırlıyor musunuz?»

«Belki kredi isteyebileceğini, borcu ödeyecek kimsenin de benim baktığım veznede hesabı bulunan

banka müşterilerinden biri olduğunu söyledi.»

«Siz, ne karşılık verdiniz?»

«Kredilerle başka bir servisin ilgilendiğini bildirdim. O zaman «Umarım, Orville Reedley'le karısı Helen Reedley'i tanıyorsunuzdur, değil mi?» diye sordu. Nezaketimi koruyarak sorusuna karşılık vermedim. Sadece, kredi servisiyle temasa geçmesi gerektiğini hatırlattım.»

«Sonra ne oldu?»

«Tam gidecekken durdu, gülümseyerek: «Yüzünüz bana yabancı gelmiyor,» dedi. Ben onu tanımadığımı söyleyince; bir kız arkadaşının, Siglet Manor apartmanında oturduğunu söyleyip, o apartmanı bilip bilmediğimi sordu.»

«Ne dediniz?»

«Hiç ilgilenmeden işime döndüm. O da gülerek dışarı çıktı.»

«Kredi servisine gitmedi mi?»

«Gitmedi. Doğruca dışarı çıktı. Belli etmeden hareketlerini kontrol ediyordum.»

«Demek size, alacağı kredinin, Helen Reedley tarafından ödeneceğini ima etti, öyle mi?»

«Ya da Orville Reedley tarafından. Tabiî bu benim tahminim. Emin olamam.»

«Anlıyorum. Bunun şantaj olabileceğini hiç düşünmediniz mi?»

«Şantaj mı? Hayır. Sadece, benimle konuşurken takındığı küstah ve yılışık tavır dikkatimi çekti.»

«Sizi tehdit etti mi?»

«Hayır. Yalnız aşırı bir samimiyet gösterdi.»

«Pekâlâ, her şey meydana çıktığına göre şimdi ne yapacaksınız?»

«Ne mi yapacağım? Orville Reedley'e giderek, egoistçe davranıp boşanmayı reddetmekle, Helen'in hayatını mahvetmeye hakkı olmadığını söyleyeceğim.

Artık ne olursa olsun, mücadele edeceğim. Oraya buraya itilip kakılmaktan bıktım.»

«Hines'ın hiç çek bozdurmadığına emin misiniz?»

«Ne zaman?»

«Bankaya geldiği zaman.»

«Çek mi bozdurmuş? Katiyyen. Benim veznemde bozdurmadı. Zaten H harfiyle başlayan adlara bakmam. Konuşmasından da anladığım kadarıyla, bizim bankada hesabı yoktu. Gerçi araştırmadım ama, bizim bankada bir kuruş bile parası olduğunu sanmam.»

«Sakın ona beş yüz dolar verip, sonradan polise, bu parayı bozdurduğu bir çekin karşılığında Orville Reedley'e verdiğinizi söylemiş olmayasınız?»

«Bay Mason, rica ederim. Böyle bir şey aklınıza nasıl geliyor?»

Mason: «Bilmem,» diyerek üzgün bir tavırla ekledi: «Keşke bilseydim. Bayan Reedley, kocasıyla konuşmayı tasarladığınızı biliyor mu?»

«Bunu yapmak istediğimi ona söylemiştim.»

«Ne karşılık verdi?»

«Yapmamam için yalvardı. Bu suretle kendimizi ele verirsek, her şeyin biteceğini, kocasının ayrılmaya hiç bir zaman razı olmayacağını söyledi.»

«Şimdi iyi düşünün!» dedi Mason. «Herhangi bir vesileyle, Helen Reedley'in apartmanının anahtarı hiç elinize geçti mi?»

«Hayır.»

«Çok kısa bir [illegible] gidip ona bir şey getirmek [illegible] birçok konuda sorularınıza ka[illegible]

[illegible]ık yanınızdaki Bayla birlikte evimden a[illegible]

[illegible]ızı rica ediyorum. Gerçekten, sorularınıza daha fazla karşılık veremeyecek kadar sinirliyim.»

«Şu halde onu izlemek istediniz.»

«Bay Mason, lütfen buradan çıkıp gider misi-

«Ben sadece bazı karanlık noktaları aydınlığa kavuşturmak istiyorum. Daha birbirine uymayan bir çok olay var. Bunların yardımıyla, gerçeği bulmaya çalışıyorum. Sizin, yardım edeceğinizi umuyordum.»

«Şu kadarını söyleyebilirim. Orville Reedley, son derece kıskanç ve kendini beğenmiş, dayanılmaz bir insan. Boşanmayı reddettiği gibi, karısının bütün boşanma girişimlerine karşı koyacağına da yemin etmiş. Helen başkasını sevdiğini açıklamakla kozlarını onun eline verdi.»

«Bu konuşmanın hiç tanığı var mı?»

«Hayır. İkisi yalnızmışlar. Helen katiyyen yalan söylemez. Kocası mahkemede bu konuşmayı tekrarlasa orada bile inkâr etmez. Bundan emin olabilirsiniz.»

Mason bir süre sustuktan sonra:

«Hines gelip sizinle konuştuğu zaman görevdeydiniz, değil mi?»

Clovis doğruladı.

«Bu, cinayet günü müydü?»

«Evet.»

«Helen Reedley'i aynı gün gördünüz mü?»

«Evet. Benim yemek yediğim kafeteryaya geldi.»

«Kaçta?»

«Yarımda.»

«Geleceğini biliyor muydunuz?»

«Şey... Ben...»

«Onunla orada hiç buluştunuz mu?»

«Evet.»

«Ona Hines'dan [illegible] aşırı bir samimiyet [illegible]

«Evet.»

«[illegible]a, her şey meydana çıktığına go[illegible] yapacaksınız?»

«Ne mi yapacağım? Orville Reedley'e giderek, egoistçe davranıp boşanmayı reddetmekle, Helen'in hayatını mahvetmeye hakkı olmadığını söyleyeceğim.

«Hayır. Sadece, Hines'ı pek iyi tanımadığını söyledi.»

«Saat kaçta ayrıldınız?»

«Saat... Her halde bir buçuğu biraz geçiyordu.»

«Biraz geçiyor muydu?»

«Evet.»

«Yemeği yarımda yediğinizi söylememiş miydiniz?»

«Evet.»

«Yemek bir saattan fazla mı sürdü?»

«Ben... O gün kendimi pek iyi hissetmediğim için öğleden sonra izin almıştım. Çok fena başım ağrıyordu.»

Mason: «Haydi, bana doğruyu söyleyin,» dedi. «Çünkü bunu bankadan da öğrenebilirim. Son altı ay içinde başınız ağrıdığı için işe kaç defa gitmediniz?»

Clovis durakladı:

«Haydi, doğru söyleyin, kaç defa?» diye üsteledi Mason.

«İki defa. Ayın üçünde öğleden sonra ve bugün.»

«Yani, Hines'ın öldürüldüğü güne kadar bir gün bile gitmezlik etmediniz.»

«Neden ayın üçü yerine hep, -adamın öldürüldüğü gün- diyorsunuz?»

«Olur, ayın üçü diyelim. Helen Reedley, o gün kafeteryadan çıkınca nereye gitti?»

«Bilmiyorum.»

«Onu izlemeye kalkışmadınız mı?»

«Bay Mason, çok anlayışlı davrandım, sizi ilgilendirmeyen birçok konuda sorularınıza karşılık verdim. Artık yanınızdaki Bayla birlikte evimden ayrılmanızı rica ediyorum. Gerçekten, sorularınıza daha fazla karşılık veremeyecek kadar sinirliyim.»

«Şu halde onu izlemek istediniz.»

«Bay Mason, lütfen buradan çıkıp gider misi-

niz?»»

Mason, Paul Drake'e işaret etti:

«Bu kadar yeter, gidebiliriz, Paul.» Kapıdan çıkarken arkasına döndü ve «Onu, Siglet Manor apartmanına kadar izlediniz mi?» diye sordu.

Clovis sesini çıkartmadan arkalarından kapıyı kapattı. Koridorda ilerlerlerken Mason:

«Bu iş de oldu,» dedi.

«İşine yarayan bir şeyler öğrenebildin mi, Perry?»

«Kim bilir! Bilmediğimiz bir sebepten, kadını korumaya çalışıyor. Bir şey, onu hastalık derecesinde üzüyor. Zayıf bir insan değil, ama tartışmadan kaçıyor. Helen Reedley gibi bir kadın, önce kudretli, dinamik bir tipe, sonra da duygulu, çekingen ve içine kapanık olmasına rağmen oldukça akıllı ve hayal gücü geniş bir adama âşık oluyor.»

«Arthur Clovis'ten mi söz ediyorsun?»

«Arthur Clovis bu tanıma oldukça uyuyor.»

Drake «Şimdi ne yapacağız?» diye sordu.

«Şimdi gidip bekleyeceğiz. Telleri kopacak kadar gerdik, artık iş şansa kaldı. Şimdi istediğim, Gulling'i şaşırtacak bir sürprizin olması. Beni Büyük Jürinin önüne çıkartmak istiyor. Ama o daha buna fırsat bulamadan. ben ön soruşturmada onu sarsacak bir sürpriz çıkartmak istiyorum ortaya...»

ON YEDİNCİ BÖLÜM

HÂKIM GELMEDEN önce, mahkeme salonunda seyircilerin fısıltılarından başka ses duyulmuyordu. Ön soruşturmaya, savcılığın temsilcisi olarak Harry Gulling'in katılması herkesi şaşırtmış ve adalet mekanizmasının çalışmasını bilenler bunu gazetelerin yazdığı büyük hesaplaşmanın bir işareti olarak kabul etmişlerdi.

Bir polis memuru, Adelle Winters'le Eva Martell'i içeriye sokunca, Mason ayağa kalkarak kadınların ellerini sıktı ve birlikte oturdular.

Eva Martell:

«Taksi sorunundan dolayı çok üzgünüm,» diye fısıldadı. «Cora'yla beraber, oturduğumuz apartmanın önünden geçmek istemiştim. Eğer polis görmeseydi... Aptallık ettim. İşin kötüsü, neden öyle davrandığımı da bilmiyorum.»

«Ziyanı, yok,» dedi Mason; «Oldu bir defa.»

«Benden ifade almak istediler. Özellikle o gece nerede olduğum üzerinde durdular. Sizin bu işle ilginiz...»

Mason: «Biliyorum,» diye karşılık verdi. «Aldırmayın. Bir dakika lütfen, Paul Drake geliyor. Onunla konuşmam gerek.» Ayağa kalkarak Drake'e yaklaştı, yavaşça: «Yanıma gel, Paul!» dedi. «İyice yaklaş, kimse görmeden sana bir şey vereceğim.»

«O ne?»

Mason soruya doğrudan doğruya karşılık vermedi, sonra:

«Düşünmüştüm, fakat ihtimal vermemiştim. Soruşturmaya, Harry Gulling bizzat katılıyor,» dedi.

«Bu pek alışılmış bir şey değil »

«Hatta, görülmüş şey değil. Bilirsin, savcılığın hareket tarzını düzenleyen asıl beyin odur. Fakat Jürinin önünde başarılı olabileceğini hiç düşünmedim. Mantığı bu iş için çok matematiksel, ayrıntılı ve insan tabiatını yeteri kadar bilmiyor. Neyse, şimdi dinle, Paul! Şu cüzdanın içinde bulunanlar için tanık istiyorum. Benim cüzdanım. İçinde biraz para, birkaç mektup, ehliyetim ve bazı kâğıtlar var. Gulling'in bu cüzdanı tuvalette bulmasını istiyorum.»

«Bu pek kolay olmaz.»

«Olmaz, tabiî. Cüzdanı adamlarından birine verip tuvalete gönder. Başka bir adamın da koridorda bekleyip, Gulling gelirken işaret versin. Adam, cüzdanı tuvalette göze çarpacak bir yere koysun, ama şüphe de uyandırmasın.»

«Olur. Şimdi hallederim,» dedi Drake.

Avukat, cüzdanı belli etmeden Drake'ın eline sıkıştırdı ve ekledi: «Gulling onu kesinlikle bulsun ve...»

Kürsüye vurulan çekicin sesi konuşmalarını yarıda kesti. Bir mübaşir, herkesin ayağa kalkmasını bildirdi.

Hâkim Homer C. Lindale, mahkeme salonuna girerek yerini aldı, başını eğerek herkesin oturabilece-

ğini bildirdikten sonra davayı açtığını açıkladı.

«İddia makamı hazır,» dedi Gulling.

«Müdafaa hazır,» diye bildirdi Mason da.

Hâkim Lindale, Gulling'e dönerek:

«Başlayabilirsiniz,» dedi.

«Sayın Başkan suçu biliyorlar mı?»

«İddianamenizi okudum. Yanılmıyorsam, sanıkları doğrudan doğruya cinayetle suçluyorsunuz.»

«Evet, Sayın Başkan. Sanıkların ikisi de aynı suçla suçlanıyorlar ve savunmalarını Bay Mason yapıyor.»

«Biliyorum. Devam edin.»

«İlk tanığım, Samuel Dixon'dır, Sayın Başkan.»

Dixon yemin ederek yerini aldı ve polis olduğunu, ayın üçünde telsizden, Siglet Manor apartmanına giderek, 326 numaralı daireyi araştırma emri aldığını açıklayarak devam etti:

«Oraya gittiğimizde iki sanık da apartmandaydılar. Genç olanı, yani Eva Martell ne kadar heyecanlıysa, Adelle Winters de o ölçüde sakin ve soğukkanlıydı. Bana ceseti göstererek onun, Robert Hines adında bir adam olduğunu söylediler.»

«Ceset neredeydi?»

«Yatak odasında bir koltukta, başı sağ omzunun üstüne düşmüş durumdaydı ve alnının hemen ortasında bir kurşun deliği vardı. Adam gömlekleydi. Ceketi, oturduğu koltuğun arkalığına asılmıştı.»

«Sanıklar size ölünün kimliği ya da cinayeti nasıl meydana çıkardıkları hakkında bir açıklamada bulundular mı?»

«Evet, efendim.»

«Bu ifadeleri ne biçimdeydi?»

Mason: «İfadeler yazılı mı?» diye atılarak konuşmayı kesti.

«Sözünü ettiğim ifadeler sözlüdür, yazılı değil,» diye karşılık verdi, Gulling.

Mason: «Sayın Başkan,» dedi. «Bildiğime göre, sanıklar ifade verdiler ve ifadelerini imzaladılar. Savcı beyin sözünü ettiği açıklamalar (içlerinde bu ifadeler de varsa tabiî,) hepsi birer delildir.»

«İtiraz reddedilmiştir.»

«İddia makamının, bu açıklamaları itiraf mı, yoksa bir tür suçu kabul olarak mı aldığını öğrenebilir miyim?»

«Arada bir fark görmüyorum.»

«Eğer ikisi de değilse, önemsiz ve dava ile ilgisi olmadığı için itiraz edeceğim.»

«Bunlar birer beyandır.»

«Çok güzel. O halde bunların açıklanmasını gerektirecek durum olmadığı için itiraz ediyorum.»

Başkan Lindale:

«İtiraz reddedildi,» dedi.

Tanık devam etti:

«Evet, iki sanık da açıklamalarda bulundular. Bay Hines tarafından bu apartmanda oturmak için tutulduklarını söylediler. Eva Martell, kendisine Helen Reedley adını kullanmasının tembih edildiğini açıkladı.»

Mason: «Yüksek mahkeme izin verirlerse, itirazımın dinlenmesini rica ediyorum. Şimdilik ortada birinci derecede cinayet delili yok. Elimizde sadece bir ceset var. Buna göre, önce ölünün kimliği tespit edilir, sonra da adlî tıp raporuyla, ölümün ne şekilde olduğu açıklanır. Şimdiye kadar söylenenlere göre, adam bir kalp krizi sonucunda da ölmüş olabilir.»

Gulling alayla:

«Başında bir kurşunla mı?» diye sordu.

«Yaa! Başında bir kurşun mu vardı? Tabiî bu, durumu değiştirir,» dedi Mason.

«Evet, ölünün kafasında bir kurşun bulundu.»

«O halde birinci derecede cinayeti tanıtlamak için başka sorular sorulmadan tanığı sorguya çekmek isterdim.»

Gulling: «Tanık, kurşunu görmedi.»

«Ölünün kafasında kurşun olduğunu nereden bildi?»

«Çünkü otopsiyi yapan doktor ona böyle söyledi,» diye bağırdı Gulling ve Başkan Lindale'in güldüğünü görünce kızardı. Kendini toparlayarak devam etti: «Pekâlâ. Birinci derecede cinayeti ben tanıtlayacağım. Bay Dixon, lütfen tanıkların bölmesine döner misiniz? Helen Reedley'in yemin etmesini rica edeceğim.»

Helen Reedley, belirli bir isteksizlikle tanık yerini aldı.

Gulling: «Robert Dover Hines'ı tanır mıydınız,» diye sordu.

«Evet, tanırdım.»

«Bu ayın üçünde onu gördünüz mü?»

«Görmedim, ama konuştuk.»

«Telefonla mı?»

«Evet.»

«Ama onu o günden önce görmüştünüz, değil mi?»

«Evet, defalarca.»

«O halde kendisini tanıyordunuz?»

«Evet, tanıyordum.»

«Siglet Manir apartmanının 326 numaralı dairesini siz mi kiralamıştınız?»

«Evet, ben kiralamıştım.»

«Bay Hines'ın, bu apartmanı kullanmasına izin verdiniz mi?»

«Geçici bir süre için vermiştim.»

«Ayın dördünde, polisin çağrısı üzerine morga gittiniz mi?»

«Gittim.»

«Orada bu adamın cesedini mi gördünüz?»

«Evet.»

«Yani, Robert Dover Hines mıydı?»

«Evet.»

«Apartmanınızı kullanmasına izin verdiğiniz kimse! Öyle mi?»

«Evet.»

«Söz, müdafaanın;» dedi Gulling.

Mason sordu:

«Bay Hines'ın, apartmanınızı kullanmasına izin verdiğiniz zaman ona anahtar verdiniz mi?»

«Evet, verdim.»

«Bu izni verdiğiniz zaman, amacınız neydi?»

«Bir dakika, Sayın Başkan,» diye atıldı Gulling: «Bu soru yersiz ve dava ile ilgisi yok. Tanık sadece ölünün kimliğinin tespit edilmesi için çağırıldı.»

«O halde tanığa; Hines'ın, apartmanını kullanmasına izin verip vermediğini neden sordunuz,» diye karşılık verdi Mason.

«Adamın orada oluş nedenini göstermek için.»

«Tamam o halde. Ben de cesedin niçin orada olduğunu bulmaya çalışıyorum.»

«İyi ama, ben bu anlamda söylemedim ki.»

«Ben, bu anlamda söylüyorum.»

Gulling, yine öfkeyle bağırdı:

«Yüksek mahkeme izin verirlerse, davaya önemsiz ayrıntıların karıştırılmasına engel olmak istiyorum. Eğer Bay Mason isterse, müvekkillerinin suçsuzluklarının delillerini arayabilir. Benim amacım, ölünün kimliğini ve ölüm biçimini ortaya çıkardıktan sonra, sanıkların Hines'ı hırsızlık amacıyla planlı bir biçimde ve soğukkanlılıkla öldürdüklerini, şüphe-

ye yer vermeyecek şekilde ortaya koymaktır.»

Mason karşılık verdi:

«O zaman mahkemenin, sanıklarla Hines'ın hangi nedenle apartmanda bulunduklarını bilmesi gerekir.»

«Belki sizin niyetiniz öyle ama, benimki değil,» diye homurdandı Savcı.

«Olabilir,» dedi Mason. «Tanığa, evini kullanması için Hines'a izin verip vermediği soruldu. Eğer bu izin yazılı verildiyse, yazı en önemli delillerden biridir ve mahkemeye takdim edilmesi gerekir. Ama izin sözlüyse -yasanın bir maddesine göre,-savcılığın, bir bölümünü delil olarak gösterdiği konuşmanın bütününü söylemeye hakkım vardır.»

Gulling'in öfkesi artık açıkça belli oluyordu:

«Davanın bütün önemsiz ayrıntılarını görüşecek olursak, kışı burada geçiririz, Sayın Başkan.»

Başkan Lindale karşılık verdi:

«Bunun önemsiz olduğunu sanmıyorum. Hatta konuşmanın bir parçası olmasa da önemli denilebilir. Bunun için, Avukatın bu konuyu sormasına itirazım yok. Ancak, sorunuzu başka türlü ifade etmenizi rica edeceğim, Bay Mason.»

«Peki, efendim,» diyerek Mason, tanığa döndü:

«Robert Hines'ın, apartmanınızı kullanmasına izin vermiştiniz, değil mi?»

«Evet, efendim.»

«Bu konuşmada başka nelerden söz edildi?»

«İtiraz ediyorum, Sayın Başkan,» diye yerinden fırladı Gulling «Bu çok genel bir soru. Her türlü karşılık verilebilir.»

«Doğru,» dedi Mason.

«İtiraz reddedildi.»

«O halde, soruma karşılık verin, Bayan Reedley.»

Helen Reedley, gerçekleri değiştirmeden anlatmak için sözcükleri dikkatle seçiyordu.

«Konuştuğumuz her şeyi hatırlamıyorum. Bu konuyu birkaç defa görüşmüştük. Fakat onun, apartmanı kullanmasına izin verdiğim zaman...»

Gulling kadının sözünü kesti.

«Yüksek mahkemenin dikkatini çekerim. İlgilendiğimiz bir tek konuşma var. Şimdi ise, bu konuyla ilgili bütün öbür konuşmalar da söz konusu oldu. Bu sorgu sırasında sadece o tek konuşmayla ilgili şeyler sorulabilir.»

Başkan Lindale:

«Söylediklerinizdoğru,» dedi.

Helen Reedley devam etti:

«O konuşmada, Bay Hines'a apartmanımı kullanabileceğini söylemiştim. Ona katın anahtarını da verdim. Eğer arkadaşlarım beni telefonla ararlarsa, Hines onlarla konuştuktan sonra bana kimin aradığını haber verecekti.»

«Hatırladığınız başka bir şey var mı?» diye sordu Mason.

«Hayır, başka bir şey hatırlamıyorum,»

«Apartmanda iki kadının oturacağından, hiç söz ettiniz mi?»

«Bay Hines'ın, uygun birilerini bulup apartmana yerleştirmesi konusunda anlaşmıştık.»

«Sizin rolünüzü oynamaları için mi?»

«Tam değil.»

«Adınızı kullanmaları için mi?»

«Eh, evet.»

«Şimdi size bir gazete ilânı göstereceğim. Bana, bu ilânı vermek konusunda Bay Hines'la görüşüp görüşmediğinizi söyleyin.»

Gulling: «Söz konusu konuşmada,» diye ekledi.

«Doğru - bahis konusu konuşmada.-»

Helen Reedley karşılık verdi:

«Hayır. Bu ilânı, Bay Hines bana danışmadan verdi.»

«Konuşma sırasında, apartmanda oturacak kadının tipi konusunda bir karara vardınız mıydı? Özellikle esmer ve belirli vücut ölçülerine sahip olması bakımından?»

«Ee... şey.. »

Mason: «Evet mi hayır mı?» diye sordu.

«Evet.»

«Bu ölçüler nasıldı?»

«Ona kendi ölçülerimi söyledim. Boy, kilo, bel, vb.»

«Niçin?»

«İtiraz ediyorum, sorunun dava ile ilgisi yok,» diye atıldı, Gulling.

Başkan Lindale, oldukça ilgilenmişti. Koltuğunda öne eğilmiş, tanığı dikkatle süzüyordu:

«Demek, Bay Hines'a bu konuşmada apartmanınızı kullanma yetkisiyle, anahtarı verdikten sonra size benzeyen bir kadın bularak katınıza yerleştirmesi konusunda anlaştınız?» diye sordu.

Gulling yeniden söze karıştı:

«Ama o konuşma sırasında değil, Sayın Başkan. Bu, birçok konuşmanın sonucuydu.»

Başkan Lindale:

«Mahkeme bu sorunun karşılığını şimdi öğrenmek istiyor,» diye homurdandı.

Helen Reedley karşılık verdi:

«Söylediklerinizdoğru.»

«Bay Mason. tanığa bu anlaşmanın nedenini sormuştunuz, değil mi?»

«Evet, Sayın Başkan.»

Gulling: «İzin verirseniz, buna itiraz etmiştim,» diye atıldı. «Çünkü bu anlaşmaya birçok konuşma so-

nucunda varıldı. bizim söz konusu ettiğimiz konuşmadaysa, aynı konuya değinilmedi. Sayın savunma avukatının, bu sorunu söz konusu etmesi, sadece oyalama. Devamına izin vermenin yersiz olduğu görüşündeyim.»

Başkan Lindale: «Peki,» dedi. «Bu görüşünüzde dava tekniği yönünden haklı olabilirsiniz. Fakat mahkeme heyeti de eninde sonunda bu yer değiştirmenin nedenini öğrenmek ister.»

«Yer değiştirme değil, Sayın Başkan.»

«Öyleyse nedir?»

«Apartmanın başka birine devri.»

«Yaa!» dedi Lindale. «Asıl sahibine son derece benzeyen ve onun adını kullanacak olan birisine, öyle mi?»

«Ee... evet, Sayın Başkan.»

«Eğer bu, yerine başka birini geçirme değilse nedir, bilmem. Buna rağmen mahkeme heyeti, sadece doğrudan doğruya sorguyla ilgili sorulara izin verecektir. Devam edebilirsiniz, Bay Mason.»

«Ayın üçünde, yani cinayet gününde, Robert Dover Hines'ı görmediğinizi söylediniz,» diye söze başladı Mason.

«Evet, doğru.»

«Bundan emin misiniz?»

«Evet, efendim.»

«O gün öğle üzeri, saat yarımda neredeydiniz?»

«Yemekteydim.»

«Yalnız mı?»

Gulling hemen atıldı:

«İtiraz ediyorum. Bu soru yersiz ve dava ile ilgili değil.»

Başkan Lindale içini çekti:

«Eğer tanık yemeği Bay Hines'la birlikte yeme-

diyse -ki bu pek zayıf bir ihtimal,- itirazınız kabul edilebilir.»

Mason: «Evet, Sayın Başkan,» dedi. «Ben tanıktan sadece öğle yemeğiyle cinayet saatı arasında ne yaptığını öğrenmek istiyordum. Tanık Hines'ı o gün görmediğini söylediğine göre, sorgumda bu noktayı öğrenmek isteyebilirim.»

«Cinayet saat kaçta işlendi?»

«Savcılığın açıklamasına göre, ikide.»

«Bir elli beş ile iki on beş arasında, Sayın Başkan.»

«Güzel,» dedi Lindale. «O halde cinayet için yirmi dakikalık bir zaman kalıyor. Hines'ı o gün görmediğini iddia ettiğine göre, tanıktan saat yarımdan sonra neler yaptığı sorulabilir.»

Ve Mason sorgusuna devam etti:

«Yemeği bir buçuk sıralarında bitirdiniz, öyle mi?»

«Evet, efendim.»

«Sonra nereye gittiniz?»

Kadın çaresizlikle Gulling'e bakınca, savcı yardımcısı ayağa fırladı:

«İtiraz ediyorum. Bunun dava ile ilgisi yok.»

«İtiraz reddedildi.»

«Ben... Ben... Başka bir Lokantaya gittim.»

«Öğle yemeğinizi yemiş olduğunuza göre, o lokantaya başka biriyle buluşmak için mi gittiniz?»

«Evet.»

«Bu birisi, Robert Hines mıydı?»

«Evet.»

«Onu gördünüz mü?»

«Hayır.»

«Telefonla da konuşmadınız mı?»

«Telefonla daha önce konuşmuştum.»

«Saat bir buçuktan sonra telefonla aradınız mı?»

«Evet. Ama bulamadım.»

«Size verdiği numaradan mı aradınız?»

«Evet.»

«Bu numara, Siglet Manor apartmanında başka bir dairenin telefon numarası mı?»

«Evet, öyle sanırım.»

«Carlotta Tipton'ın oturduğu dairenin mi?»

«Öyle sanıyorum.»

«Carlotta Tipton'ı tanır mıydınız?»

«Tanımak sayılmaz. Yanılmıyorsam, asansörde bir iki defa gördüm.»

«Apartmanın asansöründe mi?»

«Evet.»

«Cinayet günü, Robert Hines'la konuşmak için lokantaya gittiğiniz zaman onu orada bulacağınızı mı sanıyordunuz?»

«Evet.»

«Buna rağmen saat bir buçuktan sonraya kadar onu bir daha aramadınız!»

«Doğru.»

«Peki, vakit öğle yemeği için oldukça geç değil miydi?»

«Ee... Belki daha oradadır diye düşünmüştüm.»

«Yani, bir denediniz.»

«Öyle.»

«Eğer oraya daha erken gitmiş olsaydınız, her halde Hines'ı bulurdunuz, değil mi?»

«Evet, her halde.»

«Öyleyse, Bay Hines'la konuşmanızı gerektiren olayın, öğle yemeğini yediğiniz sırada olduğunu düşünmek, mantığa uygun değil mi?»

«İtiraz ediyorum, Sayın Başkan,» diye bağırdı Gulling. «Bu sadece bir tahmin.»

Mason gülerek:

«Ama tanığın değil, savunmanın bir tahmini,» diye karşılık verdi.

Başkan Lindale:

«Bu tahmin mahkemece uygun görüldü,» dedi. «Bay Gulling! Soruşturmayı, savcılığın sürekli itirazları olmadan yürütemez miyiz?»

Mason: «Sorumu geri alıyorum,» dedi. «Zaten soracak birkaç şey kaldı: Bayan Reedley, demin sözünü ettiğiniz görüşmede, Bay Hines'a para verdiniz, değil mi?»

«Evet, verdim.»

«Yüz dolarlıklar mı?»

«Yüzlük ve ellilikler.»

«Ne kadar?.»

«Beş yüz dolar.»

«Verdiğiniz paraları daha önce kocanızdan mı almıştınız?»

Gulling inatla söze karıştı:

«Sayın Başkan, mahkemenin gözünde aşırı davranışlarda bulunmak istemem ama, Bay Mason'ın ne yapmak istediği ortada: Beni sık sık itiraz etmeye kışkırtarak, mahkemenin...»

Başkan Lindale, Savcının sözünü keserek:

«Savcılığın hakkı var,» dedi. «Bay Mason! Tabiî ki, savcılıkla savunmanın anlayış içinde çalışmasının önemini takdir edersiniz. Savcılığa bu kadar sık itiraz etmemeleri bildirildi. Ancak, gerek savunmanın, gerekse savcılığın, mahkemenin bu uyarısından yararlanmaya kalkışmadan, sorularını belirli sınırlar içinde tutmaları gerektiğini hatırlatırım.»

«Bunu kabul ediyorum, Sayın Başkan,» dedi Mason. «Yalnız, davranışımın yanlış anlaşılmaması için, sizden bu soruyu ne sebeple sorduğumu açıklamama izin vermenizi rica ediyorum.»

«Buyurun.»

«Öğrendiğime göre, Hines öldürüldüğü zaman savcılık, içinde üç bin dolar kadar para bulunan bir cüzdanın ölünün yanında olduğunu biliyormuş. Ayrıca, cüzdandaki paraların bir bölümünün tanığın kocasına ait olduğu anlaşılmış. Bu bakımdan paraların, Hines'ın eline Bayan Reedley'le yaptığı anlaşma sonunda mı, yoksa başka bir yoldan mı geçtiğini anlamak çok önemlidir.»

Gözleri ilgiyle parlayan Başkan Lindale, Gulling'e dönerek sordu:

«Bu anlatılanlar doğru mu?»

«Sayın Başkan, savunmanın bizim taktiğimizi değiştirtmek için baş vurduğu bir oyun bu...»

Lindale: «Bay Mason sorusunun nedenini açıkladı,» dedi. «Bu açıklamanın doğru olup olmadığını söyleyin, lütfen.»

«Aşağı yukarı doğru, fakat konuyu bu kadar genişletecek neden değil.»

«Güzel,» dedi Başkan Lindale «Kurallara uyacak olursak, bu derece detaya inmememiz gerekir. Yalnız, aynı kurallara göre, iki yana da ödün vermemem gerekiyor. İtiraz reddedilmiştir. Soruya karşılık verin.»

Helen Reedley: «Hayır,» dedi. «Hines'a verdiğim paranın bir dolarını bile kocamdan almamıştım.»

«Soracaklarım bu kadar, teşekkür ederim,» dedi Avukat.

«Savcılığın da sorusu yok.» diye belirtti Gulling.

Lindale: «O halde ikinci tanığınızı çağırabilirsiniz.»

«Sayın Başkan, tanıkların sırasında ufak bir değişiklik yapmak gerekti. Bazı sorular sormak için başka bir tanık çağırmak istiyorum.»

«Buyurun.»

Gulling: «Bay Thomas Folsom!» diye çağırdı. «Lütfen gelip yemin eder misiniz?»

Tom Folsom, uzun boylu bir adamdı. Yemin ederek tanık yerine geçti, bacak bacak üzerine atarak alışkın bir tavırla arkasına yaslandı.

«Adınız Thomas Folsom, Interstate İnvestigators'da detektif olarak çalışıyorsunuz ve ayın üçünde özel bir işle görevlendirildiniz, öyle mi?»

«Evet, efendim.»

«Lütfen, sanık Adelle Winters'e bakarak, ayın üçünde saat ikiyi yirmi geçerken, onu görüp görmediğinizi söyler misiniz?»

«Gördüm, efendim.»

«Nerede?»

«Lorenzo otelinde.»

«Sanık orada ne yapıyordu?»

«Gördüğüm zaman mı?»

«Gördüğünüz zaman.»

«Otele, saat ikiyi çeyrek geçe, öbür sanık Eva Martell'le birlikte gelmişti. İkiyi yirmi geçe sıralarında, Eva Martell telefon ederken, izlemekle görevlendirildiğim Adelle Winters, otelin salonunda gezinmeye başladı. Sonra üstünde ofis yazılı kapıdan girerek, öbür yanından koridora çıktı ve otelin lokantasına giden aralığa saptı.»

«Orada ne yaptı?»

«Aralıkta yan yana üç tane çöp bidonu duruyordu. Ortadakinin kapağını açarak bir süre durdu, sonra içine bir şey atar gibi yaparak kapağı yerine koydu ve geri döndü.»

«Bu olay, ikiyi yirmi geçe sıralarında mı oldu?»

«Evet efendim.»

«Söz, savunmanın» dedi Gulling.

Mason sorguya başladı:

«Demek, sanık Adelle Winters'i izlemekle görevlendirilmiştiniz?»

«Evet efendim.»

«Onu otele gitmeden önce de izlediniz miydi?»

«Evet efendim.»

«Ayın ikisinde de mi?»

«Evet efendim.»

«Siglet Manor apartmanından çıktıktan sonra, doğru Lorenzo oteline mi gitti?»

«Evet, efendim.»

«Apartmandan, ikiden biraz sonra mı çıkmıştı?»

«Evet, efendim. Tam saatını bilmek isterseniz ikiyi on bir geçiyordu.»

«Pekâlâ, onun çöp bidonuna bir şey attığını gördünüz mü?»

«Hayır, efendim. Aslında, sadece gördüğüm şeyleri anlatmaya özellikle dikkat ettim. Onu izlemekle görevli olduğuma göre, beni fark etmemesi için dikkatini çekmeyecek biçimde geride kaldım. Kapağı kaldırdığı zaman bana arkası dönüktü, yani vücudu ellerini görmeme engel oluyordu. Kutuya bir şey attı gibi geldi bana. Arkasına dönerken, hemen geri çekilerek otelin salonuna geri geldim.»

«Bayan Winters de salona döndü mü?»

«Döndü.»

«Orada onu daha ne kadar gözetlediniz?»

«Sanık, otelin salonunda fazla kalmadı. İki kadın da bir süre telefonla konuştuktan sonra çıktılar ve alışveriş yaptılar.»

Gulling söze karıştı:

«Sayın Başkan, bu sorular konudışı.»

Başkan Lindale: «Bence de öyle,» dedi. «Soruşturmayla ilgisi yok.»

«Özür dilerim Sayın Başkan,» dedi Mason. «Başka soru sormayacağım.»

«Tanıktan, ilk sorgusunda sorulan konular üzerine ilgi isteyebilirsiniz.»

«Hayır, Sayın Başkan. Bilmek istediklerimi öğ-

rendim. Mahkemenin soruşturmayı çabuklaştırma isteğinden yararlandığım kanısını uyandırmak istemiyorum.»

«Kimsenin bir soracağı var mı?»

«Benim var, efendim,» diye atıldı Gulling. «Bay Folsom, sanığın çöp bidonuna bir şey attığını görüp görmediğiniz soruldu. Şimdi size sadece bir tek şey soracağım. Eğer bidona bir şey atsaydı, bunun ne olduğunu görebilir miydiniz?»

«Hayır, efendim. Biraz önce bunu anlatmak istemiştim. Durduğu yerden, Bayan Winters'in sağ elini görmüyordum. Vücudu kapatıyordu. Zaten sol elini de görmüyordum ya. Yalnız, önce bidonun üzerine eğildiğini, sonra da sol kolunun yukarı kalktığını fark ettim. Koluyla birlikte kutunun kapağı da kalktı. Daha sonra da kapağı yeniden yerine koydu.»

Mason doğruldu:

«Bir dakika.» dedi. «Bu durumda, tanığa birkaç soru daha sormak istiyorum. Bay Folsom, sanığın iki elini de göremiyordunuz, öyle mi?»

«Bunu defalarca söyledim.»

«Zapta iyice geçmesini istiyorum. Ama onun sol kolunun yukarı kalktığını, bidonun kapağının da açıldığını gördünüz değil mi?»

«Evet efendim.»

«Bundan, sanığın sol elinin kapağın kulpunu tuttuğu sonucunu mu çıkarttınız?»

«Tabiî.»

«Peki, sağ kolunun hareket ettiğini gördünüz mü?»

«Sağ elinin ne yaptığını görmeme, vücudunun engel olduğunu söylemiştim.»

«Elinden değil, kolundan söz ediyorum. Kolunun hareket ettiğini gördünüz mü?»

«Hayır efendim.»

«Ya sağ omzunun?»

«Ee, şey... Bir dakika, Bay Mason. Emin değilim; ama düşününce, dirseğiyle omzunun, sanki bidona bir şey atıyormuş gibi hareket ettiğini hatırlıyorum.»

«Interstate bürosuna rapor veriyordunuz, değil mi?»

«Evet efendim.»

«Raporunuzu her yarım saatta bir telefonla mı veriyordunuz?»

«Fırsat bulursam...»

«Kaç kişi çalışıyordunuz?»

«İki kişi.»

«Siz, Bayan Winters'i, bir başkası da Eva Martell'i mi izliyordunuz?»

«Evet.»

«Adelle Winters'in, bidonun kapağını açtığını gördüğünüz zaman, büronuza telefon edip haber verdiniz, değil mi?»

«Evet, efendim.»

«Bu konuşmada, Bayan Winters'in, kutunun kapağını açıp baktığını mı söylediniz?»

«Sanırım, öyle söyledim.»

«Bidonun içine bakabilmesi için sağ dirseğini ya da sağ omzunu hareket ettirmesi gerekmez miydi?»

«Hayır, katiyyen.»

«Raporunuzu verdiğiniz zaman, Bayan Winters'in bidona bir şey attığını sanmıyordunuz, değil mi?»

«Sanmıyordum diyemem.»

«Ama raporunuzda, sadece bidonun içine baktığını bildirmişsiniz.»

«Evet.»

«Gördüğünüz de bu kadar değil miydi?»

«Gördüğümü izah etmenin sadece bir yoluydu.»

«Yani büroya böyle bildirdiniz?»

«Evet.»

«Raporu verdiğiniz zaman gördüğünüzü, her halde bugünkünden daha iyi hatırlamanız gerekir.»

«Sanmıyorum. Gördüklerimi bugün de raporu verdiğim zamanki kadar iyi hatırlıyorum.»

«Ama o zaman Bayan Winters'in, çöp bidonunun içine baktığını sanmıştınız.»

«O anda öyle düşünmüştüm.»

«Raporunuzu verdiğinizde her şeyi çok iyi hatırlamanız gerekir. Olaydan ne kadar sonra vermiştiniz?»

«İki üç dakika sonra. Bu arada kadınları da arkadaşım gözetliyordu.»

«O zaman kadınlar otelin holünde mi oturuyorlardı?»

«Evet.»

«Raporunuzda, Bayan Winters'in bidonun içine baktığını mı söylediniz?»

«Evet, efendim.»

«Bidonu daha önce kontrol ettiniz miydi?»

«Hayır, efendim.»

«Ya sonradan?»

«Hayır.»

«Yani, Bayan Winters'in, bidonun içine sadece baktığını gördünüz; fakat bir şey atıp atmadığını bilmiyorsunuz.»

«Doğrusunu isterseniz öyle düşünmüştüm.»

«Fazla üstelemek istemiyorum, ama bu nokta çok önemli olabilir.»

Folsom: «Eğer fikrimi sorarsanız, o zaman bidonun içine baktığını söylemiş olabilirim. Ama şimdi kapağı kaldırdıktan sonra içine bir şey attığından eminim,» dedi.

«Raporunuzu verirken neden aynı fikirde değildiniz?»

Folsom: «Bilmiyorum,» diye karşılık verdi. «Her halde fazla önem vermemiş olacağım.»

«Benim belirtmek istediğim nokta da buydu aslında. Belleğinizi etkileyen şey, şimdi bunun önem kazanmış olması.»

«Belleğimin etkilendiğini kabul etmiyorum. Sadece, üzerinde daha fazla düşünmeye vakit bulabildim. Şimdi onun kutuya bir şey attığından iyice eminim.»

«Ayın dördünde saat ikiyi yirmi üç geçe, bidonun içine yalnızca baktığından emin olduğunuz kadar mı?»

«Bu bir çeşit suçlamadır, Bay Mason.»

«Sizin karşılıklarınız da kaçamak.»

«Bence, Bayan Winters çöp bidonuna bir şey attı.»

«Şimdi bundan eminsiniz, değil mi?»

«Evet.»

«Ama ayın üçünde emin değildiniz.»

«Ee, eğer her sözü istediğiniz anlama alırsanız, öyle.»

«Soracaklarım bu kadar,» dedi Mason.

«Sonraki tanığınızı çağırabilirsiniz, Bay Gulling.»

Savcı: «Şimdi Sam Dixon'a soracağım bir şey var,» dedi.

«Pekâlâ, çağırın.»

Ve Dixon yerini alınca, Başkan:

«Dixon'a daha önce yemin ettirmiştiniz,» dedi. «Doğrudan doğruya sorulara karşılık verebilir.»

Gulling sordu:

«Bay Dixon! Ayın üçünde, Lorenzo oteline gidip oradaki bir çöp bidonunun içindekileri kontrol ettiniz mi?»

«Evet.»

«Sonucu bize anlatır mısınız?»

«Parmak izlerini bozmamaya dikkat ederek bidonun kapağını açtım. Üçte ikisine kadar çöple doluydu. Bunları, yere yaydığım bir bezin üzerine boşalttım ve altta Colt marka, 32 kalibrelik bir tabanca buldum. Tabancanın numarası 14581'di.»

«Bu tabancayı ne yaptınız?»

«Nemli çöplerin arasında durmasına rağmen üzerinde kalmış olabilecek parmak izlerini bozmamaya, kendi izlerimi de bırakmamaya dikkat ederek...»

«Tabancada neden parmak izi bulunmadığını açıklamanızı istemedim. Soruma karşılık verin. Tabancayı ne yaptınız?»

«Alfred Korbel'e verdim.»

«Bay Korbel, polisin balistik ve parmak izi uzmanıdır, değil mi?»

«Evet, efendim.»

«Silâhı ona ne zaman verdiniz?»

«Hem tabanca, hem de çöp bidonu, aynı gün saat yedi kırk beşte gönderildi.»

«Ayın üçünde mi?»

«Evet efendim.»

«Tanığı sorguya çekebilirsiniz.»

«Sorum yok,» dedi Mason.

Başkan Lindale: «Mahkeme heyeti on dakika dinlenecektir,» diye açıkladı. Mason'ın bakışları, Paul Drake'inkilerle karşılaşınca, Paul hafifçe başını eğdi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

MAHKEME on dakika sonra yeniden toplandığı zaman, Gulling:

«Şimdiki tanığım, Alfred Korbel» dedi.

Alfred Korbel yerini aldıktan sonra, balistik ve parmak izi uzmanı olduğunu açıkladı.

«Size bir tabanca gösteriyorum. Colt marka, 32 kalibrelik, numarası da 14581. Bu silâhı daha önce gördünüz mü?»

«Evet, gördüm efendim.»

«Ne zaman?»

«İlk defa ayın üçünde, saat yedi kırk beşte, Sam Dixon bana verdiği zaman. Silâhla laboratuvarda çeşitli deneyler yaptım. İkinci defa ise. sanık Adelle Winters tabancayı teşhis ettiği zaman gördüm.»

«Demek. bu tabancayla deneyler yaptınız?»

«Evet, efendim.»

«Üzerinde parmak izi aradınız mı?»

«Evet, efendim.»

«Bulabildiniz mi?»

«Hayır.»

«Neden bulamadığımızı açıklayabilir misiniz?»

«Tabanca bana verildiği zaman yapışkan bir tabakayla kaplıydı. Hem tabancanın, hem de içindeki boş mermi kovanının üzerinde yer yer çöp izleri vardı. Silâhın, çöplerin arasında durduğu ve hele bidonun boşaltılmak için ters çevrildiği düşünülürse, parmak izi olacağını pek beklemiyordum aslında.» Korbel özür diler gibi devam etti: «Bu söylediklerim biraz karışık görünüyor, fakat tabanca birkaç saat çöplerin arasında kaldığına ve bu arada bidona daha da çöp döküldüğüne göre, üzerinde parmak izi bulmak pek zayıf bir ihtimal olurdu, demek istiyorum.»

«Tabanca dolu muydu?»

«İçersinde beş kurşun vardı. Altıncısıysa, kısa bir süre önce ateşlenmişti. Kurşunun boş kovanı yerinde duruyordu.»

«Otopsi amirinin size verdiği mermiyle deneyler yaptınız mı?»

«Yaptım, efendim.»

«Merminin nereden geldiğini işe karıştırmadan, bize bu deneylerin nasıl sonuç verdiğini anlatır mısınız?»

«Merminin bu tabancadan atıldığı ortaya çıktı.»

«Çöp bidonunun kapağında parmak izi aradınız mı?»

«Aradım.»

«Ne buldunuz?»

«Çantamı alabilir miyim?»

Korbel, Gulling'in kendisine uzattığı çantayı alarak içinden birkaç resim çıkarttı: «Bir ayna yardımıyla çektiğimiz bu resimler, çöp bidonunun kulpunun alt bölümünü gösteriyor. Burada birkaç parmak izi var; kimisi silik, kimisiyse, açıkça seçiliyor,» dedi.

Gulling: «Dikkatinizi, çevresi daire içine alın-

mış parmak izine çekerim,» diye atıldı «Bunun kime ait olduğunu söyler misiniz.»

«Sanık Adelle Winters'in sol elinin orta parmağına ait.»

«Söz, savunmanın» dedi Gulling.

Mason sordu:

«Kapağın kulpunda birkaç tane parmak izi mi vardı?»

«Evet, açıkça belli, Bay Mason.»

«Bunlar birbirinden ayırt edilecek kadar net mi?»

«Öteki parmak izleriyle karşılaştırmak için mi?»

«Evet.»

«Birbirlerinden farklı oldukları açıkça belli oluyor.»

«Siz polise mensupsunuz değil mi?»

«Evet, uzman olarak!»

«Polisten mi emir alırsınız?»

«Ne demek istediğinizi anlamadım. Polisin istediği biçimde ifade vereceğimi mi söylemek istiyorsunuz?»

«Yani, ne yapmanız gerektiğini onlar söylüyorlar, değil mi?»

«Ee... Evet.»

«O halde, polis birinin suçlu olduğunu tanıtlamak isterse, siz görevinizde sadece bu kimseyle ilgilenirsiniz, değil mi?»

«Anlamadım, nasıl yani?»

«Bizim davamızda sizin göreviniz, Adelle Winters'in cinayetle ilgisi olup olmadığı konusunda delil bulmaktı. Yani cinayeti değil, Bayan Winters'in bununla ilgisini incelediniz.»

«Arada bir fark görmüyorum. hepsi aynı kapıya çıkar.»

«Hayır, tam aksine. Sözgelişi, bu parmak izlerini

ele alalım. Adelle Winters'inkini bulduğunuz anda göreviniz sona erdi, değil mi?»

«Tabiî.»

«Yani, kapaktaki parmak izlerini sanığın aleyhine delil olarak kullandınız.»

«Evet, öyle. Ama ne demek istediğinizi anlamıyorum, Bay Mason. Parmak izi, Bayan Winters'in, kutunun kapağını gerçekten tuttuğunu tanıtlıyor. Ben de bunu arıyordum aslında.»

«Çok doğru. Şu halde öbür parmak izlerinin kimlere ait olduğunu araştırmadınız.»

Tanık güldü:

«Ah, demek ki söylemek istediğiniz buydu! Düzinelerce insan bidonu açabilirdi. Yani, orası herkesin girebileceği bir yerdi. Mutfak personelinin bir bölümü de o gün öğleden sonra bu kapağı açmışlardır. Ben tabiî ki, Bayan Winters'in, bidonun kapağını açtığını açıkça ortaya çıkaracak bir parmak izi arıyordum.»

«Çok güzel,» dedi Mason. «Başka bir deyimle, sanığın aleyhinde delil bulmak istiyordunuz. Onu bulunca, öbür izlerle ilgilenmediniz bile. Öyle değil mi?»

«Bu davada öyle.»

«Neden öteki izlerin de kime ait olduğunu aramadınız?»

«Çünkü benim görevim değildi. Bana sadece Bayan Winters'in, çöp bidonunun kapağını açtığına ait delil bulmam söylenmişti.»

«Biraz önce, o gün öğleden sonra mutfak personelinin de kapağı açarak bidona çöp döktüğünü söylediniz. Bunu nereden biliyorsunuz?»

«Ee... Tabiî. Böyle olduğu açıkça belli.»

«Hangi delillere dayanarak iddia ediyorsunuz?»

«Şey... Bildiğim delil yok.»

«Öyleyse, neden böyle düşündüğünüzü açıklayın.»

«Samuel Dixon, tabancanın çöplerin ortasında olduğunu söylemişti. Bu da, tabanca bidona atıldıktan sonra üzerine çöp döküldüğünü tanıtlar.»

«Nasıl tanıtlar?»

«Bir dakika,» diye atıldı Gulling «Bu, bir delilin önemi üzerine tanıkla tartışmadır. Bunu ancak mahkeme heyeti yapabilir.»

«Çok doğru,» dedi Mason. «Tanığın etki altında kaldığını göstermek istiyordum. Sayın Başkan. Bu tanık, sadece savcılığın işine yarayacak delilleri toplamakla görevlendirildiğini, gerçeği aramadığını itiraf ediyor.»

Başkan Lindale sabırsızlıkla sordu:

«Gerçeğin de bu olduğu belli değil mi?»

«Hiç bir zaman, Sayın Başkan.»

Lindale'in yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Alayla:

«Neden bu fikirde olduğunuzu bilmek isterdim,» dedi.

Mason karşılık verdi:

«Tabanca çöplere gömülü bulunduğu için, o gün öğleden sonra bidona yeniden çöp döküldüğü kabul ediliyor. Şimdi, lütfen zamana dikkat etmenizi rica edeceğim. Eleman yetersizliğinden, otelin lokantası saat bir kırk beşte kapanır ve ancak altı buçukta yeniden açılır. Mutfak personeli sorguya çekilirse, bidona son çöpün saat ikiden biraz önce döküldüğü ve bundan sonra da on dokuz elliye kadar başka çöp dökülmediği anlaşılacaktır sanırım. Mahkeme heyeti beni dinler ve söylediklerimi incelerse, oldukça ilgi çekici bir sonuçla karşılaşılacağından eminim.

Eğer, Bayan Winters saat ikiyi yirmi geçe tabancayı bidona atmış ve polis bidonu boşaltmadan ön-

ce içine başka çöp dökülmüşse, savcılık haklıdır. Ancak, sanığın orada görüldüğü saatla polislerin bidonu boşalttıkları saat arasında geçen zamanda çöp dökülmemişse, tabancayı oraya sanığın atmadığı ortaya çıkar. O zaman tabancanın, Bayan Winters oraya gitmeden birkaç dakika önce bidona atılmış olması gerekir.»

Başkan Lindale'in şaşkınlığı sesinden belli oluyordu:

«Nasıl?» diye sordu.

«Savcılığın kendi tanığı Bay Thomas Folsom, Bayan Winters'in bidonun içine bir şey atmaktan çok bakar gibi hareket ettiğini söyledi.»

Gulling öfkeyle yerinden fırladı:

«Bu sizin iddianız.»

Mason devam etti:

«Tanık, Bayan Winters'in bidona bir şey atmış olabileceğini de belirtti. Ama sanık, herhangi bir şeyi çöplerin arasına tıkmış olamaz. Çünkü o zaman eli kirlenir, sonradan yıkaması gerekirdi Hatta belki de sağ kolunu sıvamak zorunda kalırdı. Bunu da yapmadı, çünkü yapsaydı, Bay Folsom görürdü.»

«Folsom sanığın ellerini hiç görmüyordu,» dedi Gulling.

«Ama dirseğiyle omzunu görüyordu. Eğer çöplerin arasına bir şey tıkmış olsaydı, tanık bunu kesinlikle fark ederdi.»

«Evet,» dedi Başkan Lindale. «Bu doğru. Ama tanığa niçin, çöplerin arasına sanığın bir şey tıkmış olup olamayacağını sormadınız?»

«Çünkü o, savcılığın tanığıydı. Eğer bu konuya değinseydim, belki ifadesini değiştirirdi. Asıl sorun, onun olay günü verdiği raporun gerçeklere daha çok uyması. O zaman sanığın, bidonun içine baktığı fikrindeydi. Zamanla etki altında kalarak, Bayan Win-

ters'in bidona bir şey attığı düşüncesini benimsedi. Eğer ona, sanığın çöpler arasına bir şey tıkmış olabileceğinden söz ederseniz, belleğini bir süre zorladıktan sonra, Bayan Winters'i bidona bir şey tıkarken gördüğüne inanacaktır.»

«Çok ilgi çekici,» dedi Başkan Lindale. «Savcılığın bir teklif ya da açıklaması var mı?»

Gulling öfkeyle:

«Yok,» diye bağırdı. «Sanık Winters, soğukkanlılıkla ve planlayarak cinayet işlemiştir. Şimdiye kadar elimizdeki delillerin sadece bir bölümünü açıkladık. Bundan sonraki tanığımız, cinayetin hırsızlık amacıyla işlendiğini, Robert Hines'ın içinde üç bin dolardan fazla para bulunan cüzdanının, Bayan Winters'in üzerinde bulunduğunu açıklayacaktır.»

«Ya da Bayan Winters'in, cüzdanı yerde bulduğunu,» diye Savcının sözünü kesti Mason.

Gulling alayla:

«Bu sizin düşünceniz» dedi. «İnşallah yolda yürürken, rastlantıyla cüzdanı bulduğunu iddia etmeyeceksiniz. Size göre, onu bulduğu zaman ortalık kesinlikle çok karanlıktı ve...»

Başkan Lindale:

«Lütfen, Savcı Bey!..» dedi. «Alay etmeniz için sebep yok. Deliller kimin haklı olduğunu gösterecektir. Biraz önce, Bay Mason tabancanın çöp bidonundaki durumu üzerine ilginç bir düşünce ortaya attı. Anladığıma göre, savcılık tabancanın, çöplerin üstünde durduğunu tanıtlayamıyor.»

Gulling inatla:

«Nereden bileyim,» dedi. «Polis memurları bidonu tersine çevirince, tabiî içindeki her şey birbirine karıştı.»

Lindale: «Ama tanık Dixon, tabancayı almak için kapağı açmış olmalı,» dedi. «Eğer tabancayı çöp-

lerin üstünde görseydi oradan alırdı, bidonun da boşaltılması gerekmezdi.»

Mason atıldı:

«Aynı fikirdeyim. Tanıkları da bu yüzden o biçimde sorguya çektim.»

«Çöplerin ne zamanlar döküldüğünü tespit ettiniz mi?» diye sordu.

«Evet, efendim. Öğrendiğimize göre, öğleden sonra saat ikiden yedi elliye kadar bidonlara çöp dökülmemiş.»

Başkan, Gulling'e döndü:

«Savcılık bu konuda soruşturma yaptı mı?»

Gulling gittikçe artan öfkesi içinde:

«Savcılık bu noktayı araştırmadı,» dedi. «Elimizde sanıkları jüri önüne çıkarmaya yetecek kadar delil var.»

Lindale: «Anlıyorum,» dedi. «Bu arada ortaya çıkacak eksikliklerin önemi yok diyorsunuz. Mahkeme heyeti adına, bu davanın önemli bir cinayet davası olduğunu savcılık temsilcisine hatırlatırım. Delillerden biri üzerinde ortaya fikir ayrılığı çıkarsa, savcılıktan da araştırmasını savunma kadar titizlikle yürütmesini bekleriz. Mahkemenin şu andaki izlenimi, sanık Adelle Winters'in, silâhı çöplerin arasına tıkmış olamayacağıdır. Cinayet aleti, sandığıma göre, söz konusu tabanca olacaktır.»

«Evet, doğrudur, Sayın Başkan.»

«O halde, davaya yarın devam etmenizi teklif ediyorum. Bu arada, savcılık çöp bidonu sorunuyla ilgilensin ve saat ikiden, silâhın bulunduğu ana kadar bidona çöp dökülüp dökülmediğini tespit etsin. Celse kapanmıştır.»

Harry Gulling, iskemlesini geri iterek ayağa kalktı. Mason'ın masasına doğru yürürken kızgın ve kararlıydı.

Bıçak gibi bir sesle:

«Bay Mason!» dedi.

Mason ayağa kalkarak ona döndü. Savcı devam etti:

«Bugün bütün olayları anlatıp delilleri açıklayarak, sanıkların suçunu tanıtlayabileceğimizi umuyordum.»

Mason, rakibini süzerken başını sallamakla yetindi.

Gulling yine devam etti:

«Ne yazık ki, kullandığınız taktik yüzünden ilerleyemediğimiz gibi, delilleri karıştırarak mahkemeyi de şaşırttınız Bu yüzden, ben de planlarımda değişiklik yaptım.»

Mason yine bir şey söylemedi. Gözünün ucuyla, makinelerini hazırlamış bekleyen gazete fotoğrafçılarını fark etti.

Ve Gulling konuşmasına bir daha devam etti:

«Bence, şimdi size temel hareket tarzımın değişmeyeceğini bildirmek doğru olur. Bay Mason, size bu akşam saat yedide, Büyük Jüri önünde bulunmanız için bir davetiye veriyorum.»

Böyle diyerek, Mason'a bir kâğıt uzattı. Aynı anda, gazetecilerin flaşları parlayarak bu sahneyi tespit etti.

«Teşekkür ederim,» diyerek Mason kâğıdı cebine soktu. Gazeteciler, resimleri yetiştirmek için aceleyle dışarı çıktıktan sonra Gulling:

«Sizi ikaz ediyorum, Bay Mason,» dedi. «Ya yalan yere yeminle ya da cinayetten sonra suç ortaklığıyla suçlanmaya hazır oldun. Cinayet akşamı, Eva Martell'i tramvaydan alarak sakladığınızı tanıtlayacak deliller elimde. Yanılmıyorsam, pansiyon işleten ve sizi koruyan bir hanım da aynı şekilde yalan yere yemin etmekle suçlanacak. Araştırmalarımız, bu ba-

yanın da daha önce müvekkiliniz olduğunu ortaya koydu. Hazırlıklı olmanız için dürüstlükle size bunları anlattım.»

Mason bir adım ilerleyerek sert bir sesle karşılık verdi:

«Beni başıma geleceklere hazırladınız, teşekkür ederim. Ama siz bu davayı bir kişilik sorunu yaptınız. Beni sorguya çekmek için, bu akşam Büyük Jüriye de geleceğinizi sanıyorum. Sizin mesleğiniz politik, benimki değil. Anamdan emdiğim sütü burnumdan getirebilirsiniz. Ama bende aynı şeyi yaparsam, buna dayanabileceğinizi sanmam.»

Gulling: «Şimdiki halde buna kalkışacak olan benim ve bu, sizin için çok zor olacak,» dedi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ODASINI arşınlayan Mason, Paul Drake'e:

«Bu işte beni en fazla düşündüren, Mae Bagley,» dedi.

«Neden?»

«Beni korumak istediği için, bütün güçleriyle ona yüklendiler. Taksi şoförü, Eva Martell'i nereden aldığını anlatır anlatmaz gidip kadını yakaladılar.»

«O da, Eva Martell'i ömründe hiç görmediğini mi söyledi?»

«Tamam.»

«Yeminli ifadesinde mi?» diye Drake sordu.

«Hayır, o zaman değil. Ama sonra Büyük Jürinin önüne çıktı. Tabiî, orada yeminli ifade verdi. Her halde bu akşam onu da çağıracaklardır.»

«Artık ilk ifadesinde direnmeli, Perry. Başka çıkar yolu yok. Elbette, konuşmayı reddedebilir, ama bu da onu suçlu duruma düşürür.»

«İşler bu kadar basit değil. Gulling kendini faz-

la büyük gören bir tip. Bütün kurnazlıkları bilecek kadar akıllı ve önüne çıkanı ezmeye de kararlı.»

«İyi ama, şimdiye kadar seni suçlamadılar, Perry. Eva Martell'i o pansiyona sakladığını biliyorlar. Onlara Gulling'in, Eva'yı teslim etmen için sana süre verdiğini, senin de Eva'ya saatında gidip teslim olmasını bildirdiğini söylesene. O zaman Gulling'in, Eva'nın yakalandığı zaman polise gitmekte olmadığı iddiasına karşı iki kişi olursunuz. Bence bu biçimde temize çıkabilirsin.»

«Sorun bu değil. Mae Bagley, beni korumaya çalıştı ve Eva Martell'in, onun pansiyonunda kalmadığını iddia etti Bu ifadesini değiştirdiği anda iki türlü suçlanır. Birincisi, müşteri defterini yöntemine uygun tutmamak, ikincisi de yalan ifade vermek. Ayrıca, cinayet suçundan aranan birini saklamakla suç ortaklığı ettiğini de ileri sürecekler dir. Eğer gerçeği anlatarak kendimi kurtarmak istersem, Mae Bagley büsbütün kötü duruma düşer.»

«Yaa, vay canına!» dedi Drake.

«Büyük Jürinin önünden, itimatlarını kazanarak kalkmam gerek. Yoksa bütün kozlarımı kaybederim.»

«Bu süre sorununun, söz arasında geçen önemsiz bir nokta olduğunu söyleyemez misin?»

«Savcılığı önemsiz noktalarla sıkıştırmaya çalışırken, aynı nedenle kendimin sıkıştığımı itiraf edersem, her halde iyi not almam.»

«Doğru,» dedi Drake. «Bana verdiğin cüzdanı Gulling'in bulmasını neden istiyordun, Perry?»

Mason güldü:

«Onun, yasayı nasıl yorumladığını öğrenmek istiyorum.»

«Hangi yasayı?»

«Yasadaki - uygun zaman - tanımını. Belki gerekmez ama, öbür suçlamalardan kendimi kurtarabilir-

sem, bana bir şeyler yüklemek isteyecektir. Aslında durumumuz pek parlak değil. Şu cüzdan sorunu olmasaydı, iyi olurdu. Çünkü tabancanın delil olarak önemini çürüttük sayılır.»

«Tabancayı bidona Adelle Winters atmadı mı?»

«Atmadığına yavaş yavaş inanmaya başlıyorum.»

«Peki, kim atmış olabilir?»

«Tabanca üzerine yalan söylüyor. Tabancası yoktu. Bu yüzden de, silâh ne oturma odasında komodinin üstünde duruyordu, ne de onu yanına almıştı. Ama tabancanın sahibini tanıyordu ve onun, tabancayı çöp bidonuna atacağını tahmin etti. Eğer düşündüklerim doğruysa, bidona yalnızca tabancanın orada olup olmadığını anlamak için baktı.»

«Bu pek karışık bir iş, Perry.»

Mason birdenbire Della'ya döndü:

«Lorenzo otelini arayın, Della! Otelin eski müşterilerini tanıyan biriyle konuşmak istiyorum.»

Della telefon ederken, Drake:

«Ne yapacaksın, Perry?» diye sordu. «Adelle Winters'in oteide bir suç ortağı olduğunu mu düşünüyorsun?»

«Şimdiye kadar bir noktayı hep ihmal ettik! Basit ve ortada olduğu kadar önemli de Ama bugüne kadar aklımıza gelmedi.»

«Nedir?»

«Adelle Winters'le Eva Martell, neden Lorenzo oteline gittiler?»

«Genel bir yere gitmek istiyorlardı. Eve de gidemediklerine göre...»

«Ama bir sürü otel var. Neden Lorenzo'yu seçtiler?»

«Sonunda birinden birini seçeceklerdi.»

«Ama neden Lorenzo?...»

O sırada Della:

«Oteli buldum, Patron,» dedi.

Mason ahizeyi aldı:

«Ben, avukat Perry Mason. Otelinizin eski bir müşterisi üzerine sizden bilgi soracaktım.»

«Eğer yardım edebilirsek, memnun oluruz.»

«Kayıtlarınıza bakar mısınız, Adelle Winters adında bir müşteriniz var mıydı?»

«Kayıtlara bakmam gereksiz, Bay Mason. Adını gazetelerde okudum. Aslında polis de silâhı burada buldu. Belki bilmezsiniz, Bayan Winters bir süre lokantamızda garson olarak çalıştı. Lokantanın adı Lorenzo-Cafe'dir ve yönetimi ayrı olduğu halde otele bağlıdır.»

«Ne zaman sizde çalıştı?»

«Bir yılı geçti.»

«Otelde ne kadar kaldı?»

«Üç ay.»

«Bunu başka bilen var mı?»

«Evet, efendim. Savcılık biliyor.»

«Siz nereden biliyorsunuz?»

«Çünkü oradan sordular, ben de aynı şeyleri anlattım.»

«Ne zaman?»

«Önceki gün.»

«Teşekkür ederim,» dedi Mason «Tanıklık etmeniz için sizi çağırdılar mı?»

«Hayır, ama lokantanın sahibi çağırıldı. Onunla konuşmak ister miydiniz?»

«Hayır,» dedi Mason. «Çok teşekkür ederim, hoşça kalın.»

Telefonu kapatırken, Paul Drake'in şaşkın bakışıyla karşılaştı. «Tamam,» dedi. «Kadınların, Lorenzo oteline neden gittiklerini ve Adelle Winters'in, çöp bidonlarının durduğu yeri nereden bildiğini öğ-

rendik. Bir yıl kadar önce orada üç ay, garson olarak çalışmış.»

«Gerçek mi?» diye bağırdı Drake. «Ya tabancadan ne haber?»

«Folsom'un anlattığına göre, bidonun kapağını kaldırıp içine bakmış. Ama tabanca bulunduğunda çöplerin altındaydı. Sözgelişi, söylediğim gibi ya tabancayı komodinin üzerinde bırakmadı ya tabanca başka birisindeydi ya da bu birisi, Hines'ı öldürdükten sonra tabancayı çöp bidonuna atıp, Bayan Winters'e haber verdi. Ama kim, Hines'ı öldürdükten sonra, Adelle Winters'in yardımına güvenebilir?»

«Eva Martell» diye karşılık verdi, Drake hemen.

Mason düşünmek için durdu:

«Haklı olabilirsin, Paul. Ama ben... Öğle yemeğinden önce bidona en son ne zaman çöp dökülmüş?»

«Bunu iyi araştırdık. İkiyi on geçe mutfaktan gelen adam, getirdiği çöpleri ortadaki bidona boşaltmış. Polisler, adama yanlışlık olabileceğini, çöpleri belki ikiyi yirmi geçe döktüğünü söylemişler. Ama adam, saatın ikiyi on geçtiğinde ısrar ediyor. Çünkü üçte bir randevusu varmış ve sık sık saata bakıyormuş. Yalnız, garip olan bir şey var. Adam yemin edemiyor, fakat çöpleri döktükten sonra, bidonun üçte ikisine kadar dolduğunu iddia ediyor.

Bunun ne demek olduğunu düşünebiliyor musun, Perry? Tabanca oraya ikiyi on geçeden önce atılmış ve dökülen çöpler üzerini örtmüş olmalı. Beş on dakika sonra, Adelle Winters bidona baktığı zaman, her halde üzeri örtülmüş olduğu için tabancayı göremedi.»

«Paul!» diye bağırdı Mason. «Eğer tabancanın saat on ikiyi on geçe çöplerin arasında olduğunu tanıtlayabilirsek, kadının suçsuzluğunu ortaya çıkartırız. Çünkü Adelle Winters, otele ikiyi çeyrek geçe

gelmiş. Ya ölüm saatı üzerine ne biliyorsun?»

«Otopsiyi yapan hekim, saat birle üç arasında, diyor. Daha kesin bir şey söyleyemedi.»

«Eva ikiye beş kalaya kadar apartmandaymış. Oradan ikiyi on bir geçe çıkmışlar. Yani, katlarından çıktıktan sonra, apartmandan ayrılana kadar on altı dakika oyalanmışlar.»

Drake de heyecanlanmıştı:

«Şimdi başka türlü düşünelim. Tanıdıklarımızdan kim, dikkati çekmeden apartmana girebilirdi? Tabiî, önce Helen Reedley. Anahtarı vardı. Sonra Carlotta Tipton; kapıyı vurmuş, Hines'da ona açmış olabilir.»

Mason, «Arthur Clovis'i de sayabiliriz,» dedi. «Sanırım onun da anahtarı var, çünkü bu konudan söz edildiği zaman heyecanlanıyor. Bunu kesinlikle öğrenemeyiz değil mi, Paul?»

«Ancak evini aramakla öğrenebiliriz, bu da tehlikeli.»

«Ya Helen Reedley? Onun cinayet saatında nerede olduğunu bilmiyoruz. Lokantada Hines'ı aradığını, bulamayınca telefon ettiğini iddia ediyor. Ama ya Carlotta Tipton'la konuşmuş ve Carlotta ona, Hines'ın apartmanda olduğunu söylemişse... Yoo, Carlotta bunu yapmaz... Ama Paul, düşünürsen, ikiye çeyrek kalayla çeyrek geçe arasında ne yaptığını tanıtlayamayacak birçok kimse var.»

Drake başını eğmekle yetindi. Mason öfkeyle devam etti:

«Benim işim bu durumda zorlaşıyor. Arandığını bildiğim halde, Eva Martell'i sakladığım için polis beni suçluyor. Mae Bagley'i de yalan ifade, yanlış defter tutma ve suç ortaklığıyla suçlayacaklar... Şimdi ne yapacağız, biliyor musun, Paul? Adamlarından birine eski bir yağmurluk giydir, yanına bir de eski çanta alıp, Arthur Clovis'in oturduğu apartmana git-

sin. Kapı kapı dolaşarak, bir anahtar fabrikasından geldiğini, eski anahtarları satın aldığını söylesin. Her anahtara beş sent versin.»

«Perry, eski anahtarlardan yenilerinin yapılmayacağını sen de biliyorsun.»

«Önemi yok Clovis hayalperestin biri. Aklına bile gelmeyecektir. Kendini onun yerine koy. Anahtarcı gibi bir adam gelip eski anahtarlar aldığını söylüyor. Yanında yarısına kadar anahtar dolu bir çanta var ve her anahtar başına beş sent veriyor. Eğer Clovis'in yanında, kurtulmak istediği bir anahtar varsa, bu fırsatı kaçırmayacaktır. Onu vererek parayı alacak, iyi bir iş yaptığını bile düşünecektir.»

«Peki, çantaya ne koyacağız? Bu kadar anahtar bulamam.»

«Canım, birkaç demir parçası bul. Çantadan demir şıkırtısı gelsin, yeter.»

«Peki, Perry. Deneriz bakalım. Belki işe yarar.»

Mason saatına bakarak:

«Hemen başlasan iyi olur,» dedi. «Vakit geçiyor.»

«Her halde bir saat içinde hallederim.»

Mason, Drake'in sözünü kesti:

«Yarım saatta halletmeye çalış.»

«Yarım saat deseydim, on beş dakikada halletmemi isterdi,» diye homurdandı. «Patronunun aklına başka bir şey gelmeden kaçayım, Della.»

Drake telâşlanmıştı. Hızla dışarı çıktı ve kapıyı vurarak kapattı.

O gidince, Mason saatına bakarak Della'ya döndü:

«Sen de gidebilirsin, Della.»

«Kalacağım belki ihtiyacınız olur.»

«Keşke ne yapacağımı bilebilsem. Ah, Della! Bu işin noktasını bir türlü bulamadım.»

Ve yeniden odayı arşınlamaya başladı.

Della: «Yandaki odada telefon çalıyor, Pantron. Açayım mı?» diye sordu.

«Kimin aradığını sor! Eğer bir müşteriyse ben yokum.»

Della biraz sonra döndü ve:

«Cora Felton arıyor,» dedi. «Çok önemliymiş. Sizinle ne olursa olsun konuşması gerektiğini söylüyor. Hattınıza bağladım!»

Mason telefonu açtı:

«Merhaba, Cora! Ne haber?»

«Bay Mason, özür dilerim, ben...»

«Ziyanı yok. zaten çalışıyordum.»

«Hayır, hayır. Olanlar için özür diliyorum.»

«Ne oldu ki?»

«Sizin, Adelle Teyzeyi savunmanızı istemekle hata etmişim. Onun her sözüne güvenilmeyeceğini anlatmıştım ama bu kadar...»

Mason, kızın sözünü kesti:

«Boş verin, Cora. Ne istediğinizi açıklayın.»

«Ah, Bay Mason! Ben... Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.»

«Anlatın, haydi!»

«Biraz önce, Adelle Teyzeyi ziyarete gittim. Onu yoklamama izin vermişlerdi... Bana, size anlattıklarının hepsinin doğru olmadığını söyledi.»

«Neyle ilgili?»

«Cüzdanla!»

Mason: «Yani, cüzdanı çaldığını mı söylemek istiyorsunuz?» diye sordu.

«Ben... Bilmiyorum, Bay Mason.»

«Size ne anlattı?»

«Cüzdanı sonradan aldığını söyledi. Çoğu size anlattığı gibi olmuş. Ama cüzdanı, döndükten sonra bulmuş. Sizin ne kadar anlayışlı ve dürüst hareket

ettiğinizden söz ederken birdenbire ağlamaya başladı ve kendisinin çok kötü davrandığını söyledi.»

Mason «Şimdi neredesiniz?» diye sordu.

«Belediye binasının yanındayım.»

«Hemen bir taksiye atlayıp gelin. Acele ederseniz, yetişirsiniz Büyük Jüriye çıkmadan önce sizinle konuşmalıyım.»

Telefonu kapadıktan sonra Della'ya:

«İşte buyurun,» dedi. «Dinlediniz mi?»

«Evet, konuşmayı yazdım.»

«Aferin, iyi ettin. Kapıda biri var.»

Mason'ın özel bürosunun kapısı aceleyle vuruluyordu. Mason işaret edince Della kapıyı açtı. Gelen, Mae Bagley'di.

«Ah, Bay Mason,» dedi. «Ne derlerse desinler, bunu yapmayacağım. Beni yeniden, Büyük Jüriye çağırdılar. Bay Gulling de...»

«Oturun.» dedi Mason. «Bay Gulling ne dedi?»

«Eva Martell'i, benim pansiyonuma yerleştirdiğinizin delillerini bulduklarını; ama doğruyu söylersem, hakkımdaki bütün ithamları buna rağmen iptal edeceklerini söyledi. Sizin etkinizde kaldığımdan emin olduklarını da ekledi. Ona göre, doğruyu söylersem ne yalan ifade ne de suç ortaklığıyla suçlanmayacakmışım.»

«Siz ne karşılık verdiniz?»

«Ben de gözlerinin içine bakarak: 'Bana neden böyle bir teklifte bulunduğunuzu anlamıyorum. Benim durumumdaki bir kadının yalan söylemeyeceğini bilmeniz gerekir. Eva Martell'i önceden görmüş ya da pansiyonuma almış olsam, size söylerdim,' dedim.»

«İnandı mı?»

«Bilmiyorum.»

«Bakın, Mae!» dedi Mason «Bana kalırsa, bu tekliften yararlanıp doğruyu söyleyin.»

«Sahi mi?»

«Tabiî.»

«Yani, gidip her şeyi anlatayım mı?»

«Evet, gidin ve her şeyı anlatın Aslında, başlangıçta da beni korumak için yalan söylememeniz gerekirdi. Artık işe iyice karışmış durumdasınız. Sizin arkanıza saklanmayı kendime yakıştırmam.»

«Ben... size sormadan bir şey yapmak istemedim.»

«Şimdi sorguya mı gidiyorsunuz?»

«Evet.»

«Onlara her şeyi anlatın ve böyle yapmanızı benim istediğimi söyleyin.»

«Ee... teşekkür ederim, Bay Mason. Ben... Bana böyle söyleyeceğiniz hiç aklıma gelmemişti.»

«Başka türlü bir şey öneremezdim. Söylediklerime uyun!»

«Teşekkür ederim, Bay Mason. Neler hissettiğimi bilmenizi isterim... Sizin için yapmayacağım şey yoktur, hapse bile girerim.»

Mason gülümseyerek:

«Güzel,» dedi. «Doğruyu söylerseniz, her şey yoluna girer »

«Teşekkür ederim, Bay Mason. Ben... Akşama görüşürüz her halde.»

«Her halde »

Bayan Bagley kapıya doğru yürüdü. Della'ya selâm verdikten sonra, Mason'a gülümseyerek dışarı çıktı. Kapı arkasından kapanana kadar koridordan topuklarının sesi duyuldu.

Mason, Della'ya bakarak omuzlarını silkti:

«Doğrusunu istersen, bir avukat da bundan başka bir şey öneremezdi.»

Della ayağa kalkarak:

«Tuvaletimi tazelemem gerekiyor,» dedi. «Daha buradasınız değil mi?»

«Evet. Cora Felton'u bekliyorum.»

Kız koridora çıkarak kapıyı kapattı. Mason saatına baktı ve homurdanarak odada gezinmeye koyuldu.

Della koşarak, asansör bekleyen Mae Bagley'e yetişti.

«Mae!» diye fısıldadı. «Anlıyorsunuz, değil mi?»

«Neyi?»

«Bay Mason'ın hareketini. Başka bir şey öneremezdi. Eğer size yalan söylemenizi, ya da hiç bir şey söylememenizi önerseydi, durum ortaya çıktığı takdirde yalana teşvik olurdu.»

«Üzülmeyin, Della,» dedi kadın. «Bay Mason'a söyleyin, o da benim için üzülmesin. İstediğini yapsın, ben de bildiğim gibi davranırım. Gulling ağzımdan hiç bir şey alamayacak.»

Bir süre karşılıklı bakıştıktan sonra Mae, Della'yı kucakladı.

«Zavallı,» dedi. «Titriyorsunuz, durum çok mu kötü?»

«Bilmiyorum,» diye karşılık verdi kız! «Üzülüyorum.»

«Merak etmeyin. Ona gidip, size söylediklerimi tekrarlayın.»

Della başını salladı:

«Ona söyleyemem. İnsan böyle şeyleri söyleyemez. Biz... Bu gibi durumlarda birbirimize güvenmemiz gerekli.»

Asansör geldi ve Mae içeri girdikten sonra Della'ya el salladı.

Kız büroya dönerken öbür asansör durdu, açılan kapıdan Cora Felton çıktı.

«Hoş geldiniz,» dedi Della. «Patron içeride bekli-

yor. Vaktimiz kıt!» Ve Cora'yı, Mason'ın bürosuna götürdü.

Hâlâ odayı arşınlamakta olan Mason, içeri girenlere baktı.

«Merhaba, Cora.» dedi, «Oturun. Ne oldu, anlatın.»

«Bilmiyorum, Bay Mason. Adelle Teyzeye itimadımı kaybettim Neden böyle yaptığını bir türlü anlamıyorum.»

«Ne söylüyor.»

«Cüzdanı bulduktan sonra, Hines'ın onu neden düşürdüğünü düşünmüş. Sonra öbür odaya geçmiş ve cesedi bulmuş. Önce kimse, cüzdanın eksikliğini anlamaz diye paraları almak istemiş. Kaç para olduğunu bilmiyor, ama cüzdanın parayla dolu olduğunu söylüyor. Sonra Eva size telefon ederken içine bakmış ve cüzdanı kimseye vermemeye karar vermiş. Hayatı boyunca mücadele eden biri çünkü. Kimsenin onunla ilgilendiği olmadı. Yokluk içinde...»

«Nedenine boş verin şimdi. Devam edin.»

«Polis onu yakalayıp cüzdanı nereden bulduğunu sorunca korkmuş ve onu Hines öldürülmeden önce bulduğunu söylemenin tek çıkar yol olduğunu düşünmüş. O zaman Hines'ın, kendi tabancasıyla öldürüldüğünü bilmediğini söylüyor. Şu halde cinayet, Adelle Teyze aşağıdayken işlenmiş olmalı. Oysa Teyzem o zaman, cinayetin onlar apartmandan çıktıktan sonra işlendiğini sanıyormuş.»

«Size bunları neden anlattı?» diye sordu Mason.

«Polis onun kaldığı hücreye, kocasını öldüren bir kadını hapsetmiş Kadın çok konuşkanmış. Adelle Teyzemle dertleşmişler. Kadın başından geçenleri anlatmış, Teyzem de ona. Sonra Teyzem sorguya götürülürken, mahkûmlardan biri ona ağzını sıkı tutmasını, hücresindeki kadının, polisin casusu olduğunu

fısıldamış. Teyzem de bunu duyunca telâşlanmış.»

Mason öfkeyle:

«İyi olmuş.» dedi. «Bunu hak etti.»

Saatı kollayan Della sözü kesti:

«Artık gitmeniz gerekiyor, Patron.»

Avukat, başını eğerek çantasıyla şapkasını aldı.

Cora: «Bu önemli bir değişiklik mi, Bay Mason?» diye sordu.

«Önemli tabiî.» Mason'ın sesi alaylı çıkmıştı. «Durum şimdi büsbütün ciddîleşti. Yeminli ifadesinde yalan söylediğini itiraf ederse...»

Telefonun zili, Mason'ın konuşmasını kesti.

Della telefonu açtı, genç adama verdi:

«Alo! Evet .. Bir dakika, Paul! Yeni bir şey mi var?»

Drake heyecanla karşılık verdi:

«Bulduk, Perry. Tuzağa düştü. Adamım bir çantaya...»

«Boş ver. Ne buldun, onu söyle!»

«Adam bir sürü çekmece karıştırdıktan sonra on beş tane anahtar vermiş, birinin üzerinde - Siglet Manor - yazıyor.»

«Helen Reedley'in dairesinin kilitine uyuyor mu?»

«Daha denemedik. O kadar acele etme. Adamı gönderdim, birazdan öğreniriz.»

«Olur,» dedi Mason. «Yavaş yavaş sonuca yaklaşıyoruz. Nasıl olduğunu düşünebiliyor musun? Clovis, Helen Reedley'e, Hines'ın kendisine neler söylediğini anlattı. Kadın, bunun şantaj olduğunu hemen anladı ve... Güzel, Paul! Artık önümü görebiliyorum. Elimize yeni bir fırsat geçti. Eğer önemli bir şey olursa, Büyük Jürinin giriş salonuna telefon et. Ben orada olacağım. Telefona kendim gelemezsem

Della'yı gönderirim. Şimdilik hoşça kal. Sonra görüşürüz.»

Telefonu kapatarak Della'ya işaret etti. Kız, avukata çantasıyla şapkasını uzatırken:

«Biraz önce koridorda Mae'yi gördüm,» dedi. «Çok tatlı kadın, değil mi?»

Mason durdu ve sekreterini süzdü. Della başını çevirmeden iri, masum gözlerle bu bakışa karşı koyduktan sonra:

«Yani, iyi bir insan demek istiyorum,» diye ekledi.

Mason, kolunu Della'nın omzuna doladı ve:

«Siz de çok iyisiniz,» diye karşılık verdi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

MASON, Büyük Jürinin giriş salonunda Mae Bagley'i yakaladı. Başıyla hafifçe işaret ederek koridorun bir köşesini gösterdi. Mae arkasından gelince:

«İçeride kimler var?» diye sordu.

«Hemen hemen herkes.»

«Adları hatırlıyor musunuz?»

Kadın güldü:

«Adların hepsini aklımda tuttum. Aslında sizi bu yüzden bekledim. Girmeden önce, içeride kimlerin olduğunu bilmeniz iyi olur diye düşündüm.»

«Teşekkür ederim.»

«Bir defa, Clovis adında birisi var. Sanırım, bazı paraların numaralarını tespit edecek banka memuruymuş.»

«Tanıyorum.»

«Sam Dixon var. Onu da tanırsınız. Tom Folsom, Carlotta Tipton. Sanırım, o da bazı telefon konuşmaları üzerine ifade verecekmiş. Helen ve Orville Reed-

ley'de orada. Odanın en uzak köşelerinde oturmuş, birbirlerini görmezlikten geliyorlar.»

«Pekâlâ. Şimdi size bir şey söyleyeceğim. Bana güvenip söylediklerimi aynen yapmanızı istiyorum.»

«İstediğiniz her şeyi yaparım, Bay Mason.»

«Della Street, sizi koridorda durdurup söylediklerime uymamanızı istedi mi?»

«Della Street mi?»

«Evet, sekreterim.»

«Hayır, Bay Mason. Her halde tuvalete gitmiş olmalı. Büronuzdan birinin çıktığını duydum ama...»

Mason: «Bana bakın!» dedi. «Yalan söylüyorsunuz!»

«Della Street'in bana bir kelime bile söylemediğine yemin ederim.»

«Peki,» dedi Mason. «Bunu bırakalım. Eğer böyle bir şey yaptıysa, söylediklerine kulak asmayın. Şunları yapmanızı istiyorum. Gulling'e gidip fikrinizi değiştirdiğinizi, vaatlerini tutması şartıyla, ona doğruyu söylemeye hazır olduğunuzu bildirip, size imzalı bir anlaşma vermesini isteyeceksiniz. Haydi, hemen gidip bu işi halledin.»

«İmzalı anlaşmayı alınca ne anlatacağım?»

«Bütün gerçeği, anladınız mı? Hiç bir şey saklamayın. Tabiî, büromun önündeki koridorda geçen ufak konuşmadan söz etmeniz gereksiz.»

«Merak etmeyin, Bay Mason. St. Peter bile gelse, ağzımdan söz alamaz.»

«Çok güzel,» dedi Mason. «Şimdi gidip Gulling'i bulun. Ben dikkati çekmemek için, sizden biraz sonra geleceğim.»

«Deminden beri içeri girip çıkıp sigara içiyorum. Her halde çok sinirli olduğumu sanıyorlardır. Şimdi Gulling'e gidersem, daha fazla dayanamadığımı düşünecektir. Bunun doğru olduğundan emin misiniz,

Bay Mason? Gerçekten böyle yapmamı istiyor musunuz?»

«Evet. Onlara her şeyi anlatın. Yalnız şunun dışında: Biliyorsunuz, Eva Martell'i, otelin kayıt defterine işlememenizi ben söylemedim. Sadece, onun için bir oda istediğimi söy...»

«Hatırlıyorum, Bay Mason. Bu benim düşüncemdi.»

«Öyleyse iyi. Şansınız açık olsun.»

Mae Bagley içeri girdikten biraz sonra, Mason da bekleme salonuna girdi.

Kadın alçak sesle, Gulling'le konuşuyordu. Biraz sonra Savcı onunla birlikte dışarı çıktı. On dakika kadar sonra da hoşnut bir tavırla geri dönerek:

«Bay Mason!» diye çağırdı.

Mason, Büyük Jürinin mahkeme salonuna girdi.

«Bay Mason!» diye söze başladı Gulling. «Tanık olarak çağırıldınız. Büyük Jüri, Robert Hines'ın öldürülmesiyle ilgili konularda araştırmalar yapıyor. Size bazı olaylarda suç ortağı olarak görüldüğünüzü bildiririm. Tabiî, yasanın size tanıdığı hakları biliyorsunuz. Eğer aleyhinizde kullanılacağını düşünürseniz, sorulara karşılık vermeyebilirsiniz. Ama başka yönden karşılık vermeyi reddetmeniz de aleyhinizde kullanılabilir.»

Mason koltuğuna yerleşerek, Gulling'e gülümsedi:

«Buyurun, sorun, Bay Gulling. Hazırım.»

«Müşterilerinizle aranızdaki kişisel sorunlar bizi ilgilendirmez, Bay Mason. Size özel olarak, Robert Hines'ın ölümünü haber aldıktan sonra, Eva Martell'i polisten saklayıp saklamadığınızı soruyorum. Onu tramvay durağında bekleyip arabanıza alarak, eski bir müşteriniz olan Mae Bagley'in işlettiği pansiyona götürdünüz mü?»

Mason bacak bacak üstüne atarak:

«Tabiî,» dedi.

«Nasıl?» diye bağırdı Gulling.

«Tabiî, götürdüm. Yalnız, beni haksız yere suçluyorsunuz. Onu polisten saklamadım.»

«Ya kimden sakladınız?»

«Gazetecilerden,» diye karşılık verdi Mason. «Bilirsiniz. Bu efendiler, insanı şaşırtıp ağzından söz almaya çalışırlar.»

«Ama, Mae Bagley'in pansiyonuna giderek, Eva Martell'i oraya yerleştirip saklamak istediğinizi söylediniz, değil mi?»

«Evet.»

«Kimse bulamasın diye mi?»

«Evet.»

«Kimse demekle, polisi de kastetmiş olmuyor musunuz?»

«Polis, Eva Martell'i sorguya çekmiş ve serbest bırakmıştı. Buna göre, işlerinin bitmiş olacağını düşündüm.»

«Ama bir süre sonra yeniden sorguya çekmek istediler.»

«Her halde polisin ne düşündüğünü bilemezdim. Anladığıma göre; Büyük Jüri, Eva Martell'i hangi amaçla sakladığımı araştırıyor. Ben de amacımı açıkladım. Eğer sizin iddianız başka ise, tanıtlamanız gerekir.»

«Ertesi gün, onun polis tarafından arandığını size ben söyledim.»

«Evet. Haklısınız. Benden onu, saat on ikiye kadar polis müdürlüğüne getirmemi istediniz. Ben de Bayan Martell'e, saat on ikiden önce müdüriyete gidip teslim olmasını söyledim. Böylece sorumluluktan kurtuldum.»

«Hayır, kurtulmadınız. Eva Martell saat on ikiden önce müdüriyete gelmedi.»

«Bunun önemi var mı? Onu bir polis arabası getirdi.»

«Ama bir taksıde tevkif edildi ve müdüriyete gitmekte olduğunu iddia etti. Tabiî bunu tanıtlayamadı.»

Mason gülerek:

«Heyecanlanmayın, Bay Gulling,» dedi. «Olayı karıştırıyorsunuz. Bu sorunu, Eva Martell'le halletmeniz gerekir. Benim görevim, ona zamanında teslim olmasını haber vermekti. Sözümü dinlemeyip uçakla kaçmak bile istemiş olsa, bana suç yükleyemezsiniz.»

Mason'ın sözlerinin doğru olduğunu bilen Gulling:

«Bunu geçelim,» dedi. «Şimdi bir de, cinayetten sonra suç ortaklığı edip etmediğiniz sorunu var.»

Mason önemsemez gibi:

«Haa, şu sorun,» dedi.

Gulling: «Evet, o sorun!» diye homurdandı.

«Tabiî, Hines'ın öldürülmesinden söz ediyorsanız, bu iş oldukça uzun. Cinayetle suçlanan sanıkları Hâkim Lindale yargılıyor. Ama başka konuda daha geniş bilgi edinmek isterseniz, dışarıda bekleyen tanığınız Arthur Clovis'e birkaç soru sorun!»

Jüri Başkanı:

«Clovis mi? O, sorguya çekilmeyecek miydi?» diye sordu.

Gulling karşılık verdi:

«Yalnızca para numaralarını tespit etmesi için çağırıldı.»

Mason atıldı:

«Bu arada ona, Siglet Manor apartmanının bir dairesinin anahtarını nereden bulduğunu ve bu anahtardan niçin kurtulmak istediğini de sorun ve...»

O sırada salona bir mübaşir girdi ve Gulling'e:

«Bu mesaj hemen, Bay Mason'a verilecekmiş,» dedi.

Gulling öfkeden kızardı:

«Tanığa mesaj vermek için sorgunun kesilmeyeceğini bilmeniz gerekir.»

«Ama bana çok...»

«Ne olursa olsun. Şu anda Büyük Jüri, Bay Mason'ı sorguya çekiyor.»

Mason, mübaşirin kâğıdı hâlâ elinde tuttuğunu görünce uzandı ve:

«Nasıl olsa sorgu kesildiğine göre, mesajı almamda her halde sakınca yoktur,» diyerek Gulling'in itiraz etmesine fırsat vermeden kâğıdı aldı.

Açınca, Della'nın el yazısıyla yazılmış bir not gördü:

«Drake şimdi telefon etti. Anahtar üzerine yanılmışsınız. Siglet Manor'un anahtarları ama, Helen Reedley'in dairesine değil, Carlotta Tipton'unkine uyuyormuş. Her halde, Arthur Clovis önceden o apartmanda oturuyordu. Helen Reedley'e âşık olunca başka bir yere taşınmanın daha uygun olacağını düşünmüş ve o çıktıktan sonra da yerine Carlotta Tipton yerleşmiş olmalı. Üzgünüm.

Della.»

Mason kâğıdı buruşturarak cebine tıktı.

Gulling: «Bay Mason, eğer değerli vaktinizin bir bölümünü soruşturmaya ayırmaya hazırsanız...» diye söze başladı.

«Öğrenmek istediğiniz nedir?»

«Arthur Clovis üzerine ne söylüyordunuz?»

«Sadece, kendisinde Siglet Manor apartmanının bir anahtarı olduğunu! Eskiden orada oturmuş.»

«Bunda bir fevkalâdelik yok. Çıkarken anahtarı teslim etmeyi unutmuş olabilir. Cinayetle ilgisi olduğunu mu iddia ediyorsunuz?»

«Hayır. Ne münasebet? Sadece gerçeği bilmenizi istedim.»

«Bunun, dava ile ne ilgisi olduğunu anlamadım. Anahtarın her halde cinayetin işlendiği daireye ait olduğunu iddia etmeyeceksiniz, değil mi?»

«Hayır,» dedi Mason. «Anahtar, yanılmıyorsam Carlotta Tipton'ın oturduğu daireye ait. Belki bunu araştırabilirsiniz.»

«O kadın üzerine soruşturma yaptık.»

Mason, önemsemez bir tavırla konuşmasına devam etti:

«Hines'ın dostuydu. Oldukça da kıskanç bir hanım. O gün Hines, öldürüldüğü kata girene kadar adamı izlemiş.»

Jüri Başkanı:

«Bu da ne demek?» diye sordu.

Mason şaşkınlıkla Gulling'e döndü:

«Sizin bunları anlattığınızı sanıyordum.»

«Carlotta Tipton'ın, Hines'ı, Helen Reedley'in apartmanına girinceye kadar izlediğini mi iddia ediyorsunuz?»

«Evet.»

«Ama bana o gün öğleden sonra uyuduğunu söylemişti.»

«Bana da başka şeyler söyledi. Hem de tanıkların huzurunda.»

«Kaç tanığın?»

«Üç.»

«Tarafsız kimseler mi?»

«İkisi benim adamım.»

«Ya üçüncüsü?»

«Paul Drake.»

«Detektif mi?»

«Evet.»

Gulling alayla:

«Çok inandırıcı bir hikâye,» diye söylendi.

«İnanmıyor musunuz?»

«Hayır.»

Mason gülümseyerek:

«Müvekkillerimi yargılayan jüri inanacaktır,» dedi.

Gulling öfkeyle:

«Bu, durumu değiştirmez,» diye karşılık verdi: «Açık bir celsede tutumunuz belki inandırıcı olur, ama burada değil.»

Mason vakit kazanmaya çalıştı:

«Niçin tanığın kendisine sormuyorsunuz?»

Jüri Başkanı:

«Bence bu iyi bir fikir, Bay Gulling,» dedi.

Gulling yenilgiyi kabul etmemek için:

«Siz bu arada yandaki odada bekleyin, Bay Mason,» dedi.

Jüri Başkanı:

«Bay Mason neden burada kalmasın?» diye sordu. «Kadının, Bay Mason'la yüzleştirilince neler anlatacağını merak ediyorum.»

Gulling: «Kurallara uymaz,» dedi. «Yasaya göre soruşturma sırasında, içeride sadece ilgili kimseler bulunabilir.»

Jüri Başkanı:

«Ben, Bay Mason'ın kalmasını istiyorum,» diye diretti. «Kendisi tanık olarak bulunuyor.»

«Ama sorgusu bitti.»

«O halde ilgili uzman sayılır. Soruşturmaya ara verir, gayrıresmî bir görüşme yaparız. Tanığı çağırın!»

«Soruşturmaya ara verilirse, tanığa yemin ettiremezsiniz.»

«Ziyanı yok, siz tanığı getirin.»

Gulling kendini tutmaya çalışarak, mübaşire:

«Tanığı çağırın,» dedi.

Carlotta Tipton, jüri üyelerine gülümseyerek içeri girdi ve dikkati çekecek biçimde bacak bacak üzerine atarak oturdu.

Gulling söze başladı:

«Bay Mason sizin kendisine, Robert Hines'ı, sonradan içerisinde ölü olarak bulunduğu Helen Reedley'in dairesine kadar izlemiş olduğunuzu söylediğinizi iddia ediyor Ne dersiniz?»

Kadın şaşkınlıkla Mason'a döndü:

«Bay Mason böyle mi söyledi?»

«Evet.»

«Ama Bay Mason, böyle bir şeyi nasıl iddia edersiniz. Bana geldiğinizde, size cinayet günü öğleden sonra uyuduğumu söyledim. Bob'un, Helen bilmem kimle bir iş ilişkisi olduğunu, ama bu kadını tanımadığımı da anlattım. Kadınla aynı apartmanda oturduğumuzu öğrenince de bayağı şaşırmıştım.»

«Demek Bay Mason'a böyle söylediniz?» dedi Savcı.

«Evet, efendim.»

«Bay Mason'ın yanında başka kimse var mıydı?»

«Evet, vardı Kapıyı açınca içeri bir sürü insan girdi. Onun adamlarıymış. Bana, cinayetle suçlanan müvekkillerini temize çıkartmak için araştırma yaptığını söyleyerek kendisine yardım etmemi istedi. Ben de ona yardım etmek için elimden bir şey gelmeyeceğini açıkladım O zaman Robert'i kıskandığımı söylersem, bunun işine yarayacağını bildirdi. Ama ben, bunun yalan olacağını, Bob'un bu kadınla olan ilgisinin bir iş ilişkisi olduğunu söyledim. O da bana, ifademi biraz olsun değiştirip değiştiremeyeceğimi sordu.»

«Demek ifadenizi değiştirmenizi istiyordu?»

Kadın bir an durakladıktan sonra:

«Evet,» diye karşılık verdi.

Jüri Başkanı Mason'a döndü:

«Soracaklarınız var mı, Bay Mason?»

Gulling: «Bir dakika! bir dakika!» diye atıldı. «Bu soru, kurallara aykırı.»

Jüri Başkanı:

«Kurallara uyup uymadığı beni ilgilendirmez,» dedi. «Bence, Bay Mason iyi bir avukattır. Müşterilerinden birini saklamış olabilir ama; bu Bayanın, kendisine bazı şeyler söylediğinde direndiğine göre, yalan söylediğini sanmam. Ayrıca üç tanığı da var. Bu işin içyüzünü iyice öğrenmek isterim. Savcılığın, tanığın yalan ifade vermesi ihtimalini düşünmesi de yerinde olur.»

«Ne olursa olsun, Bay Mason tanığı sorguya çekemez. Bu, yasaya ve kurallara aykırıdır.»

Jüri Başkanı kızdı:

«Güzel. Şu halde ben tanığı sorguya çekebilirim, Bay Mason da benimle konuşabilir. Ne sormamı istediğinizi söyleyin, Bay Mason!»

«Tanığa saat kaçta yattığını sorunuz?»

Carlotta Tipton hiddetle karşılık verdi:

«Her yattığımda saata bakmam. Öğle yemeğinden hemen sonraydı.»

Mason, Başkana:

«Robert Hines, evindeyken mi soyunup yatmış,» diye sordu. Carlotta:

«Bana çamur atamazsınız,» diye bağırdı. «Bob gidene kadar giyinik kaldım.»

Mason, bakışları başkanınkiyle karşılaşınca saatını işaret etti.

«Hines gittiğinde saat kaçtı?» diye sordu Başkan.

«İkiye beş vardı.»

«Hines'ı bir daha ne zaman gördünüz?»

«Onu bir daha görmedim.»

«Ne kadar uyuduğunu sorun,» dedi Mason.

Carlotta, Mason'a bakarak karşılık verdi:

«Akşama kadar.»

Gulling:

«Böyle garip soruşturma olmaz,» diye bağırdı.

Mason aldırmadan devam etti:

«Yalan söylediğini kolayca tanıtlayabilirim: Bayan Tipton'ın apartmanındaki telefonun numarası, Helen Reedley'de, Adelle Winters'de ve Eva Martell'de vardı. Çünkü Hines'ı oradan arıyorlardı. Bu telefon bütün öğleden sonra çaldı ve her seferinde Carlotta Tipton açtı!»

Gulling: «Tabiî, Adelle Winters'le Eva Martell, kendilerini kurtarmak için her türlü yemini edeceklerdir.» dedi.

«O halde Helen Reedley'e sorun,» diye teklif ett Mason.

Bir süre devam eden sessizliği Carlotta Tiptoı bozdu:

«Evet, birkaç defa uyanıp telefona karşılık verdim. Ama her seferinde öbür yanıma dönüp yeniden uyudum. İkiye beş kaladan sonra apartmandan dışarı çıkmadım.»

Gulling: «Bu soruşturma gittikçe uzuyor,» dedi. «Bence en iyisi.. »

Başkan, Savcının sözünü kesti:

«Bir avukatın iftira ile lekelenmesine göz yumamam. Öbür jüri üyelerinin ne düşündüklerini bilmem ama, eğer Bay Mason suç işlediyse, onun üzerine de hemen yasal işlem yaptırır; işlemediyse kendisini temize çıkartırım. Ama harekete geçmeden önce, aleyhinde bir komplo kurulmadığından emin olmak istiyorum.»

Jüri üyelerinin çoğu, başlarını eğerek Başkana hak verdiklerini belirttiler.

Gulling: «Bay Mason, cinayet ve hırsızlıkla suçlanan iki kişiyi temsil ediyor,» dedi.

Mason karşılık verdi:

«Bunu neden, mahkeme sona ermeden söylüyorsunuz?»

«Beklemem gereksiz. Eğer Büyük jüri isterse, tanıtla...»

Mason, Savcıyı; «bir dakika!» diye susturdu. Ayağa kalkmış, gözlerini kısmış, jüri üyelerinin başlarının üzerinden boşluğa bakıyordu.

Başkan biraz bekledikten sonra:

«Ne var?» diye sordu.

Mason hemen karşılık verdi:

«Büyük Jüriye bir teklifim var.»

«Teklifiniz nedir?»

«Bir ifade yüzünden, Eva Martell'le Adelle Winters, Hines'ı öldürmekle suçlandılar. Ben, Büyük Jürinin bu oturumunda bütün tanıklar da hazır bulunduğuna göre, asıl katille ilgili olarak yasal işleme geçilmesini teklif ediyorum.»

Gulling alayla:

«O da kimmiş?» diye sordu.

«Bugüne kadar, Hines'ın ikiye beş kalayla, ikiyi on geçe arasında öldürüldüğü sanılıyordu. Çünkü ikiyi on bir geçe Adelle Winters, yanında tabancasıyla apartmandan çıkmıştı.»

«Evet,» dedi Başkan: «Bunun neresi yanlış?»

«Hepsi. Hiç bir yönüyle doğru değil. Tabanca çöplere gömülü bulundu. Oysa, Adelle Winters tabancayı attıktan sonra bidona başka çöp dökülmediğine göre, tabanca çöplerin altında kalamazdı. Bunun ne anlama geldiğini düşünün!»

«Hiç bir anlama gelmiyor,» dedi Gulling.

«Tam tersine!» diye karşılık verdi Mason. «Birisi -Adelle Winters'ten başka biri, - tabancayı çöplerin arasına tıktı. Çünkü bunu yapan, Bayan Winters'in onu attığı saattan sonra da bidona çöp döküldüğünü sanıyordu. Yani bu kimse, tabancayı bidondan alarak kullandı, sonra da gelip yeniden bidona koyarken, bu arada yeni çöp dökülmüştür sanısıyla, silâhı çöplerin içine tıktı.

Şu halde bu kimsenin, Adelle Winters'in çöp bidonunun başında görüldüğünü bilen biri olması gerekir. Yanılmıyorsam, bunu bilen iki kişi vardı. Birisi, Dedektif Tom Folsom, öbürü de Interstate bürosuna Adelle Winters'le Eva Martell'i izlettiren Orville Reedley!»

Gulling: «Eğer söylemek istediğiniz buysa, Reedley cinayet saatında başka yerde olduğunu tanıtlayabiliyor,» dedi

Mason:

«Cinayetin işlendiğini sandığımız saatta!» diye düzeltti. «Cinayet, aslında sandığımızdan yarım saat kadar sonra işlendi. Detektiflik bürosunda oturan Orville Reedley; Adelle Winters'in, Lorenzo otelinde çöp bidonuna bir şey attığını öğrendi. Bunun ne olduğunu anlamak için otele gitti. Görülmemek için arka kapıdan girerek bidona baktı ve Adelle Winters'in tabancayı atmış olduğunu gördü.

Kadının neden apartmandan aceleyle çıkıp tabancasını sakladığını merak etti. Evde kimse olmadığını bildiği için gidip işin içyüzünü öğrenmek istedi. Tabancayı da yanına aldı. Her halde kendisinde, bir yerden bulduğu kapının anahtarı da vardı!

Şimdi kendinizi Reedley'in yerine koyun. Yatak odasında Hines evindeymiş gibi gömleğinin kollarını sıvamış, oturuyordu. Unutmayın ki Reedley, detektiflerin izlediği esmer kadının, karısı olduğunu sanı-

yordu. Aklına birdenbire rakibini öldürdükten sonra otele gidip, tabancayı aldığı yere saklarsa, kimsenin onu cinayetle suçlayamayacağı geldi.»

«Bu teorinizi tanıtlayabilir misiniz?» diye sordu Gulling.

Mason: «Kapağın altındaki parmak izleri,» dedi. «Uzmanınız bütün izleri buldu ama, ihmalci tutumunuz yüzünden bunları tanıklarınkiyle karşılaştırmadı. Kendisi şu anda yandaki odada. Orville Reedley de öyle. Söylediklerimin doğru olup olmadığını beş dakikada anlayabilirsiniz.»

Mason kendinden emin bir tavırla kapıya doğru yürüdü. Çıkmadan önce, Başkanın önünde hafifçe eğildi ve:

«Büyük Jüri'nin bana ihtiyacı kalmadığını umarım.» dedi.

Başkan gülümsedi:

«Parmak izi alınana kadar beklerseniz iyi olur.»

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

MASON kapıyı açıp içeri girdiği zaman, Paul Drake'le Della Street'i bürosunda oturur buldu.

«Ne haber, Perry?» diye sordu Paul. «Saat on oldu. Seni çok mu sıkıştırdılar?»

Mason sırıttı:

«Bana gerçeği söylettiler.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Neredeyse yanlış yola sapıyordum, Paul. Ama anahtarla ilgili mesajın beni öyle şaşırttı ki, bir anda bütün her şeyi keşfediverdim.»

«Anlat bakalım!»

«Zaman üzerine yanıldığımız için hepimiz yanlış tahminlere sürüklendik. Cinayet, Adelle Winters'in ikiyi on bir geçe apartmandan çıkarttığı bir silâhla işlendiği için, cinayet saatının bundan önce olduğunu düşündük. Adelle Winters de bize hiç yardım etmedi. Kadın son derece yalancı. İşine geldiği gibi yalan söylüyor. Cinayetin o aşağıda holde beklerken işlendiğinden emin olduğu için, boş kovanı gördüğünü ve barut kokusu duyduğunu ileri sürdü. Aslında ikisi de

yalan. Yalnızca tabancayı atması için bir bahane bulması gerekiyordu, o zaman da tabancayla ateş edilmiş olduğunu sandığı için böyle söyledi.»

«Ateş edilmemiş miydi?»

«Hayır, edilmemişti.»

«Ama sonra çöp bidonuna atılmıştı.»

«Yine de, tabanca apartmana bir daha geri gitti ve yine bidondaki yerini aldı.»

«Kim götürdü?»

«Orville Reedley! Adelle Winters'in çöp bidonuna neden baktığını öğrenmek için otele gitti. Kadının ne attığını merak ediyordu. Çöplerin üzerinde bir tabanca durduğunu gördü. Tabancanın orada olduğunu bilen tek kimse oydu. Silâhı alıp rakibini öldürdükten sonra yine yerine koyarsa, cinayeti bir başkasına yükleyebileceğini düşündü. Ama akıl etmediği tek şey, bidonun kapağında parmak izini bırakması oldu. Parmak izleri alınıp kapaktakilerle karşılaştırılınca, her şey ortaya çıktı.»

«Ya Adelle Winters'in aldığı cüzdan?» diye sordu Della. «Ben en çok bunu merak ediyorum.»

Mason: «Beni de çok düşündürdü,» diye karşılık verdi. «Gulling de işin içinden çıkamadı. Ama işin orası gerçekten çok ilginç.»

«Nedir?»

«Orville Reedley, cinayeti işledikten sonra cesetin soyulduğu kanısını uyandırırsa, hazırladığı mizansenin daha inandırıcı olacağını düşündü. Ceseti Adelle Winters'in bulacağını umuyordu. Hines'ın cebinden aldığı cüzdanda sadece dört yüz elli dolar vardı. Reedley bu kadar paranın, kimseyi cüzdanı çalmaya teşvik edeceğinden emin değildi. Tabiî, hep Adelle Winters'i düşünüyordu. Kadınların dışarı neden çıktıklarını bilmediği için, Bayan Winters'in bir daha geri döneceğini sanıyordu. Eva Martell'i de karısı sandı-

ğını unutma! Bu yüzden suçu Adelle Winters'e yüklemek istiyordu. Cüzdanından otuz bir tane yüz dolarlık çıkartarak Hines'ın cüzdanına tıktı ve yatak odasında yere atarak kapıyı kapadı. Adelle Winters de tam onun düşündüğü gibi davrandı.»

Drake: «Reedley her şeyi itiraf etti mi?» diye sordu.

Mason: «Evet,» dedi. «Parmak izleri ortaya çıkıp her şey açıklanınca, böyle tiplerden beklendiği gibi teslim oldu ve her şeyi anlattı. İşin ilginç yanı, bu fırsattan yararlanan Gulling'in bana hâlâ oyun oynamak istemesi: Adelle Winters'in, cüzdanı almakla hırsızlık yapmış olduğunu ileri sürdü. Ben de buna karşı son kozumu kullandım.»

«Yani Gulling, senin içinde şifreli mektup bulunan çantanı mı ele geçirmişti.»

«Hayır,» dedi Mason «O tuzak çok basitti: Benimle, Adelle Winters'in bulduğu cüzdan üzerine tartışmaya kalkarsa diye, bu cüzdanı koz olarak kullanmak istemiştim. Çünkü yasaya göre, bulunan herhangi bir eşya uygun bir zaman içinde sahibine geri verilmelidir. Bu suretle, Gulling'in uygun zaman deyiminden ne anlam çıkardığı anlaşılacaktı. Sonra da Gulling'in, mektuptaki şifreyi çözmek için canı çıkacaktı. Çünkü o şifre çözülemeyecek tek şifredir.»

«Neden?»

Mason gülerek karşılık verdi:

«Çünkü anlamı yok. Fakat her şeye rağmen Reedley'in itirafından sonra, Gulling'e bir ders verdim.»

«Nasıl?»

«Reedley cüzdana para doldurup yere attığını açıkladı. Hines'ın cüzdanındaki paralar ufak kâğıt paralarmış. Reedley, daha cazip gözüksün diye, bunları alıp yerine kendi büyük paralarını koymuş. Bu yüz-

den Adelle Winters cüzdanı aldığı zaman, onu bulmuş **sayılmazdı.»**

«Öyleyse ne sayılır?»

«Sahibinin attığı bir şeyi almıştı. Yasa önünde, kayıp eşyalarla atılmış eşyalar arasında belirli bir fark vardır. Reedley, kendi parasını yere attığı zaman bundan vazgeçmiş oluyordu.

Kayıp bir eşyanın mülkiyet hakkı asıl sahibinindir. Çünkü bunun bir rastlantı sonucu sahibinden ayrıldığı kabul edilir. Ama bir eşyadan vazgeçilirse, yasa önünde bu onun olmaktan çıkar ve atılmış eşyayı ilk bulan kimse, ona alıkoyabileceği gibi üzerinde hak da iddia edebilir.

Gulling akıllı ve kurnaz ama, biraz yavaş düşünüyor. Ben görüşümü açıklamadan önce, cüzdan sorununda beni de suç ortağı göstermek için elinden geleni yaptı. Tabiî, bu arada epeyce zorlandı. Teorimi açıklayınca, mantığa uyduğunu o da kabul etmek zorunda kaldı ve pek kötü duruma düştü.»

«Ya para ne oldu?» diye sordu Drake.

«Adelle Winters'e, ücret olarak bin beş yüz dolar istediğimi, kalan bin altı yüz doları da anı olarak saklamasını söyledim. Ben çıkarken salon oldukça karışmıştı. Herkes çevremde toplanmış, omzuma vurup elimi sıkarken Gulling'in tansiyonu da iki yüz elliye çıktı sanırım.

Ama bu iş neredeyse rahatımızı hepten kaçıracaktı. Düşün, Paul! Sorunun çözümü gözlerimizin önünde durduğu halde, savcılığın bu önyargılı temsilcisi, cinayet saatini işine geldiği gibi ayarladığı için çözüme bir türlü ulaşamadık. Zaman faktörünün önemi son anda birdenbire aklıma gelmeseydi, ne yapardık bilmem

Ama bundan sonra esmer bir kız arayan kime rastlarsam rastlayayım bırakacağım, onlarla başkaları uğraşsın.»

BİTTİ

Sonunda kapı açıldı. Aralıktan başını uzatan kadın, karşısındaki gurubu görünce geriledi.

"Ne... Ne istiyorsunuz?

Mason, sert bir tavırla onun yanından geçerek içeriye girdi. Kadının eşyalarını toplamakta olduğu anlaşılıyordu. Dolabın üzerine katlı elbiseler dizilmiş, bir bavul da yarı yarıya giyecekle doldurulmuştu. Kapalı ve özenle bağlanmış bir başka bavul da kapının açılması için kenara çekilmişti.

ERLE STANLEY GARDNER

esmer kızın davası

12.50 Lira